

கி.வா.ஜ.

நாயன்மார் கதை

பகுதிகள் - 3 & 4

1/2

கி.வா.ஜகந்நாதன்

தமிழ்த் தாத்தாவின் தலை மாணக்க ராகத் திகழ்ந்து அல்லயன்ஸ் தாத்த ாவின் குடும்பத்தில் ஒருவராகத் திகழ்ந்து; என்றென்றும் பழமைக் கும், புதுமைக்கும் பாலமாகத் திகழ்ந்து, பல தலைமுறைகளுக்கும் மேலாகப் பயன் தரக்கூடிய தமிழ்ப் பொக்கிஷத்தை வழங்கிச் சென்றவர்.

இவரது எழுத்தில் இருக்கும் ஆழம், கனம் - இரண்டும் இவரது புலமை யின் ஆற்றலையும், பரந்த சிந்தனை யின் வீச்சையும் காட்டும்.

இவரது பேச்சிலிருந்து பிறக்கும் ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் 'சிலேடை' புலப்படும்.

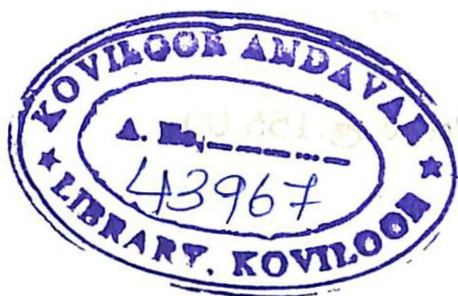
(தமிழ்) தாய்க்கு இனிய மகனாகி, ஆசானுக்குச் சிறந்த மாணாக்கராகி, 'கலைமகளு'க்கே ஆசிரியராகத் திகழ்ந்த அபூர்வ மனிதர்.

- *பதிப்பகத்தார்*

1/2

நாயன்மார் கதை

(மூன்றாம் பாகம் மற்றும் நான்காம் பாகம்)

கி. வா. ஜகந்நாதன்

அல்லயன்ஸ்

(நூற்றாண்டு கண்ட முதல் தமிழ்ப் புத்தக நிறுவனம்)

முதற் பதிப்பு : 2007
இரண்டாம் பதிப்பு : 2013
மூன்றாம் பதிப்பு : 2016

விலை ரூ.155.00

அல்லயன்ஸ்
கம்பெனி
ப.எண். 244, பு.எண். 64,
ராமகிருஷ்ணா மடம் சாலை,
தபால் பெட்டி எண்: 617
மயிலாப்பூர், சென்னை - 600 004.
தொலைபேசி : 044-24641314
இணைய தளம் : www.alliancebook.com
தொலை நகல் : books@alliancebook.com

Typesetting : Print Point Graphics, Chennai - 20
Printed at : Bala Offset, Chennai-42

ஆசி கேட்கும் அன்பு தாசன்

வயதாகிவிட்டால் என்ன! பழைய நினைவுகளும் மறந்தா போகும்! முதுமை என்பது உடலில் ஏற்படுமே ஒழிய உள்ளத்தில் அல்ல. பெரும்பாலான மக்கள் வயது ஏற ஏற, தன் இளமைக் கால பருவத்தை எண்ணி எண்ணி வியந்து மகிழ்ந்து, அந்தக் காலம் மறுபடியும் வராதா என ஏங்குவர். பணக்காரர்கள், தனக்குச் செல்வம் வந்து சேரும் முன் இருந்த காலத்தை எண்ணி எண்ணி ஏங்கி, நாம் அன்றைய நிலையில் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருந்தோம், அந்த மகிழ்ச்சி இன்றைக்குக் கிடைக்காதா என்று ஏங்குபவர்கள்தான் அதிகம். ஆனால், முதியவருக்கு இளமையும் வராது; செல்வம் படைத்தவருக்கு தன் பழைய நிலைக்குப் போகவும் முடியாது. இதுதான் இயல்பு. நாம் ஏதோ ஒரு பெரிய தத்துவத்தை இங்கே உதிர்த்துவிட்டோம் என்று யாரும் தயவு செய்து எண்ணி ஏமாற வேண்டாம். இந்த இயல்புதான் வாழ்க்கை; இந்த வாழ்க்கைதான் இலக்கியம்.

கோவலன், கண்ணகி, மாதவி இவர்களின் வாழ்க்கை இலக்கியம்தான் சிலப்பதிகாரம்; ராமன், இலட்சுமணன், சீதை இவர்களது வாழ்க்கை இலக்கியம்தான் கம்பராமாயணம்; பொதுவாக மனிதர்களுடைய வீட்டினுள்ளும், வெளியேயும் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளை விளக்குவதுதான் அகநானூறு, புறநானூறு. 'ஒரு பெண் நடந்து வந்தாள்', 'ஒரு ஆண்மகன் நடந்து வந்தான்' என்பது போன்ற தொடர்களை எழுதுவது நிகழ்ச்சி. ஆனால், இதையே, 'அந்த மான் விழியாள் அன்னம் போல அழகுபட நடந்து வந்தாள்' என்றும், 'அந்தக் கட்டிளங்காளையைப் போன்ற ஆண்மகன் மதம்பிடித்த யானையைப் போல, வீறு கொண்டு நடந்து வந்தான்' என்று

உபமானம் உபமேயங்களுடன், இயற்கை யின் அழகையும் சேர்த்துச் சொல்லும் போது, அது இலக்கியமாகிறது.

இயல்பான வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியை, இலக்கியமாக மாற்றுவது ஒரு தனிக் கலை! இதற்கு ஆற்றலுடன் கூடிய சிந்தனை அவசியம். நம்மிடையே வாழ்ந்த பல மேதாவி களுக்கு இத்தகைய ஆற்றலும் அறிவும் மிகுந்திருந்தது. ஔவையார், கம்பர், இளங்கோவடிகள், ஒட்டக்கூத்தர் என்று செல்லும் இந்த முடிவிலா பட்டியலின் விவரம் நமக்குத் தேவையில்லை. ஆனால், இவர்கள் இது போலச் செய்த அரிய இலக்கியங்களைப் புரிந்து கொண்டு, அதற்குத் தெளிவான, ஆழமான, இலக்கியத் தரம் குறையாமல், அழகு தமிழில் விளக்கம் சொன்னவர்களும், சொல்பவர்களும் பலர் உண்டு. இவர்கள் இன்றைய சூழலில், மக்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் மொழி நடையில், காலத்திற்கேற்ற சொற்களைப் பயன்படுத்தி, பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாக அமைந்தனர். இப்படிப்பட்டவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் 'வாகீச கலாநிதி' கி.வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள்.

தொல்காப்பியம் என்றாலே, புரிந்து கொள்வது மிகவும் கடினம் என்ற நிலையை மாற்றி, **'பயப்படாதீர்கள்'** என்ற தொடரை 'கலைமக'ளில் எழுதினார். கவிதை புனைவது கவிஞர்களின் வேலை என்ற கலக்கத்தை **கவி பாடலாம்** என்ற நூலின் மூலம் போக்கினார். கம்ப ராமாயணத்தில் இருக்கும் தமிழின் அழகையும், நடையின் நளினத்தையும் **அழியா அழகு** என்ற நூலின் மூலம் அழகுபட விளக்கியுள்ளார். திருமுருகாற்றுப்படை விளக்கத்தின் மூலம் மோட்சத்திற்கு **'வழிகாட்டி'**யுள்ளர். கந்தர் அநுபூதி என்னும் கடலில் மூழ்கி, அதிலுள்ள முத்துக்களை எடுத்துக் கோத்து **ஞான மாலை**யைத் தந்த ஞானப்பிரகாசனார் அவர்.

கி.வா.ஜ. அவர்களின் தமிழ் நடையில் கடினம் இருக்காது; ஆனால், கன்னித் தமிழ் மிளிரும்படி ஒரு கலைஞன் தியாகம் இருக்கும். காவியத்தை ஓவியமாக்கி, சித்திர மேகலையுடன் இலங்கைக் காட்சிகளைக் காட்டி, தமிழுக்கு ஒரு புதுமெருகு ஊட்டி, தமிழை ஒரு அதிசயப் பெண்ணாக்கி, விளையும் பயிர் முதல் பெரிய புராணம் வரை பேசியிருக்கிறார், வாழும் தமிழாக எழுதியிருக்கிறார்.

இவரது முருகன் பெருமையையும், கந்தவேள் கதையமுதத்தையும் படிக்கும் தமிழ் அன்பர்களின் ஒரு சாண் வயிறு கண்டிப்பாக நிரம்பி விடும் தன்மை கொண்டது. தமிழ் நாவல்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பற்றி கூறும் போது, அது அறுந்த தந்தியாக இல்லாமல், பவழ மல்லியாக மணக்கும், நவக்கிரகம் போல நிரம்பி வழியும் ஆற்றல் படைத்தது. கிழவியின் தந்திரத்தை சகல கலா வல்லியாக மாற்றிய நாம் அறிந்த கி.வா.ஜ, சின்ன ராஜா அல்ல; ஒரு ஆத்ம ஜோதி. இவருடைய நாடோடிப் பாடல்களும், தமிழ்ப் பழமொழிகளும், வாழ்க்கைச் சுழலை கண்டறியாதன கண்டேன் என்று விளக்கி, நமக்கு அமுத மொழியினால் தமிழ் உதயத்தைக் காட்டிய அகஸ்தியர்.

அல்லயன்ஸ் நிறுவனர் குப்புஸ்வாமி ஐயர், கி.வா.ஜ. அவர்களைத் தன் குடும்பத்தில் ஒருவராகக் கருதிப் பழகிவந்தார். கி.வா.ஜ. அவர்களும், இவரைத் தன் தந்தையாகக் கருதி வந்தார். அந்தக் காலக் கட்டங்களில் ஒருவருக்கொருவர் கலந்தாலோசிக்காமல் எந்தக் காரியத்தையும் செய்ய மாட்டார்களாம். கி.வா.ஜ. வின் முதல் நூலான வழிகாட்டி குப்புஸ்வாமி ஐயரால் வெளியிடப்பட்டது. அதே போல் அல்லயன்ஸ் அச்சகம் ஆரம்பித்த போது, கி.வா.ஜ.வின் உதயம் என்ற நூல்தான் முதன் முதலாக அச்சிடப்பட்டது. இந்த நூல் இதற்கென்றே பிரத்தியேகமாக எழுதப்பட்டதாம்.

கி.வா.ஜ. அவர்களின் தமிழ் ஆற்றலைக் கண்டு வியந்தவர் அல்லயன்ஸ் ஐயர். அல்லயன்ஸ் ஐயர், கி.வா.ஜ., கா.ஸ்ரீ.ஸ்ரீ., த.நா. குமாரசாமி, கு.ப.ரா., த.நா. சேனாபதி, தி.ஜ.ர என்ற குழுமத்தின் சேர்க்கைதான் 'அல்லயன்ஸ்'. கஷ்டப்பட்டு, நஷ்டப்பட்டு இருப்பினும் இஷ்டப்பட்டு பதிப்புப் பணியில் ஈடுபட்ட இவர்களெல்லாம் தமிழ் மொழியை வளர்த்தார்கள் என்று சொல்வதைவிட, தமிழ் மொழியின் அழகையும், அந்த அழகினுள் பொதிந்துள்ள இலக்கிய நயத்தையும் தொடர்ந்து தமிழ் மக்களுக்கு வழங்கி வந்தனர் என்று சொன்னால் பொருந்தும். தேச சேவையிலும், மொழி வளர்ச்சியிலும் ஈடுபட்ட இவர்கள், இலக்கிய அழகையும் படம் பிடித்துக் காட்டி சாதனையாளர்கள்.

கி.வா.ஜ.வுடன் அல்லயன்ஸ் ஐயர் பாராட்டிய நெருக்கம், நம்பிக்கை எல்லாம் மற்ற எழுத்தாளர்களுக்கு சிறிது சஞ்சலத்தை ஏற்படுத்தாமல் இல்லை. இதை அவர்கள் ஐயரிடம் நேராகவே கேட்டும் விட்டனர். அதற்கு ஐயர் அமைதியாக, 'கி.வா.ஜ. எழுத்திலும், வாக்கிலும் சரஸ்வதி தேவி குடி கொண்டிருக்கிறாள். அவருடைய பெருமை யெல்லாம் இப்போது உங்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் தெரியும் போது நான் இருக்க மாட்டேன். அப்போது நீங்கள் எல்லாம் இதை உணர்வீர்கள்' என்று கூறிய வாக்கு, அப்படியே பலித்தது. 1940 களில் கி.வா.ஜ. அடிக்கடி வெளியூர்களுக்குச் சென்று இலக்கிய, ஆன்மிக சொற்பொழிவு ஆற்றி வந்தார். மக்களிடையே இவரது சொற்பொழிவு பெரிய வரவேற்பைப் பெற்றது. அந்தச் சமயங்களிலெல்லாம், அல்லயன்ஸ் ஐயர் கி.வா.ஜ.வைத் தமது காரில் ரயிலடிவரை விடச் சொல்வாராம். அதே போல, ஊரிலிருந்து திரும்பும் போது, அவரை அழைத்துவரத் தமது காரை அனுப்புவாராம். கி.வா.ஜ.வின் மீது தாம் கொண்ட அன்பையும்,

நம்பிக்கையையும் பல சமயங்களில் அல்லயன்ஸ் ஐயர் இது போன்ற செயல்களின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

கி.வா.ஜ. அவர்களின் பேச்சிலும், எழுத்திலும், மொழியின் அழகு மட்டுமல்ல, சிலேடையும் உதிரும். சாதாரணமாக இந்தக் கலை எல்லோருக்கும் வந்து விடாது. தற்சமயம் இது, கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்களிடம் இயல்பாய் அமைந்திருக்கின்றது. அல்லயன்ஸ் ஐயருக்கு நெருக்கமாக இருந்த பல எழுத்தாளர்கள் 'கலைமகள்' காரியாலயத்தில் வேலை பார்த்து வந்தனர். தினமும் அவர்கள் வேலை நேரம் முடிந்த பின்பு 'அல்லயன்ஸ்'ஸில் கூடுவது வழக்கம். ஒரு சமயம், அல்லயன்ஸ் ஐயரின் துணைவியார், இவர்களுக்கு 'உப்புமா' செய்து கொடுத்தார். அதைக் கையில் வாங்கிக் கொண்ட கி.வா.ஜ., ''உப்புமா என்றால் என்ன தெரியுமா?'' என்று கேள்வி கேட்டுவிட்டு, விளக்கமும் கொடுத்தாராம். உப்புமாவை சாப்பிட்டதும் தாகம் எடுக்குமாம். உடனே தண்ணீர் குடிப்போம். வயிற்றிலுள்ள உப்புமாவும், தண்ணீரும் சேர்ந்து வயிற்றை 'உப்ப'ச் செய்துவிடும். அதனால் 'உப்புமா' என்று பெயர் வந்தது' என்று சொன்னாராம். இப்படிப் பல தகவல்களை எனது தந்தையார் அவ்வப்போது சொன்னது உண்டு. அவற்றிலிருந்து சிலவற்றை நான் இந்தச் சமயத்தில் பகிர்ந்து கொள்கிறேன்.

கி.வா.ஜ. அவர்கள் திருவல்லிக்கேணியில் குடியிருந்த போது, அவரது குழந்தைக்கு உடல் நலம் சரியில்லாத நேரங்களில், கி.வா.ஜ.வின் துணைவியாரும், தமக்கையாரும் - நேராக மைலாப்பூரிலுள்ள அல்லயன்ஸ் ஐயர் வீட்டிற்கு வந்து விடுவார்களாம். குழந்தைக்கு மருத்துவ வசதிகளை ஏற்படுத்தித் தந்து, தனது வீட்டிலேயே பகல் பொழுது தங்கி ஓய்வெடுக்கச் சொல்லி, மாலையில் சூரிய வெப்பம் தணிந்த

பிறகு ரிக்ஷாவில் அனுப்பிவைப்பாராம் அல்லயன்ஸ் ஐயர். இந்தச் செய்தியை மதுகரம் அம்மையார் சொல்லும் போதெல்லாம், அவரது வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தைகளை விட, கண்களிலிருந்து பெருகிய கண்ணீர்தான் அதிகம். அன்பினால் விளைந்த இந்தப் பண்பை கி.வா.ஜ. அவர்களே ஒரு முறை கடிதம் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். 'ஸ்ரீ குப்புஸ்வாமி ஐயர் அவர்களுக்கு... நீங்கள் செய்த உதவிக்கு நன்றி தெரிவிக்க வார்த்தைகளே இல்லை... நான் அனுமான் அல்ல, என் மார்பைத் திறந்து காட்ட. இருந்தாலும் மனத்திலிருந்து சொல்கிறேன் நன்றி' என்று எழுதியுள்ளார்.

அல்லயன்ஸ் ஐயர் கடைசிவரை மிகவும் எளிமையாகவே வாழ்ந்து வந்தார். எங்கு சென்றாலும் 'டிராமி'ல்தான் செல்வார். அப்படி செல்லும் போதுகூட ஏதாவது 'புரூப்' படித்துக் கொண்டுதான் செல்வார். அப்போது ஏதாவது சந்தேகம் வந்துவிட்டால், 'காபியிங் பென்சி'லால் உள்ளங்கையில் குறித்து வைத்து, நேராக கி.வா.ஜ. அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று 'துப்பு, துப்பு' அதாவது துப்பு கிடைத்துவிட்டது என்று கூறுவாராம். கி.வா.ஜ. அவர்களும் சிரித்துக் கொண்டே, இரண்டு கைகளையும் நீட்டி, 'துப்புங்கள், ஏந்திக் கொள்கிறேன்' என்று சிலேடையாகச் சொல்வாராம்.

''தமிழ்நாட்டின் மிகச் சிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒன்றிரண்டு பேரைத் தவிர, மற்ற அத்தனைபேர் புத்தகங் களையும் ஐயர் போட்டிருக்கிறார். இதற்கென்ன காரணம்? பிரசுரத் தொழிலில் தமிழ் நாட்டில் உள்ள மற்றவர்களைவிட இவர் என்ன பெரிய நிபுணரா? பணம் பெருத்தவரா? இலக்கியச் சுவை நிறைந்தவரா? எப்படி அவரிடம் எல்லா எழுத்தாளர்களும் சிக்கினார்கள்?'' என்று வேறு சில பிரபல பிரசுரகர்த்தர்களே ஆச்சரியப்படுகிறார்கள். இதற்கு ஒரு

முக்கிய காரணம் உண்டு... ''அவர் எந்த எழுத்தாளரையும் - அவர் சிறந்தவரோ இல்லையோ - மிக மிகக் கண்ணியாகவும் மதிப்போடும் வரவேற்று உபசரிக்கும் அருங்குணம் ஐயரிடம் இயல்பாய் அமைந்திருந்தது... ஒவ்வோர் எழுத்தாளருக்கும் தாம் ஒரு வள்ளலாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் ஐயரின் உள்ளூற ஆசை'' என்று தி.ஜ.ர. அவர்கள் எழுதியுள்ளார்.

கி.வா.ஜ. அவர்களின் கடைசி காலக் கட்டத்தில், அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அப்போதெல்லாம் அவர், என் பாட்டனாரைப் பற்றி மிகவும் உயர்வாகப் பேசுவார். அவர் வீட்டிற்கு விருந்தினர் எவரேனும் வந்தால், இன்னாருடைய பேரன் என்று பெருமையுடன் அறிமுகம் செய்து வைப்பார். அந்தச் சமயங்களில் அவருடைய முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கும். ஒரு நாள் 'புரூப்' எல்லாம் படித்து முடித்த பிறகு, அவர் என்னிடம், ''பேரன் என்றால் என்ன என்று சொல்?'' என்று கேட்டார். பெருங்கடல், காலி லோட்டாவைப் பார்த்து, 'உன்னிடம் எவ்வளவு தண்ணீர் இருக்கிறது?' என்று கேட்பது போல இருந்தது. அவரிடம் நான் கொண்ட நெருக்கத்தினால், அசடு வழிய சில பதில்களைக் கூறினேன். பிறகு, அவரே சொன்னார்: 'பெயரைச் சொல்பவன் பேரன். குப்புஸ்வாமி ஐயரின் பெயரைச் சொல்பவன் ஸ்ரீநிவாசன்' - என்று முதுகில் ஒரு தட்டுத் தட்டி அனுப்பி விட்டார். அதன் பிறகு சிறிது நாள்களிலேயே அவர் இறைவனடி சேர்ந்துவிட்டார்.

என் பாட்டனார் இறைவனடி சேர்ந்த போது, கி.வா.ஜ. அவர்கள் இரண்டு வெண்பாக்களை இயற்றினார். அவை:

அண்டும் விரோதியாண்டவணி ஈரேழில்
கொண்ட முருகன் திருத்தாள் கூடினன் - மாண்டுதமிழ்
நூலைக் குவித்து நுவல் குப்புஸ்வாமி பேர்

கேலு மந்தன ருளனாம் கோ.
அன்பில் உயர்ந்தோன் நன் காற்றுபகாரத்துயர்ந்தோன்
தன்புடையே நன்மை தனை ஓரான் - இன்சொல்லான்
மாநடராஜப் பேரான் வாய்த்த குப்புசாமியைய ரென்ற
பெயர் கொண்ட அவர்.

இப்படி என் பாட்டனாரைப் பாராட்டிய கி.வா.ஜ., தன் கடைசி காலத்தில் என்னை என் பாட்டனாருடன் ஒப்பிட்டுப் பாராட்டிக் கூறிய போது, நன்றி சொல்ல அப்போது எனக்குத் தோன்றவில்லை; ஆனால், இப்போது சொல்ல நினைக்கும் போது அவர் உயிருடன் இல்லை. அவருடைய நூற்றாண்டில் அவர் எழுதிய நூல்களை வெளியிடுவதன் மூலம் அந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த நன்றியின் மூலம் அந்த இருவரின் ஆத்மாக்களும் மகிழ்ந்து, நம் மீது ஆசி அருளட்டும்.

- அல்லயன்ஸ் ஸ்ரீநிவாஸன்.

பொருள் அடக்கம்

நாயன்மார் கதை

(மூன்றாம் பகுதி)

29. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்

காவிரியின் வடகரையில் பெருமங்கலம் என்று வளம் மிக்க ஊர் ஒன்று உண்டு. அங்கே வேளாண்மை செய்யும் ஏயர் குலம் என்ற ஒரு குலத்தினர் பலர் வாழ்ந்திருந்தனர். அக் குலத்தினர் சோழ அரசர்களின் சேனாபதிகளாக இருக்கும் பெருமை உடையவர்கள்.

அந்தக் குலத்தில் கலிக்காமர் என்பவர் சிறந்த சிவபக்தராகத் திகழ்ந்தார். திருப்புன்கூர்ச் சிவாலயத்தில் மிகுதியான திருப்பணிகளைச் செய்தவர் அவர். சிவனடி யார்களிடம் பெருமதிப்பு வைத்து அவர்களைப் போற்றி வழிபட்டு வந்தார்.

அக்காலத்தில் திருவாரூரில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்காக இறைவன் பரவை நாச்சியாரிடம் தூது சென்ற அற்புத நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. அதைக் கேட்ட கலிக்காமர், 'நெஞ்சிலே சிறிதும் அச்சம் இல்லாமல் ஒரு பெண்ணினிடம் எம் பிரானைத் தூது விடுவதாவது! இதைக் கேட்டும் உயிர் வாழும் அபாக்கியம் எனக்கு இருக்கிறதே!' என்று வருந்தினார். "இந்தச் செயலைச் செய்தவனுடைய மனம் எவ்வளவு கடினமாக இருக்க வேண்டும்! அவனை நான் காண்பேனாகில் என்ன ஆகுமோ, அறியேன்" என்று பொருமினார். அவருடைய சினத்தை ஊரிலுள்ளார் உணர்ந்து கொண்டனர்.

இது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கும் எட்டியது. "நான் செய்தது பிழைதான். அவர் என்மேல் கொண்ட சினத்தை மாற்றுவது எப்படி? இறைவனே, நீதான் திருவருள் செய்ய வேண்டும்" என்று அவர் ஒவ்வொரு நாளும் இறைவனை வேண்டிக் கொண்டு வந்தார்.

இந்த இரண்டு தொண்டர்களுக்கும் இடையே உள்ள பிணக்கைத் தீர்க்க வேண்டும் என்று திருவுள்ளங் கொண்ட இறைவன் கலிக்காமருக்குச் சூலை நோய் வரச் செய்தான். பின்பு அவர் கனவிற் சென்று, "இந்தச் சூலை வன்றொண்டன் வந்து தீர்த்தால் அன்றிப் போகாது" என்று அருளிச் செய்தான். கலிக்காமர், 'இந்தச் சூலை நோயால் வரும் துன்பத்தைப் பொறுத்தாலும் பொறுப்பேனேயன்றி, பெரிய பிழையைச் செய்த வன்றொண்டனால் உண்டாகும் பரிகாரத்தை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டேன்' என்ற உறுதியோடு இருந்தார்.

இறைவன் சுந்தரரிடம், "நம்முடைய ஏவலால் கலிக்காமனுக்குச் சூலை நோய் உண்டாகியிருக்கிறது. அதை நீ போய்த் தீர்ப்பாயாக" என்று உணர்த்தினான். அதனை உணர்ந்த சுந்தரர், இறைவன் திருவருளை நினைந்து மகிழ்ந்து வணங்கினார். எம்பெருமான் ஏவலின்படியே அவர் புறப்பட்டு விரைந்து சென்றார். தமது வருகையைக் கலிக்காமருக்குச் சொல்லிவிட்டார்.

அது கேட்ட கலிக்காமர், "ஐயோ! இந்தத் துன்பத்துக்கு என் செய்வேன்! அவன் இங்கே வந்து என் நோயைத் தீர்ப்பதற்கு முன் நான் இறந்து போவது நல்லது. இந்தச் சூலையையும் இதுபற்றியிருக்கும் வயிற்றையும் கிழிப்பேன்" என்று தம் உடைவாளை எடுத்துக் கிழித்துக் கொண்டார். சூலையோடு உயிரும் போயிற்று.

அது கண்டு அவர் தேவியார் தாமும் அவரோடு உயிரை

நீக்கத் துணிந்த சமயத்தில், "சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வருகிறார்கள்" என்று சிலர் வந்து தெரிவித்தார்கள். அது கேட்டவுடன் அப்பிராட்டியார், "இங்கே நிகழ்ந்தது ஒன்றும் அவருக்குத் தெரியவேண்டாம். யாரும் அழாதீர்கள். அவரை நன்கு வரவேற்று உபசரியுங்கள்" என்று உடன் இருப்போரை ஏவினார். அப்படியே அவர்கள் செய்ய, நம்பியாரூரர் உள்ளே போந்து ஓர் ஆசனத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். "ஏயர் கோனுக்கு வந்த சூலையைத் தீர்த்து அவருடன் சில காலம் இருக்கலாம் என்று வந்திருக்கிறேன். அவரைக் காண வேண்டும்" என்று கூறினார்.

வீட்டில் இருந்த ஏவலாளர்கள் கலிக்காமர் மனைவியாருடைய சொற்படி, "அவருக்கு ஒரு துன்பமும் இல்லை; உள்ளே படுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்" என்று கூறினார்கள்.

சுந்தரர், "ஒரு தீங்கும் இல்லையென்றாலும் என் மனம் தெளிவு பெறவில்லை; ஆகையால் அவரைக் காண வேண்டும்" என்றார். அவர் வற்புறுத்தியதனால் அவரை அழைத்துச் சென்று கலிக்காமர் உடலைக் காட்டினார்கள்.

இரத்தம் சொரிந்து குடல் வெளியே தள்ளி இறந்து கிடந்த ஏயர்கோனைப் பார்த்தவுடன், "ஐயோ! இப்படி ஆகி விட்டதே" என வருந்தி, "நானும் இவர் முன்னே உயிரை நீத்துச் செல்வேன்" என்று கூறி அந்த உடைவாளைப் பற்றினார். அப்போது இறைவன் திருவருளால் கலிக்காமர் உயிர் பெற்று எழுந்து, "நான் நண்பனாகி விட்டேன்" என்று விரைந்து சுந்தரர் கையில் இருந்த வாளைப் பற்றிக் கொள்ள, அப் பெருமான் ஏயர்கோனை வணங்கி அடி வீழ்ந்தார். உடனே வாளை எறிந்துவிட்டுக் கலிக்காமரும் சுந்தரர் காலில் விழுந்து பணிந்தார். இந்த அதிசயம் கண்டு வானவர் மலர் மாரி பொழிந்தனர்.

இருவரும் எழுந்து ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக் கொண்டனர். இருவரும் வேறுபாடு நீங்கி உளம் கலந்த அன்புடையவராகித் திருப்புன்கூர் சென்று இறைவனை வணங்கினார்கள்.

30. திருமூல நாயனார்

திருக் கைலாயத்தில் நந்தியெம்பெருமானுடைய உபதேசம் பெற்ற சித்தர்கள் பலர் உண்டு. அவருள் ஒருவர், பொதியில் மலையில் இருந்த அகத்திய முனிவரைப் பார்த்து அவருடன் சிலகாலம் இருந்துவிட்டு வரலாம் என்ற எண்ணத்தால் புறப்பட்டார். செல்லும் வழியில் திருக்கேதாரத்தை வழிபட்டு, நேபாளத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பசுபதீசுவரரை வணங்கி, கங்கைக் கரைக்கு வந்தார். அவ்வாற்றில் நீராடிக் காசி விசுவேசரைத் தரிசித்துக் கொண்டு ஸ்ரீசைலத்துக்கு வந்து இறைவனைப் போற்றித் திருக்காளத்திக்குச் சென்று காளத்தியப்பனைத் தொழுது தென்றிசை நோக்கி வந்தார்.

திருவாலங்காடு, காஞ்சீபுரம் என்னும் தலங்களைத் தரிசித்துக் காஞ்சியில் இருந்த யோகியர்களுடன் அளவளாவிச் சில நாள் தங்கினார். அப்பால் திருவதிகையை வழிபட்டுவிட்டுத் தில்லையை அடைந்தார். நடராசப் பெருமானைக் கும்பிட்டுத் தெவிட்டாத இன்பம் பெற்று அங்கே சில நாள் வைகினார். பின் காவிரிக் கரையை அடைந்து திருவாவடுதுறையை நண்ணினார். அங்கே ஆலயத்துக்குச் சென்று எம்பெருமானை வணங்கிய பொழுது, அங்கேயே இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர் உள்ளத்தே எழுந்தது. எழுந்தாலும் மீண்டும் பயணந் தொடங்கிப் புறப்பட்டுச் செல்கையில் அவ்வூர்க் காவிரிக்கரையில் பல பசுக்கள் கூட்டமாக மேய்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

அருகில் அந்தணர்கள் வாழ்கின்ற சாத்தனூரிலிருந்த மூலன் என்னும் பெயருடைய ஆயன் அந்தப் பசுக்களை அங்கே அழைத்து வந்து மேய்ப்பது வழக்கம். அன்றும் மேய்க்கும் போது அவனுடைய வாழ்நாளுக்கு இறுதி வந்து எய்தி யமையின் உயிர் நீங்கினான். அவன் உடலம் கீழே கிடக்க, ஆவினங்கள் அந்த உடலைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து நாவால் வருடின; மோந்து பார்த்தன; கண்ணீர்விட்டுப் பெருமூச் செறிந்தன.

இந்தக் காட்சியைக் கண்ட சித்தர் திருவுள்ளம் இரங்கி, இந்தப் பசுக்களின் துயரத்தை நீக்கும் வழி யாது என்று யோசித்தார். மீட்டும் ஆயன் உயிர்பெற்று எழுந்தாலன்றிப் பசுக்களின் துயரம் நீங்காதென்று தெரிந்து, தம்முடைய யோக ஆற்றலால் தம் உடலை ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்து விட்டு, ஆயன் உடலுக்குள் புகுந்து எழுந்தார்.

தம்மைப் பாதுகாப்பவன் எழுந்தவுடன் பசுக்கள் அவனை நக்கி மோந்து இன்புற்றுத் துள்ளிக் குதித்து மேயச் சென்றன. திருமூலர் அந்தப் பசுக்கள் மேயும் இடத்துக்குச் சென்று அவற்றை மேய்த்துப் பிறகு தண்ணீர் காட்டிப் பாதுகாத்தார். கதிரவன் மறைந்தவுடன் பசுக்கள் தம் கன்றை நினைத்துச் சாத்தனூரை நோக்கிப் புறப்பட்டன. திருமூலர் அவற்றின் பின்னே சென்றார். ஒவ்வொரு மாடும் தன் தன் வீட்டில் புக, அவர் நின்றார். ஆயனுடைய மனைவி, தன் கணவன் வர நேரமாகிவிட்டது என்று அறிந்து காத்திருந்தாள். திருமூலரைக் கண்டவுடன் அவள், "ஏன் இவ்வளவு நேரம்? உடம்புக்கு ஏதேனும் தீங்குண்டோ?" என்று சொல்லி அவரைத் தொடச் சென்றாள். அவர் விலகி நிற்க, "ஏன் இப்படி இருக்கிறீர்கள்?" என்று அவள் கேட்டாள். "எனக்கும் உனக்கும் தொடர்பு ஒன்றும் இல்லை" என்று திருமூலர் சொல்லிவிட்டு, அவ்வூரில்

உள்ள பொது மடத்துக்குச் சென்று யோகத்தில் இருக்கத் தொடங்கினார்.

இரவெல்லாம் துயிலாமல் வருத்தத்துடன் இருந்த ஆயனுடைய மனைவி, காலையில் திருமூலர் வேறுபாட்டோடு இருப்பதை ஊரவருக்கு உரைத்தாள். அவர்கள் சென்று மடத்தில் யோகநிலையில் அமர்ந்திருந்தவரைக் கண்டு வியந்தார்கள். "இவருக்குப் பித்துப் பிடிக்கவில்லை. வேறு ஒரு பெண்ணிடத்தில் வைத்த அன்பினால் புறக்கணிக்கவில்லை. சித்த விகற்பம் நீங்கித் தெளிந்த சிவயோக நிலையில் இருக்கிறார். பழைய நிலைப்படி இனி உறவு முறை கொள்ள இயலாது" என்று அந்தப் பெண்ணிடம் கூறி வீட்டுக்கு அனுப்பினார்கள்.

திருமூலர் யோகு தெளிந்து பசுக்களுடன் திருவாவடு துறைக்குச் சென்றார். மறைத்து வைத்திருந்த தம் உடலைப் பார்த்தபோது அதனை அங்கே காணவில்லை. திருமூலர் வாயிலாகச் சிவாகமப் பொருள் தமிழில் வெளிவர வேண்டும் என்பது சிவபெருமான் திருவுள்ளமாதலின் அவ்வுடம்பை மறைத்தருளினான். இதனை ஞானப்பார்வையால் உணர்ந்த திருமூலர் திருவருளின் வழியே நடக்க எண்ணி, திருவாவடு துறைக் கோயிலை அடைந்தார். அக் கோயிலில் உள்ள தல விருட்சமாகிய அரசமரத்தின் அடியில் அமர்ந்து சிவயோகம் செய்யத் தலைப்பட்டார்.

யோக நிலையில் இருந்த திருமூலர் ஓர் ஆண்டு யோகம் செய்து கண்விழிப்பார். ஒரு பாடல் பாடுவார். இப்படி ஆண்டுக்கு ஒரு பாடலாக மூவாயிரம் பாடல்கள் அடங்கிய திருமந்திர மாலை என்ற அரிய நூலை அருளினார். மூவாயிரம் ஆண்டுகள் யோகத்தில் இருந்து, பிறகு இறைவன் திருவருளால் மீட்டும் திருக் கைலாயம் சென்று எம்பெருமானைப் பிரியாமல் உறையும் பெருவாழ்வு பெற்றார்.

திருமூலர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருமந்திர மாலை திருமந்திரம் என்றும் வழங்கப் பெறும். அது சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கைப் பற்றியும் சொல்லும் ஒன்பது தந்திரங்கள் அமைந்தது. சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் அது பத்தாம் திருமுறையாகச் சேர்க்கப் பெற்றிருக்கிறது.

31. தண்டியடிகள் நாயனார்

திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் யாவருமே வழிபடுதற்கு உரியவர்கள். அதனால்தான் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். "திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்" என்று பாடினார். அத்தகைய பேறு பெற்றவர்களுள் ஒருவர் தண்டியடிகள் நாயனார். அவர் புறக்கண் இல்லாத குருடர் ஆயினும் அகக் கண்ணில் எப்போதும் இறைவன் திருவடியைச் கண்டு இன்புறும் இயல்பு பெற்றிருந்தார். நாள்தோறும் ஆரூர் எம்பெருமானை வணங்கிப் பஞ்சாட்சரத்தைச் செபித்துக் கொண்டே சென்று வருவார்.

கோயிலின் மேற்கே உள்ள குளத்தைச் சுற்றிலும் அக்காலத்தில் சமணர்கள் மடங்களைக் கட்டிக் கொண்டார்கள். வரவரக் குளத்தின் அளவு குறுகிக் கொண்டே வந்தது அதனை அறிந்த தண்டியடிகள் நாயனார், "இந்தத் திருக்குளத்தை அகழ்ந்து பெருகச் செய்ய வேண்டும்" என்று முடிவு பண்ணி, அதற்கு ஆவனவற்றைச் செய்யத் தொடங்கினார். அங்கங்கே அடையாள முளை நட்டுக் கயிறு கட்டி நடு இடத்தைக் கையாலே தடவிப் பார்த்து மண் வெட்டியால் வெட்டி மண்ணைப் புறத்தே கொட்டி மறுபடியும் வெட்டுவார். இந்தத் தொண்டு செய்யும்போது திருவைந்தெழுத்தைச் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார்.

அவர் குளத்தின் அளவைப் பெருக்கும் பொருட்டுத் தோண்டுவதைக் கண்ட சமணர்களுக்கு அவர் செயல் பொறுக்கவில்லை. அவரை அணுகி, "மண்ணைத் தோண்டினால் இங்குள்ள பிராணிகள் இறந்துபடும்; அவற்றைத் துன்புறுத்த வேண்டாம்" என்றார்கள்.

அது கேட்ட தண்டியடிகள், "உண்மை அறியாதவர்களே, திருநீற்றைச் சாந்தாகப் பூணும் எம்பெருமானுக்கு உரிய திருப்பணி அல்லவா இது? இது மிகச் சிறந்த அறம் என்பதை நீங்கள் அறிய முடியுமா?" என்றார்.

அதனைக் கேட்ட சமணர், "நாங்கள் எடுத்துச் சொல்லும் தருமத்தை நீ காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. காதையும் இழந்தாயோ?" என்று கேட்டனர். தண்டியடிகள், "மந்தமான அறிவும் காணாத கண்ணும் கேளாத செவியும் உங்களுக்குத் தான் உள்ளன. நான் இறைவன் திருவடிகளையே காண்கின்றேன் அன்றி மற்றவற்றைக் காண்பதில்லை. மற்றவர்களைப் போல நான் எல்லாப் பொருளையும் காண வல்லேனானால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

அதைக் கேட்ட சமணர்கள், "உன்னுடைய கடவுள் அருளால் நீ கண் பெற்றாயானால் நாங்கள் இந்த ஊரில் இராமல் ஓடிப் போகிறோம்" என்று சொல்லி, அவர் கையில் இருந்த மண் வெட்டியைப் பறித்துக் கொண்டு, முளைகளையும் கயிற்றையும் எடுத்து எறிந்தார்கள்.

அதனை உணர்ந்த தண்டியடிகளுக்குக் கோபம் மூண்டது. அவர் எம்பெருமான் சந்நிதியில் வந்து வணங்கி, "எம்பெருமானே, இன்று சமணர்கள் என்னை அவமானம் செய்து விட்டார்களே! இந்தப் பழி தீர அருள வேண்டும்" என்று நைந்து அடி வீழ்ந்தார். பின்பு தம் திருமடத்துக்குச் சென்று இரவு தூங்குகையில் இறைவன் எழுந்தருளி, "நீ மனக்

கவலையை ஒழி. உன் கண் திறக்கவும் சமணர் விழி மங்கவும் காணப் போகிறாய். அஞ்ச வேண்டாம்" என்று அருளி மறைந்தான். அப்பால் அன்று இரவே அரசனுடைய கனவில் தோன்றி, "தண்டியடிகள் நமக்குக் குளந்தோண்டுவதைச் சமணர்கள் சகிக்காமல் இடையூறு செய்கிறார்கள். நீ அங்கே போய் அவன் கருத்தை நிறைவேற்று" என்று சொல்லி மறைந்தான்.

உடனே அரசன் எழுந்து தண்டியடிகள் நாயனாரிடம் சென்று பணிய, அவர் எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் எடுத்து உரைத்தார். சமணர் கூறியதையும், தான் கண் பெறுவதாகச் சொன்னதையும், அப்போது ஊரைவிட்டே ஓடுகிறோமென்று அவர்கள் கூறியதையும் சொன்னார்.

அரசன் சமணர்களை அழைத்து விசாரித்தான். அவர்கள் முன் சொன்னதையே சொன்னார்கள். அரசன் யாவரையும் அழைத்துக் கொண்டு குளத்தை அடைந்தான். நாயனாரை நோக்கி, "கண்களைத் திருவருளால் பெற முடியும் என்பதைக் காட்டும்" என்றான்.

தண்டியடிகள் உடனே எழுந்து, "நான் சிவனுக்கு அடிமையானது உண்மையானால் இன்று நான் கண் பெற வேண்டும்; இங்குள்ள சமணர் கண்ணை இழக்க வேண்டும்" என்று கூறி அஞ்செழுத்தை ஓதிக் குளத்தில் மூழ்கினார்.

இறைவனைத் தொழுதபடியே அவர் நீரிலிருந்து எழுந்தபோது அவருக்குக் கண்ணொளி கிடைத்துவிட்டது. அதே சமயத்தில் சமணர்கள் கண் ஒளியை இழந்தார்கள். மன்னன், சமணர்கள் முன்னே கூறிய உறுதிமொழிப்படி அவர்களை ஊரை விட்டு ஓடச் செய்தான். அவர்கள் வெவ் வேறு இடங்களுக்குப் போய்விட்டனர். சமணர் மடங்கள் இருந்த இடங்களில் அவற்றை இடித்துக் குளத்தை விரிவாகச்

செய்து தண்டியடிகளை அடிபணிந்தான் அரசன். அப் பெரியார் கண் பெற்ற பயனாக இறைவனைத் தரிசித்து எப்போதும் அஞ்செழுத்தை ஓதி இன்புற்று இறுதியில் சிவபெருமான் திருவடி நிழலில் ஒன்றினார்.

32. மூர்க்க நாயனார்

சான்றோர் பலர் வாழும் தொண்டை நன்னாட்டில் பாலாற்றின் வடகரையில் உள்ளது திருவேற்காடு என்னும் திருத்தலம். அங்கே வேளாண் மரபில் உதித்த ஒருவர் சிறந்த சிவனடியாராக விளங்கினார். திருநீற்றைச் செல்வமாகப் போற்றிச் சிவபெருமானை வழிபட்டு வாழ்ந்த அவர் அடியார்களிடத்தில் அளவற்ற அன்புடையவ ரானார். நாள்தோறும் அடியார்களுக்கு ஆறு சுவையும் பொருந்திய அமுது செய்வித்துப் பின்பே உண்ணும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டார். இந்த வரையறையினின்றும் ஒருநாளும் வழுவாமல் ஒழுகி வந்தார்.

அவர் அமுது செய்விக்கிறார் என்ற செய்தி நாடு எங்கும் பரவியது. அது கேட்டு நாளுக்கு நாள் மிகுதியான சிவனடியார்கள் அவரை நாடி வரத் தலைப்பட்டார்கள். அவர்கள் யாவருக்கும் முகம் கோணாமல் விருந்துணவு அருந்திப் பின்பு எஞ்சியதை உண்டு இன்புற்றார் அவ்வன்பர். கணக்குக்கு மிஞ்சிய அடியார்கள் வந்தமையால் அவரிடம் உள்ள பொருள் மெல்ல மெல்லக் கரையத் தொடங்கியது. நிலத்தை விற்றும் பண்டங்களை விற்றும் தம்முடைய குறிக்கோள் தவறாமல் நடந்து வந்தார். இப்படிச் சில காலம் கழிந்த பின் விற்பதற்கு ஒரு பொருளும் இல்லாத நிலை வந்தது. தாம் உண்ணாமல் பட்டினியாகக் கிடந்தாலும் அடியார்

களுக்கு விருந்து செய்யாமல் வாழ இயலாது என்ற உறுதியை உடையவர் அவர். இனி என் செய்வது என்று ஆராய்ந்தார்.

அவர் இளம் பருவத்தில் சூதாடும் வித்தையைக் கற்றிருந்தார். அதில் பேராற்றல் உடையவராகவும் இருந்தார். இப்போது அது நினைவுக்கு வந்தது. மீட்டும் சூதாடி அதனால் வரும் பொருளைக் கொண்டு அடியாருக்கு அமுதூட்டலாம் என்று தீர்மானம் செய்தார். அவ்வாறு செய்யத் தொடங்கவே, அவரிடம் பொருள் சேர்ந்தது. அடியார் பசியைப் போக்கி வந்தார்.

அவருடன் பலர் சூதாடித் தோற்றார்கள். அந்த ஊர்க்காரர் யாவரும் தோற்றனர். மேலே ஊரில் அவரோடு சூதாட வருவார் யாரும் இலராயினர். அதனை அறிந்த அவ் வன்பர், "இனி இவ்வூரில் இருந்து பயன் இல்லை" என்று எண்ணி, இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் தலங்களை நாடிச் சென்றார். ஓர் ஊருக்குச் சென்று இறைவனைத் தரிசிப்பது, பிறகு அங்குள்ளாருடன் சூதாடுவது, அதனால் கிடைக்கும் பொருளைக் கொண்டு அடியார்களுக்கு அமுதூட்டுவது, பிறகே தாம் உண்பது - இப்படியாகச் சில காலம் செய்து வந்தார். பல ஊர்களுக்குச் சென்று அவ்வவ் வூர்களில் உள்ளாருடன் சூதாடி, பிறகு யாரும் அவருடன் ஆட வருவார் இல்லாமற்போகவே, வேறு ஊர்களுக்குப் போனார். 'ஏதேனும் பெரிய நகரமாக இருந்தால் அங்கேயே தங்கிவிடலாம்' என்று எண்ணி அவர் கடைசியில் திருக்குடந்தையை அடைந்தார்.

எவ்வளவு காலம் இருந்தாலும் சூதாடுவார் கிடைப்பார் என்ற நம்பிக்கை அங்கே உண்டாயிற்று. இப்போது ஒரு புதிய தந்திரத்தை அவர் மேற்கொண்டார். சூது ஆடும்போது முதல் ஆட்டத்தில் அவர் தோல்வி அடைவார். அப்போது அவருடன் ஆடுபவருக்கு ஊக்கம் உண்டாகிவிடும். அடுத்த முறை பெரும்

பணயத்தை வைப்பார். அந்த ஆட்டத்தில் அவர் வென்று விடுவார். இப்படியாக அவர் பொருள் ஈட்டினார். தாம் வென்றபோது பொருளைத் தர மாட்டோம் என்று யாரேனும் முரண் செய்தால் அவர்களை அச்சுறுத்தியும் உடைவாளால் குத்தியும் பொருளைப் பெறுவார். இதனால் அவருடன் சூது ஆடுபவர்கள் ஏமாற்ற மாட்டார்கள். அவரிடம் மிகவும் அச்சம் கொண்டிருந்தார்கள். அவருடைய இயல்பு கண்டு யாவரும் அவரை மூர்க்கர் என்று வழங்கத் தொடங்கினர். அது முதல் அவருடைய இயற்பெயர் இன்னதென்று தெரியாமல் மறைந்து போயிற்று.

சூதில் தாம் ஈட்டிய பொருளைக் கொண்டு உணவுக்குரிய பண்டங்களை வாங்குவார்; சமையல்காரர்களைத் திட்டம் செய்வார்; நாள்தோறும் அடியவர்களுக்கு அமுதூட்டுவார். ஒவ்வொரு நாளும் பல பந்திகள் நடைபெற்றும், அவர் தமக்கென்று அப்பொருளிற் சிறிதும் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. எல்லோரும் உண்டபிறகு கடைப் பந்தியில் அவர் இருந்து உண்ணுவார்.

தம்முடைய கடைப்பிடியை விடாமல், சூதினால் பொருள் பெற்றபோது பொருளாசை பெறாமல், அடியவர்களை அருத்துவது ஒன்றையே வாழ்க்கைப் பயனாகக் கொண்ட மூர்க்க நாயனார், இறுதியில் இறைவன் திருவடியை அடைந்து பேரின்ப வாழ்வு பெற்றார்.

33. சோமாசி மாற நாயனார்

எங்கே பார்த்தாலும் பசுஞ்சோலை; நல்லோர்களின் உள்ளம் போலக் குளிர்ச்சியைத் தரும் பூம்பொழில்கள். மாமரங்கள் தழைத்து மலர்ந்து நிற்கின்றன. இத்தகைய வளம்

பொருந்தியது அம்பர் என்ற திருத்தலம், சோழ நாட்டுப் பழம்பதிகளில் ஒன்று அது.

அங்கே வேதியர் குலத்தில் வந்தவர் மாறர் என்பவர். இறைவனுக்கு அன்பர்கள் யார் வரினும் அவர்களுடைய திருவடியைப் பணிந்து அமுதூட்டுவதைத் தம் கடமையாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார். 'இறைவனை எண்ணி அவரைப் போற்றி யாகம் பல புரிவதனால் ஏழுலகில் உள்ள உயிர்களும் நன்மை அடையும். அப்படிச் செய்வதன் பயனாகவே இறைவனை மறவாமல் வாழ்த்தும் வாழ்க்கை கிடைக்கும்' என்ற உறுதி பூண்டு அவர் வேள்விகள் பல செய்தார். பல சோம யாகங்களைச் செய்தமையால் அவரைச் சோமயாஜி என்றே யாவரும் அழைக்கலாயினர். சோமாசி மாற நாயனார் என்று மதிப்புடன் சிவனடியார் வழங்குவர்.

ஈசனுக்கு அன்பரானவர்கள் எந்த இயல்புடன் இருந்தாலும் அவரே நம்மை ஆட்கொள்ளும் தகுதி உடையவர் என்ற உறுதிப்பாடு உடையவர் அவர். சிவபெருமானுடைய திருவைந்தெழுத்தை மறவாமல் செபித்து இன்புறுகிறவர்.

சிவபெருமான் உறையும் திருத்தலங்களுக்குச் சென்று வழிபடும் வழக்கமும் அவரிடம் இருந்தது. ஒரு முறை திருவாரூருக்குச் சென்றிருந்தபோது அங்கே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பரவை நாச்சியாரோடு எழுந்தருளி யிருப்பதை அறிந்தார். அப்பெருமானுடைய பக்திச் சிறப்பையும் பிற பெருமைகளையும் நன்கு உணர்ந்து அவரை அணுகிப் பாதம் பணிந்து வழிபட்டார். சிவனடியாரிடம் அளவற்ற அன்பு கொண்ட சோமாசி மாறரிடம் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கு அன்பு உண்டாயிற்று. இருவரும் நண்பர்களாயினர்.

இறைவன்பாலும் அடியார்களிடமும் முறுகிய அன்பு பூண்ட சோமாசி மாற நாயனார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிடம்

மிக்க பக்தியுடையவராகித் தொண்டு புரிந்து வாழ்ந்தார். பின்பு இறைவன் திருவருளிற் கலந்தார்.

34. சாக்கிய நாயனார்

சங்கமங்கை என்னும் ஊரில் வேளாளர் குலத்தில் தோன்றிய சிவனடியார் சாக்கிய நாயனார். அவர் காஞ்சீபுரம் சென்று அங்குள்ள பௌத்தர்களோடு பழகிச் சாக்கிய தர்மத்தையே மேற்கொண்டார். பின்னும் பல சமய நூல்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்துச் சிவநெறியே நல்ல இன்பம் பெறுவதற்கு ஏற்ற வழியென்று தெளிந்தார். சிவபெருமானிடம் அவருக்கு அன்பு தோன்றி வளர்ந்து வந்தது. பௌத்த வேடத்தில் இருந்தாலும் அவர் உள்ளம் சிவபெருமான் உறையும் கோயிலாகியது.

நாள்தோறும் சிவலிங்க தரிசனம் செய்து பிறகே உண்ண வேண்டும் என்ற விரதத்தை அவர் மேற்கொண்டார். சாக்கிய வேடத்தில் இருந்த அவர் திருக்கோயிலில் புக யாரும் உடன்பட மாட்டார். தம்முடைய விரதம் நிறைவேற வழியின்றித் தவித்த அவருக்குப் பரந்த வெளியொன்றில் பூசையின்றிக் கிடந்த ஒரு சிவலிங்கம் நேர்பட்டது. அதைக் கண்டவுடன் அவருக்கு உண்டான ஆனந்தத்துக்கு அள வில்லை. 'புறத்தில் சாக்கிய னாகவும் அகத்தில் சைவனாகவும் இருக்கும் நமக்கு ஏற்ற வகையில் இந்தப் பெருமான் கிடைத்தாரே! இது அவன் திருவருளே' என்று உணர்ச்சி விஞ்சியவராய்ச் சிவலிங்கத்தை அணுகினார். அருச்சனை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் உதித்தது. வெறும் வெளியில் நீரா, பூவா, இலையா, ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. அருகிலே இருந்த சிறு கல்லை எடுத்து அதையே மலராகப் பாவித்து எறிந்தார்.

தன்னை விட்டுச் சென்ற குழந்தை வந்து இகழ்வதற்குரிய செயலைச் செய்தாலும் அதனைப் பொருட் படுத்தாமல் தாய் அக் குழந்தைக்கு இன்பம் செய்வது போல, சிவபெருமான் சாக்கியர் அன்பைக் கண்டு திருவுள்ளம் உவந்தான்.

மறுநாளும் அவர் அவ்விடம் வந்து சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்தார். முதல் நாள் அப்பெருமானைக் கண்ட உவகைப் பெருக்கினால் கல்லையே மலராக வீசி எறிந்த செயலை நினைந்து பார்த்தார். 'இதுவும் சிவபெருமானுடைய ஆணையினால் நிகழ்ந்தது போலும்! அந்த எண்ணம் தோன்றியதற்கு வேறு காரணம் இல்லை. புறச் சமயத்துக்குரிய வேடம் புனைந்திருக்கும் நான் மலரால் பூசை செய்தால் அயலார் என்னை ஏசுவார்கள். கல் எறிந்தால் புறச் சமயத்தான் வெறுப்பினால் செய்வது என்று எண்ணிக் கொள்வார்கள்; நம்மைத் தவறு சொல்ல மாட்டார்கள். இதனால்தான் இப்படி ஓர் எண்ணத்தை எம்பெருமான் எனக்குத் தோன்றச் செய்தான்' என்று சிந்தித்தார். ஆகவே அன்றும் சிறு கற்களை எடுத்து அந்தச் சிவலிங்கத்தின் மேல் வீசி எறிந்துவிட்டுச் சென்றார். அது முதல் ஒவ்வொரு நாளும் உண்ணுவதற்கு முன் மறவாமல் அந்த வெளியில் இருந்த சிவபிரான் மேல் கல்லை எறிந்து பின்பே உண்ணுவார். இந்த விரதத்துக்கு இழுக்கு வராமல் ஒழுகி வந்தார்.

ஒருநாள் - இறைவன் திருவருள் நியதிபோலும் - அவர் இந்த ஒழுங்கை மறந்துபோய் உணவு கொள்ள உட்கார்ந்து விட்டார். அப்போது பளிச்சென்று கல்லருச்சனை நினைவுக்கு வந்தது. 'ஐயோ! என்ன காரியம் செய்யப் புகுந்தேன்! இன்று எம்பெருமான்மேல் கல்லை வீச மறந்துபோய் விட்டேனே!' என்று நைந்து எழுந்து, அன்பு உந்த மிக்க விரைவாகச் சிவலிங்கத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

சிவலிங்கப் பெருமானிடம் ஆராத காதல் கொண்டு ஓடினவர், வழக்கம்போல் ஒரு கல்லை எடுத்து வீசினார். தாம் மேற்கொண்ட விரதத்தினின்றும் வழுவாது அன்பிலே சிறந்து நிற்கும் சாக்கிய நாயனாரின் உள்ளப் பண்பை அறிந்த எம்பெருமான் விடையின் மேல் உமாதேவியாரோடும் எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுத்தார்.

இடைவிடாது உள்ளக் கோயிலில் எம்பெருமானை வைத்து இறைஞ்சும் சாக்கிய நாயனாருக்கு இறைவன் சிவலோகத்தில் மீளா அடிமையாக நிற்கும் பாங்கை அருளி ஆட்கொண்டான்.

தாம் மேற்கொண்ட செயல் தம் நிலைக்கு ஏற்றதென்று அதை விரதமாகக் கடைப்பிடித்த சாக்கிய நாயனாருடைய செயல் வியப்பதற்குரியது. அவர் உள்ளத்தே அன்பு நிறைந் திருந்தமையால் அவர் எறிந்த கல் இறைவனுக்கு மணமலர் ஆயிற்று. புறச் செயலைக் காட்டிலும் உள்ளன்பே எம்பெருமானுடைய திருவருளைப் பெறுவதற்கு உரிய கருவி என்பதைச் சாக்கிய நாயனார் வரலாறு காட்டுகிறது.

35. சிறப்புலி நாயனார்

சோழ வளநாட்டில் நீர்வளமும் நிலவளமும் மிக்கு விளங்குவது, ஆக்கூர். அங்குள்ள திருக்கோயிலுக்குத் தான் தோன்றி மாடம் என்று பெயர். திருஞான சம்பந்த பெருமானும் அப்பர் சுவாமிகளும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரப் பதிகங்களை உடையது அவ்வூர்.

"அங்கம் ஆறோடும் அருமறைகள் ஐவேள்வி
தங்கினார் ஆக்கூர்"

"நான்மறையோ டாறங்கம் பலகலைகள்
தாங்கினார் ஆக்கூர்"

என்று சம்பந்தர் அத் தலத்திலுள்ள அந்தணர்களைப் பாராட்டியுள்ளார். அப்படியே அங்குள்ள வேளாளரை,

"வேளாளர் என்றவர்கள் வள்ளன்மையால் மிக்கிருக்கும்
தாளாளர் ஆக்கூர்"

என்றும், கொடையாளரை,

"இன்மையால் சென்றிரந்தார்க் கில்லையென்னா தீத்துவக்கும்
தன்மையார் ஆக்கூர்"

என்றும், அடியாரை,

"பொன்னடிக்கே நாடோறும் பூவோடு நீர்சுமக்கும்
தன்னடியார் ஆக்கூர்"

என்றும் சிறப்பித்திருக்கிறார்.

நீர்வளமும் நீர்மை வளமும் மலிந்த அவ்வூரில் மறையவர் குலத்தில் சிறப்புலியார் தோன்றினார். அவர் சிவபிரானுக்குரிய தொண்டுகளை இயற்றுவதில் வல்லவராகவும் ஈகைத் திறத்தில் சிறந்தவராகவும் இருந்தார். இறைவனுடைய அடியார்கள் வந்தால் அவர்களை அடிபணிந்து முன் நின்று இனிய மொழி களைக் கூறி, அவர்கள் இனிய உணவை உண்ணச் செய்வார். அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருளையும் வழங்குவார்.

சிவ பக்திக்குரிய அடையாளங்களிலும் இயல்பிலும் அவர் சிறந்து நின்றார். ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தைச் செபித்துத் தம் மரபுக்கு ஏற்ற வகையில் வேள்விகளை இயற்றி அதன் பயனைச் சிவபிரானுக்கே அர்ப்பணம் செய்தார். அடியார்களுக்கும், பிறருக்கும் நலம் புரிந்து தம் மரபிற்கு ஏற்ற அறங்களிலும் தலைநின்று வாழ்ந்த சிறப்புலியார் யாவராலும் போற்றப் பெற்றார். அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவராகச் சைவ உலகம் வழிபடும் நிலையை அடைந்தார்.

"அஞ்செழுத் தோதி அங்கி
வேட்டுநல் வேள்வி எல்லாம்
நஞ்சணி கண்டர் பாதம்
நண்ணிடச் செய்து ஞாலத்
தெஞ்சலில் அடியார்க் கென்றும்
இடையறா அன்பால் வள்ளல்
தஞ்செயல் வாய்ப்ப ஈசன்
தான்நிழல் தங்கி னாரே"

என்று இவருடைய புகழைச் சேக்கிழார் பாடியுள்ளார்.

36. சிறுத்தொண்ட நாயனார்

சோழ நாடு என்றால் நீர் வளம் நில வளத்துக்குக் கேட்க வேண்டுமா? திருச்செங்காட்டங்குடி காவேரித் திருநாட்டில் உள்ளது என்று சொன்னாலே போதும்; அதன் வளத்தைத் தனியே எடுத்துச் சொல்ல வேண்டாம்.

அந்த ஊரில் பரம்பரை பரம்பரையாக அரசனுக்கு மந்திரியாகவும் சேனைத் தலைவராகவும் உள்ள மாமாத்திரர் குலத்தில் உதித்தவர் பரஞ்சோதியார் என்னும் சிவபக்தர். வடமொழித் தேர்ச்சியும் உள்ளவர். படைக்கலப் பயிற்சி, ஆனையேற்றம், குதிரையேற்றம் ஆகியவற்றிலும் அவர் பேராற்றல் உடையவராக விளங்கினார்.

இத்தனை கலைகளிலும் பயின்று திறல்பெற்ற அவருடைய உள்ளம் எப்போதும் சிவன் கழலையே சிந்திக்கும் இயல்புடையதாக இருந்தது. சிவனடியார்களிடம் பெரு மதிப்பு வைத்து வழிபட்டு அடியார் தொண்டினும் சிறந்து நின்றார். அரசனுக்கு அவர் மிக நெருங்கியவராய், அவருக்கு வேண்டும் போதெல்லாம் துணையாகச் சென்று போர் செய்து பகைஞரைப் புறங்கண்டு வருவார். ஒருமுறை வடக்கே

வாதாவிக்குச் சென்று அங்குள்ள மன்னரைப் போரில் வென்று அங்குள்ள நிதிக் குவைகளைச் சோழ நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்து அரசன் முன் வைத்தார். வடபுல மன்னன் படைப்பலம் மிகுதியாக உடையவன். அவ்வளவு பெரிய மன்னனைப் பொருது வென்று வந்த பரஞ்சோதியாரைச் சோழ மன்னனும் பிறரும் பாராட்டினார்கள்.

"நம்முடைய படைக்கு இத்தனை வலிமை உண்டு என்று நானே நம்பவில்லை" என்றான் அரசன்.

"நம் படை வலிமை காரணம் அன்று; படைத் தலைவராகச் சென்ற பரஞ்சோதியாருடைய வலிமைதான் இந்த வெற்றிக்குக் காரணம்" என்றார் ஓர் அமைச்சர்.

"அவருடைய உடற் பலமும் படைக்கலப் பயிற்சிப் பலமுங்கூடக் காரணம் அன்று" என்று ஓர் அமைச்சர் சொன்னார்.

"அது என்ன, அப்படிச் சொல்கிறீரே; அவருக்குத் தேர்ந்த படைக்கலப் பயிற்சி இருப்பதனால்தானே இந்த வெற்றி கிடைத்தது?" என்று கேட்டான் அரசன்.

"அவர் இந்தப் படைகளை நம்புகிறவர் அல்ல. இறைவனுடைய திருவருட் பலத்தை நம்பி வாழ்கிறவர். அந்த வலிமையினால் அவர் எந்தச் செயலை மேற்கொண்டாலும் வெற்றி உண்டாகும். இறைவன் அன்பராகிய அவருக்கு இணையாகச் சொல்ல யார் இருக்கிறார்கள்?" என்று மற்றோர் அமைச்சர் கூறுவதைக் கேட்ட மன்னன் சிறிது யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

"பரஞ்சோதியார் சிவனடியார் என்று சொன்னீரே! அவருக்கு எப்படிப் படைக்கலப் பயிற்சி கைகூடியது?"

"தம் கடமையை நன்றாகச் செய்யத் தெரிந்தவர் அவர்.

எந்தச் செயல் செய்தாலும் இறைவனடியை மறவாத சீலர்'' என்றார் அமைச்சர்.

“அத்தகைய பெரியவரை நாம் கடவுளைப்போல வைத்து வழிபடுவதைவிட்டு, போர் செய்ய அனுப்பியது தவறு. அவரை ஏவல் கொள்ள நாம் யார்?'' என்று சொல்லிய அரசன் பெருமூச்சுவிட்டான்.

பரஞ்சோதியாரை அழைத்துவரச் செய்து, அவர் அடி பணிந்து, “தங்களைப் போர்முனைக்கு அனுப்பிய என் பேதமையைப் பொறுத்தருள வேண்டும். தங்கள் பெருமை இத்தனை காலம் எனக்குத் தெரியாமல் போயிற்று'' என்று இரங்கினான் அரசன்.

பரஞ்சோதியார் மன்னனெதிர் வணங்கி, “எனக்கு எந்தத் தொழிலில் உரிமை உண்டோ அதனை நான் செய்தேன். அப்படிச் செய்வது என் கடமை அல்லவா? அதில் என்ன தீங்கு எனக்கு உண்டாகும்?'' என்று பணிவுடன் கூறினார்.

அரசன் அவரைக் கும்பிட்டு, “இனி தங்களுக்கும் இறைவனுக்கும் இடையே நான் ஏவல் இடமாட்டேன். தங்கள் விருப்பப்படியே இருந்து எங்களுக்கு அருள்புரிய வேண்டும்'' என்று சொல்லி, பொன்னும் பொருளும் வழங்கினான். அவர் வாழ்க்கைக்கு ஒரு குறையும் வாராத வண்ணம் இறையிலி நிலங்களை அளித்தான்.

'இதுவும் இறைவன் திருவருள்!' என்று எண்ணிய பரஞ்சோதியார், அவ்வூரில் உள்ள கணபதீச்சரம் என்னும் திருக்கோயிற்குச் சென்று வழிபட்டுச் சிவபக்தியிலும் அடியார் பக்தியிலும் மேன்மேலும் சிறந்து நின்றார். பின்பு நல்ல குடியிலே பிறந்த வெண்காட்டு நங்கையென்னும் பெரு மாட்டியை மணந்து, இல்லறத்தை முறைப்படி நடத்தத்

தொடங்கினார். ஒவ்வொரு நாளும் சிவனடியாரைப் பணிந்து அவர்களுக்கு உணவூட்டிப் பின்பே உண்ணும் வரையறையை மேற்கொண்டார். அவருடைய விருப்பத்துக்கு இசைந்தவாறே வெண்காட்டு நங்கையாரும் வேண்டுவன செய்ய, அவர் களுடைய இல்லறம் எதனாலும் குறைவின்றி நன்கு நிகழ்ந்து வந்தது.

புகழாலும் நிலையாலும் பலர் போற்ற வாழ்ந்த பரஞ்சோதியார், அடியார்களிடம் மிகவும் பணிவாக ஒழுகி அவர்களிடம் பயபக்தியோடு பழகினார். எல்லாவற்றிலும் பெரியவராகிய அவர் சிறியவரைப் போல அடங்கி ஒடுங்கியிருத்தலைக் கண்டவர்கள் அவரைச் சிறுத்தொண்டர் என்று அழைக்கத் தலைப்பட்டனர்.

இறைவன் திருவருளால் சிறுத்தொண்டருக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அதற்குச் சீராளன் என்று திருநாமம் புனைந்து மிகச் செல்லமாக வளர்த்து வந்தார். அந்த அந்தப் பருவத்துக்கு ஏற்ற சிறப்புகளைச் செய்து குழந்தையைச் சிறுத்தொண்டரும் அவர் மனைவியாரும் வளர்த்து வந்தனர். சீராளன் பள்ளிக்குச் செல்லும் பருவத்தை அடையவே, பெற்றோர் அவனைப் பள்ளியிற் சேர்த்து, அவன் கல்வியிற் சிறந்து வளர்வதை அறிந்து இன்புற்றனர்.

இவ்வாறு இருக்கையில், திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் ஒருமுறை அந்தத் தலத்திற்கு எழுந்தருளினார். அவரை வணங்கி வழிபட்டு அன்பு செய்து இன்புற்றார் சிறுத்தொண்டர். சம்பந்தப் பெருமான் சிறுத்தொண்டரைத் தம் திருப்பதிகத்தினிடையே சிறப்பித்துப் பாடிச் சில நாள் அங்கே தங்கிப் புறப்பட்டார்.

சிவபெருமான் சிறுத்தொண்டருடைய அன்பை நுகர்வதற்கும் அவருடைய பெருமையை உலகம் அறியும்படி

செய்வதற்கும் திருவுளங்கொண்டான்; பைரவத் திருக்கோலம் பூண்டு திருச்செங்காட்டங்குடியை அடைந்தான்.

சிறுத்தொண்டருடைய வீட்டைத் தேடிச் சென்ற பைரவர் அவர் வீட்டுக்குள் புகுந்து, "சிவனடியவருக்கு உணவளிக்கும் சிறுத்தொண்டர் வீட்டில் இருக்கிறாரோ?" என்று கேட்டார். அப்போது அவ்வீட்டில் ஏவல்புரியும் சந்தனமென்னும் பெயருடைய நங்கை அவரைக் கண்டு, சிவனடியார் என்றறிந்து வணங்கி, "அவர் சிவனடியார்களைத் தேடிக்கொண்டுதான் போயிருக்கிறார். வந்துவிடுவார். தாங்கள் உள்ளே எழுந்தருள வேண்டும்" என்று கூறினாள்.

"பெண்கள் மட்டும் உள்ள இடத்தில் நாம் வருவதில்லை" என்று சொல்லி அவர் புறப்படும்போது, சிறுத்தொண்டர் மனைவியாராகிய திருவெண்காட்டு நங்கையார் வந்து, "இதோ அவர் வந்துவிடுவார்; தாழ்க்கமாட்டார்" என்று சொன்னார். "நாம் சிறுத்தொண்டரைக் காணுவதற்காக வந்தோம். அவர் இல்லாத சமயத்தில் இங்கே இருக்கமாட்டோம். இவ்வூர்த் திருக்கோயிலில் உள்ள அத்திமரத்தின் கீழ் இருக்கிறோம். அவர் வந்தால் சொல்லுங்கள்" என்று சொல்லி அவர் போய் விட்டார்.

சிறிது நேரங்கழித்துச் சென்று சிவனடியார் யாரையும் காணாமல் வாட்டத்தோடு வந்த சிறுத்தொண்டரிடம் அவர் மனைவியார், பைரவத் திருக்கோலத்திலிருந்த அடியார் வந்துபோன செய்தியைத் தெரிவித்தார். உள்ளங் களிகூர்ந்து அவர் உடனே திருக்கோயில் சென்று பைரவரைக் கண்டு நின்றார்.

அப்போது பைரவர், "நீர்தாம் பெருமை பெற்ற சிறுத்தொண்டரோ?" என்று கேட்டார்.

"அடியேனுக்கு ஒரு தகுதியும் இல்லாவிட்டாலும் அந்தப் பெயரால் அன்பர்கள்அழைப்பதுண்டு. இன்று சிவனடியார் யாரையும் காணவில்லையே என்று வருந்தியிருந்த எனக்கு நீங்கள் கிடைத்தீர்கள். அடியேன் இல்லத்துக்கு எழுந்தருளி அமுது செய்ய வேண்டும்" என்று பணிந்து வேண்டினார் சிறுத்தொண்டர்.

"நாம் வடநாட்டில் உள்ளோம். உம்மைக் காண வந்தோம். எமக்கு வேண்டிய உணவை வழங்குதல் உம்மால் முடியாது."

"சிவனடியார்களுக்குக் கிடைக்காத பொருளும் உண்டோ? தங்களுக்கு எந்த வகை உணவு வேண்டும் என்று அருளுங்கள்."

"நாம் ஆறுமாதம் உண்ணாமல் இருந்து பிறகு பசுவை அடித்து உண்ணுவது வழக்கம். இன்று அப்படி உண்ண வேண்டிய நாள். உம்மால் அப்படிச் செய்ய முடியாது."

"என்னிடம் ஆடு மாடு எருமையென மூன்று நிரைகளும் இருக்கின்றன. தேவரீருக்கு எத்தகைய பசு வேண்டுமோ, அதைத் தெரிவித்தால் வீட்டுக்குச் சென்று அதனை அமைக்கச் செய்துவிட்டுக் காலம் தவறாமல் இங்கே வந்து அழைத்துச் செல்வேன்."

"சொன்னால் உமக்கு விநோதமாக இருக்கும். நாம் உண்ணுவது பசுமாடு அன்று; நரபசுவையே உண்போம். ஐந்து பிராயமுள்ள குழந்தையாக, உடம்பில் மறு ஏதும் இல்லாத வனாக இருக்க வேண்டும். இன்னும் வேண்டியதைச் சொன்னால் நீர் வருந்துவீர்."

"அருமையான பொருள் என்று ஏதும் இல்லை. விரைவில் தாங்கள் வேண்டியதைச் சொல்ல வேண்டும்."

"ஒரு குடிக்கு ஒரு மகனாக உள்ளவனைத் தந்தை அரியத்

தாய் பிடிக்க வேண்டும். அவர்கள் மனமுவந்து கறி சமைத்துத் தந்தால் அதை நாம் உண்போம்'' என்றார் பைரவர்.

“இது எனக்கு அரிதன்று; அப்படியே செய்வேன்'' என்று கூறி விடைபெற்றுக் கொண்ட சிறுத்தொண்டர், நேரே வீடு சென்றார். சென்று தம் மனைவியாரை அழைத்து, “தொண்டர் பிரான் நம் இல்லத்தில் அமுது செய்யத் திருவுள்ளம் இசைந்தார். ஐந்து பிராயமுடையவனாய், ஒரு குடிக்கு ஒரு மகனாய், உறுப்புக் குறைவு இல்லாதவனாக உள்ள குழந்தையைத் தாய் பிடித்துக் கொள்ள, தந்தை அரிந்து தர, கறி சமைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமாம்.''

“அப்படி ஒரு சிறுவனை எங்கே பெறுவது?'' என்று கேட்டார் நங்கையார்.

“இத்தகைய மைந்தன் ஒருவனை விலைகொடுத்தால் கூடத் தரமாட்டார்கள். அப்படி அளித்தாலும் தாயும் தந்தையும் இருந்து அரிய மாட்டார்கள். நீ பெற்ற பிள்ளையைத்தான் அழைத்துவர வேண்டும்'' என்றார் சிறுத்தொண்டர்.

இல்வாழ்வுக்குத் துணையாக நின்ற அப்பிராட்டியார், சிறிதும் தடையின்றி இசைந்து, “பள்ளியிலிருந்து அவனை அழைத்து வாருங்கள்'' என்றார்.

அப்படியே அழைத்து வந்து நீராட்டி, தாய் பிடித்துக் கொள்ள, சிறுத்தொண்டர் தலையை அரிந்து உறுப்புக் களையும் வெவ்வேறு அரிந்து தர, வெண்காட்டு நங்கையார் அவற்றைப் பெற்றுச் சமைக்கப் புகுந்தார். தலை கறிக்கு ஆகாதென்று தனியே வைத்துவிட்டார் அதனைச் சந்தன நங்கை எடுத்துச் சமைத்து வைத்தாள்.

சமையல் முடிந்தவுடன் மனைவியார் கூறச் சிறுத்

தொண்டர் பைரவரை அழைப்பதற்குத் திருக்கோயிலுக்குச் சென்றார். அவரை வணங்கி, "காலந் தாழ்த்ததைப் பொறுத்து, அடியேன் இல்லத்துக்கு எழுந்தருள வேண்டும்" என்றார். அவர் உடன் வர, அழைத்துச் சென்று இருக்கை தந்து அவர் திருவடியை நீரால் விளக்கி அந்நீரைத் தம் தலையின் மேல் தெளித்துக் கொண்டு தீபதூபம் காட்டிப் பூசை செய்தார்; பின்பு, "எவ்வாறு உணவு படைக்க வேண்டும்?" என்று கேட்டார். "எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே படையும்" என்று பைரவர் கூறினார்.

அப்படியே படைத்தபின், "நான் சொன்ன முறைபடியே நரபசுவை அடித்து எல்லா உறுப்புக்களையும் கொண்டு சமைத்தீரோ?" என்று கேட்டார் பைரவர். தொண்டர்தம் மனைவியார், "தலைக்கறி ஆகாது என்று சமைக்கவில்லை" என்றார்.

"அதையும் நாம் உண்பதுண்டு" என்று அவர் சொல்ல, சிறுத்தொண்டர், "இதற்கென் செய்வேன்!" என்று வருந்தும் போது, "நான் அதையும் சமைத்து வைத்தேன்" என்று சந்தன நங்கை சொல்லி எடுத்துத் தந்தாள்.

சிறுத்தொண்டர் முகமலர்ந்து அதையும் படைத்தார். வந்த அடியார், "நாம் தனியே உண்ணுவது இல்லை. ஈசனடியார் யாரேனும் அருகில் நின்றால் அழைத்து வாரும்" என்று சொல்ல, அவர் வெளியே சென்று பார்க்க, யாரும் கிடைத்திலர். அதை அவர் பைரவரிடம் சொல்ல, "உம்மை விட வேறு அடியார் யார் உள்ளார்? நீர் அமரும்" என்று சொல்ல, அவர் அவ்வாறே அமர்ந்தார். அவருக்கும் கலம் திருத்தி, பைரவர் கூறியவாறே எல்லாக் கறியும் அவர் கலத்தில் இட்டனர் திருவெண் காட்டம்மையார்.

அடியாருக்கு இட்டு உண்பது என் விரதம் என்று பைரவர் சொன்னமையால், அவர் உண்ணவேண்டும் என்பதற்காக,

முன்னே சிறுத்தொண்டர் உண்ணத் தொடங்கினார். பாசம், வெறுப்பு, அருவருப்பு, பற்று ஆகிய எல்லாவற்றையும் கடந்து, சிவனடியார் திருவுள்ளம் கூசாமல் ஒழுக வேண்டும் என்ற ஒன்றையன்றி மற்ற யாவற்றையும் மறந்த நிலையில் அவர் இருந்தார்.

அப்போது பைரவர் அவரைத் தடுத்து, "ஆறுமாதமாகப் பட்டினி கிடக்கும் நான் இன்னும் உண்ணாமல் இருக்க, நாள்தோறும் சோறுண்ணும் நீர் அவசரப்படுகிறீரே! இரும். இன்னும் ஒன்று உண்டு. நீர் மகனைப் பெற்றவராக இருந்தால் அந்தக் குழந்தையையும் அழையும்; சேர்ந்து உண்ணலாம்" என்று கூறினார்.

சிறுத்தொண்டர் உண்மை கூறத் துணியாதவராய், "அவன் இப்போது உதவான்" என்றார்.

"அவன் வந்தால்தான் நாம் உண்போம். அவனைப் போய்த் தேடி அழைத்து வாரும்" என்றார்.

'இவ்வடியார் அமுது செய்ய எத்தனை தாமதம்!' என்று கருதிச சிறுத்தொண்டர் தம் மனைவியாரோடு புறம் போந்து தம் குழந்தையை அழைப்பவரைப்போலப் பாவனை செய்யத் தொடங்கி, "மைந்தா, வா" என்று அழைத்தார். அவர் மனைவியாரும், "செய்ய மணியே, சீராளா; நாம் உய்யச் சிவனடியார் உடனுண்ண அழைக்கின்றார்; வா அப்பா" என்று உரக்க அழைத்தார்.

என்ன ஆச்சரியம்! இறைவன் திருவருளால் குழந்தை சீராளன் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஓடி வருபவனைப் போல வந்தான். அவனை அம்மையார் எடுத்தணைத்துக் கணவர் கையில் கொடுக்க அவர், "அடியார் உண்ணும் பேறு நமக்குக் கிடைக்கும்" என்ற பேருவகையோடு அவனைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டார். தாம் அரிந்த மகன் வந்தானே என்ற

வியப்போ, அவன் எவ்வாறு வந்தான் என்ற ஆராய்ச்சியோ அவருக்கு அப்போது தோன்றவில்லை. அடியார் ஏதேனும் காரணம் கூறி அமுது செய்யாமல் போய்விடுவாரோ என்று ஏங்கி நின்ற அவருக்கு, "இப்போது அவர் அமுது செய்வார்" என்ற நம்பிக்கையும் அதனால் உவகையும் உண்டாயின.

அந்தக் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு இல்லத்துள் சென்று பார்க்க, அங்கே அடியாரைக் காணவில்லை. பரிகலத்தில் இட்ட கறியையும் காணவில்லை. சிறுத்தொண்டர் ஒன்றும் தெளியாமல் கலங்கி வீழ்ந்து நைந்தார். "ஐயோ? வந்த அடியார் அமுது செய்யாமல் எங்கே போனார்?" எனத் தேடி மயங்கி வெளியே வரும்போது, வானில் இறைவன் உமாதேவியாரோடும் குழந்தைப் பிரானாகிய முருகனோடும் காட்சி அளித்தான். அந்த மூவரையும் அடியாரும் மனைவியாரும் சீராளனுமாகிய மூவரும் தொழுது பரவசமாகி ஏத்தினார்கள். அம்மூவருக்கும் சந்தன நங்கைக்கும் இறைவன் திருவருள் புரிந்து வாழ்வித்தான்.

எல்லாப் பற்றையும் விட்டு அடியாரைப் பேணுவதே பயனென்று அதற்காக இல்வாழ்வில் வாழ்ந்து, மைந்தனையும் தம் கையால் அரிந்து கறி சமைக்கச் செய்த சிறுத் தொண்டருடைய பக்தியின் முறுகிய நிலையைத் தெளிவது மிக மிக அருமை. புறப்பகையை வென்று அவர் பெற்ற புகழ் பெரிது அன்று; அகப்பகையை வென்று நின்ற அவர், இறைவன்பாற் பெற்ற திருவருள் பெரிது.

37. சேரமான் பெருமாள் நாயனார்

மேல் கடற்கரையில் கொடுங்கோளூர் என்ற ஊர் ஒன்று உள்ளது. அதற்கருகே திருவஞ்சைக்களம் என்ற திருப்பதி இருக்கிறது. கொடுங்கோளூரை இப்போது கொடுங்கல்லூர்

என்றும், திருவஞ்சைக்களத்தை திருவஞ்சிக்குளம் என்றும் வழங்குவர். கொடுங்கோளூருக்கு மகோதை யென்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. பழங்காலத்தில் சேரமன்னர் தம்முடைய ஆட்சித் தலைநகராகக் கொடுங்கோளூரையே கொண் டிருந்தார்கள். அக்காலத்தில் அவ்வூருக்கு வஞ்சியென்ற பெயரே வழங்கி வந்தது.

சேரர் குலத்துப் பிறந்த பெருமாக் கோதையார் என்பவர் இறைவனிடம் ஆராத காதல் உடையவராக இருந்தார். திருவஞ்சைக்களத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானை வணங்கி அக்கோயிலில் உரிய தொண்டுகளைச் செய்து அவனடியே நினைந்து வாழ்ந்து வந்தார்.

அக்காலத்தில் கொடுங்கோளூரில் அரசாண்டு வந்த சேரமன்னர் துறவு பூண்டு அரசு துறந்து போய்விட்டார். அதனால் அமைச்சர் முதலியோர் பெருமாக் கோதையாரிடம் வந்து, "தேவரீர் உரிமையுடையவராதலின் சேரநாட்டின் ஆட்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும்" என்று பணிந்து விண்ணப்பம் செய்தனர். "இறைவன் திருவுள்ளம் அறிந்து வருவேன்" என்று சொல்லித் திருவஞ்சைக் களத்தப்பன் முன் சென்று அவர் விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். அப்பெருமான் பெருமாக் கோதையாருக்குத் திருவருள் பாலித்து, எல்லா விலங்குகளும் பேசும் மொழிகளை அறியும் ஆற்றலை அருளினான்.

அதன்பின் அவர் முடி சூடி மன்னராக ஆட்சிபுரியத் தலைப்பட்டார். விலங்குகளின் மொழியை உணரும் ஆற்றல் பெற்றமையால் கழறிற்று அறிவார் என்னும் திருநாமம் அவருக்கு உண்டாயிற்று.

சேரமான் பெருமாள் என்ற பெயரோடு அவர் ஆட்சி புரியலானார். அவர் வஞ்சி நகரை வலம்வரும் போது, யாரோ

ஒரு வண்ணான் உவர் மண்ணைத் தலையிற் சுமந்து செல்ல, மழையினால் அது உடம்பின் மேல் வழிந்து காய்ந்து, நீறு பூத்திருக்கும் கோலத்தோடு எதிரே வந்து கொண்டிருந்தான். உடம்பு முழுவதும் திருநீறு பூசிக்கொண்டு வருவதாக எண்ணிய சேரமான் உடனே யானையினின்றும் இறங்கி அவன் அடியைப் பணிந்தார். அதுகண்டு அஞ்சிய அவன், "அடியேன் அடிவண்ணான்" என்று சொல்லி ஒதுங்கினான். மன்னரோ, "அடியேன் அடிச் சேரன். நீர் திருநீற்றை நினைப்பித்தீர்" என்று சொல்லி அளவளாவினர். இது கண்டு யாவரும் வியப்படைந்து, சேரமான் பெருமாளுடைய பக்தி விசித்திரத்தைப் பாராட்டினார்கள்.

மதுரையில் பாணபத்திரர் என்னும் பாணர் நாள்தோறும் சொக்கலிங்கப் பெருமானை வழிபட்டு அவர் திருமுன் யாழ் வாசித்துத் தொண்டு புரிந்து வந்தார். அவர் வறுமையால் வாடுவதை அறிந்து சொக்கலிங்கக் கடவுள் "மதிமலி புரிசை" என்று ஒரு திருமுகப் பாசுரத்தை எழுதி அவரிடம், "சேரமான் பெருமாளிடம் இதைக் கொடுத்தால் பரிசில் வழங்குவான்" என்று குறிப்பித்தார். பாணபத்திரர் அப்படியே வஞ்சிமாநகரம் வந்து அத்திருமுகத்தைச் சேர மன்னரிடம் அளித்தார். அதில், "மதுரைப் பதியில் இருக்கும் ஆலவாயரனாகிய நான் சேரமானுக்கு எழுதுவதாவது: இது கொணர்பவன் உன்னைப் போல் என்னிடம் பேரன்புடையவன். இவனுக்கு வேண்டியதை அளித்து அனுப்புக" என்ற செய்தி பாட்டாக இருந்தது.

அதைக் கண்டவுடன் சேரர் தம் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடினார். பாணரைப் பணிந்தார். "எம்பெருமான் திருமுகம் பெறும்பேறு எனக்குக் கிடைத்ததே!" என்று களிநடம் புரிந்தார். பிறகு அமைச்சர்களை அழைத்துத் தமக்குரிய செல்வங்கள் யாவற்றையும் ஒன்று

விடாமல் துருவிக் கொண்டு வரச் செய்தார். பாணனாருக்கு அவற்றைக் காட்டி, "இவை யாவும் தங்களுடையனவே; இந்த அரசாட்சியும் தங்களுடையதே" என்று சொல்லி வைக்கவும், பாணர் அஞ்சி நடுங்கினார். தமக்கு வேண்டிய சிலவற்றை எடுத்துக் கொண்டு, "இறைவர் ஆணை; இந்த அரசை நீரே மேற்கொண்டு ஆட்சி புரிய வேண்டும்" என்று கூறினார். இறைவர் ஆணை யென்றதற்கு அஞ்சி, மீட்டும் அரசை ஏற்றுக் கொண்டு பாணபத்திரரை அன்போடும் உபசரித்து வழியனுப்பினார்.

சேரமான் பெருமாள் ஒவ்வொரு நாளும் சிவ பெருமானுக்கு அபிஷேகம் செய்து அருச்சித்துப் பூசை புரிவது வழக்கம். பூசை முடிந்தவுடன் நடராசப் பெருமானுடைய சிலம்பொலி கேட்கும். அதனைக் கேட்டு உருகி இன்புறுவார்.

ஒருநாள் பூசை செய்து முடிந்தவுடன் வழக்கப்படி சிலம்பொலி கேட்கவில்லை. 'நாம் செய்த பூசையில் ஏதோ தவறு நேர்ந்துவிட்டது' என்று வருந்திய சேரர் உடைவாளை எடுத்துக் குத்திக் கொள்ளப் போனார். அப்போது சிலம்பொலி கேட்டது. உடனே, "எம்பெருமானே, இன்று இந்த ஒலி தாழ்த்ததற்கு என்ன காரணம்?" என்று நைந்து வினவினார். இறைவன் அசரீரியாக, "தில்லையில் சுந்தரன் வந்து திருப்பதிகம் பாடினான். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மையால் தாமதமாயிற்று" என்று கூறினான். சுந்தரரையும் சேரமானையும் தோழர்களாக்க வேண்டும் என்ற திருவுள்ளத்தோடு இறைவன் இவ்வாறு குறிப்பிக்கவே, சேரமான் பெருமாள் "அவ்வளவு சிறந்தவராகிய பெருமானை நான் தரிசிக்க வேண்டும்" என்று தில்லையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

தில்லை சென்று நடராசப் பெருமானை வணங்கிப் பொன் வண்ணத் தந்தாதி என்ற நூலைப் பாடினார். சுந்தரர் திருவாரூரில் இருப்பதை உணர்ந்து அங்கே சென்று அவரை வணங்கி நட்பு பூண்டார். இருவரும் உளங்கலந்த பெரு நண்பர்களானார்கள். அடியார்கள் அது கண்டு இருவர் பண்பையும் வியந்தார்கள். இருவரும் திருவாரூர்த் திருக் கோயில் சென்று இறைவனை வழிபட்டார்கள். சேரமான் பெருமாள் திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை என்ற நூலைப் பாடியருளினார்.

அப்பால் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரோடு பாண்டி நாட்டிலும் சோழ நாட்டிலும் உள்ள பல தலங்களைத் தரிசித்து இன்புற்றார். நாயனாரையும் அழைத்துக் கொண்டு திருவஞ்சைக் களத்துக்கு வந்து இறைவன் வழிபட்டார். நகர் முழுவதையும் அலங்கரிக்கச் செய்து, சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்குச் சிறந்த முறையில் வரவேற்பளித்துப் பேருபசாரம் செய்து சில நாட்கள் தம்முடன் இருக்கச் செய்தார்.

பிறகு சுந்தரர் விடைபெற்றுத் திருவாரூர் சென்றார். பின்னும் ஒரு முறை அப்பெருமான் வஞ்சிமாநகரம் வந்தார். திருவஞ்சைக்களம் சென்று வழிபட்டபோது 'இனி இவ்வுலக வாழ்க்கை போதும்' என்ற எண்ணம் தோன்ற, அதனைக் குறிப்பாக இறைவனிடம் விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். கைலாசபதி சிவகணங்களுடன் ஒரு வெள்ளை யானையை அனுப்ப, அதன்மேல் ஏறிச் சுந்தரர் கைலையை நோக்கிச் செல்லலானார்.

அரண்மனையில் இருந்த சேரமான் பெருமாள் இதைக் கேள்வியுற்று ஒரு குதிரையின் மீதேறி விரைவாகத் திருக் கோயிலை நோக்கி வந்தார். அதற்குள் சுந்தரர் யானை மீதேறிச்

சென்றதை அறிந்து அக்குதிரையின் காதில் சிவ மந்திரத்தை ஓதவே, அது வானில் செல்லத் தொடங்கியது. அதனைச் செலுத்திக் கொண்டு சேரர்பிரான் சுந்தரர் யானைக்கு முன்னே சென்றார். திருக்கைலையில் எம் பெருமான் திருக்கோயில் வாயிலில் தடைப்பட்டு நின்றார்.

சுந்தரர் உள்ளே சென்று எம்பெருமான் அடிபணிய, பெருமான் அவரைத் தாயன்புடன் வரவேற்றான். சுந்தரர், "வாயிலில் சேரமான் காத்திருக்கிறார்" என்று விண்ணப்பிக்க, உடனே சிவபெருமான் அவரையும் அழைத்துவரப் பணித்தான்.

உட்சென்று இறைவன் முன் சேரமான் பணிந்து எழுந்தபோது இறைவன், "நாம் அழைக்காமல் இங்கே நீ ஏன் வந்தாய்?" என்று கேட்டான்.

"அடியேன் சுந்தரமூர்த்தியார் திருவடியைப் பணிந்து அவர் யானைக்குமுன் சேவித்து வந்தேன். தேவரீருடைய கருணையினால் இங்கே வரப்பெற்றேன்" என்று சொல்லிப் பணிந்தார். பின்பு, "மற்றொரு விண்ணப்பமும் கேட்டருள வேண்டும். அடியேன் தேவரீர்மேல் உலா ஒன்று பாடினேன். அதைத் திருச்செவி சாத்தியருளவேண்டும்" என்று கூற, இறைவன், "சொல்லுக" என்றான். சேரமான் அதனை அங்கே அரங்கேற்றினார். கேட்ட சிவபிரான் மகிழ்ந்து, "நீ சிவகணத் தோடு ஒருவனாகி இங்கே இருப்பாயாக!" என்று அருள் பாலித்தான்.

சேரமான் இயற்றிய உலா, திருக்கைலாய ஞான உலா என்றும் ஆதி உலா என்றும் பேர் பெறும். அதனைக் கைலையில் கேட்ட மகாசாஸ்தா அதைக் கொண்டுவந்து உலகத்தாருக்கு வெளிப்படுத்தினார்.

38. கணநாத நாயனார்

திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் திருவவதாரம் செய்தருளிய சீகாழித் திருப்பதியில் அந்தணர் குலத்தில் தோன்றியவர் கணநாதர். கணநாதர் என்ற பெயரை அவருக்குத் தாய் தந்தையர் வைத்தார்கள். அது பிற்காலத்தில் அவர் வளர்ந்து பெரியவரான பிறகு பொருள் உடையதாயிற்று. மறைவர் கூட்டத்துக்குத் தலைவராக, அவர்களுக்கு நல்வழி காட்டியாக அவர் விளங்கினார்.

அவர் தம் மரபுக்கு ஏற்ற ஒழுக்கத்திற் சிறந்து நின்றார். சீகாழியில் எழுந்தருளியிருக்கும் தோணியப்பர் திருக் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டுப் பல வகையான தொண்டு களைச் செய்து வந்தார். திருக்கோயில், நந்தன வனம், தீர்த்தம் ஆகியவற்றைச் செப்பஞ் செய்தும் பாதுகாத்தும் சிறப்பாக விளங்கச் செய்தும் வருவதையே தம் வாழ்நாட் பணியாகக் கொண்டார்.

இவ்வாறு செய்து வந்தவர் திருத்தொண்டு செய்ய விரும்பி வந்தவர்களை அவரவர்க்கு ஏற்ற தொண்டு செய்யும் வழியில் பயிற்சி தந்து நிறுத்தினார். நந்தவனப் பணி செய்பவர்களுக்கு, எவ்வாறு செடிகொடிகளைப் பாதுகாத்து வளர்ப்பது என்பதைக் கற்றுத் தந்தார். மலரைக் கொய்யும் முறையைச் சிலருக்குக் கற்பித்தார். வேறு சிலருக்கு அம்மலர்களை மாலையாகக் கட்டும் கலையைப் பயிற்றினார். திருமஞ்சனப் பணி செய்பவர், இரவும் பகலும் ஆலயத்தில் திரு வலகிடுபவர், மெழுகுபவர், திருவிளக்கு எரிப்பவர், திருமுறைகளை எழுதுபவர், அவற்றை ஓதுவார் ஆகிய பலவகைத் தொண்டர்களுக்கும் என்ன என்ன ஆக வேண்டுமோ அவற்றைக் கவனித்துச் செய்ய ஊக்கம் உண்டாக்கினார். இதனால் அவரைச் சுற்றி எப்போதும் தொண்டர் கூட்டம்

இருந்து கொண்டே இருந்து வந்தது. அந்தக் கணத்துக்கு நடுவில் தலைவராக, நாதராக, கணநாத நாயனார் விளங்கினார். இல்லறத்தில் வழுவாது நின்று, சிவத் தொண்டில் ஊற்றம் பெற்றுத் தொண்டு புரிபவர்களுக்கு ஆதரவும் ஆக்கமும் அளித்து யாவரும் நன்கு மதிக்க வாழ்ந்தார் நாயனார்.

திருஞான சம்பந்தரிடத்தில் அவருக்கு அளவற்ற பக்தி உண்டாயிற்று. அவர் திருவடியைத் தொழுது மூன்று போதும் அருச்சனை செய்து வந்தார். தொண்டருக்குத் தொண்டராகியும், தொண்டருக்கு நாதராகியும், ஞான சம்பந்தர் பக்தராகியும் வாழ்ந்த இப்பெருமான் சிவபெருமான் திருவருளால் திருக்கயிலையை அடைந்து கணநாதராகும் பதவி பெற்றுச் சிறப்படைந்தார்.

39. கூற்றுவ நாயனார்

அரச குலத்தில் பிறந்த அவருடைய இயற்பெயர் இன்னதென்று தெரியவில்லை. பகைவர்களுக்குக் கூற்றுவனைப் போலத் தோன்றி மிடுக்குடன் போர் செய்து வென்றமையால் அவருக்குக் கூற்றுவர் என்ற பெயரே வழங்கலாயிற்று. சிவபெருமான்பால் ஆழ்ந்த அன்புடைய அவர் கூற்றுவ நாயனார் ஆனார்.

களந்தை என்னும் ஊரில் இருந்த அந்த மன்னர் பல மன்னர்களுடன் போர் செய்து வென்றார். அந்த வெற்றி மிடுக்கால் அவர் இறைவனை மறக்கவில்லை. எல்லாம் அவன் திருவருள் என்று வாழும் திறம் உள்ளவர் ஆதலின், அவனுடைய திருநாமத்தை எப்போதும் ஓதிக்கொண்டே இருப்பார். சிவனடியார்களைக் கண்டால் வழிபட்டு ஆவன செய்வார். பல வகையான சிவத் தொண்டுகளிலும் ஈடுபட்டு இன்பம் கண்டார்.

இறைவனுடைய அருள் வலிமை இருந்தமையால் அவருக்கு எல்லா வலிமைகளும் சேர்ந்தன. படை வலிமை சிறப்பாக அமைந்தது. அயலில் உள்ள நாடுகளை யெல்லாம் வென்று தம்முடைய ஆணையின் வழியே நடைபெறும்படி செய்தார். அவருக்கு எல்லையற்ற பொருள் வளம் அமைந்தது. தேர், களிறு, பரி, காலாள் என்னும் நால்வகைப் படைகளும் நிறைந்திருந்தன. வீரச் செருக்கும் வெற்றித் திருவும் மிக்கவராகி அவர் விளங்கினார்.

இவ்வாறு பல மன்னர்களையும் எதிர்த்துப் போர் செய்து அவர் நாட்டைக் கைப்பற்றி விரிந்த நாட்டுக்கு உரிய அரசராகப் பெற்றும், முடி அணியும் சிறப்பை அவர் பெறவில்லை. அவர் இயல்பிலே குறுநில மன்னரில் ஒருவராக இருந்தவர். தமிழ்நாட்டிலே குறுநில மன்னர்கள் பலர் இருந்து வந்தார்கள். சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்னும் மூவரே திருமுடி அணியும் உரிமை பெற்றவர்கள்; அதனால் அவர்களை முடியுடை மன்னர் என்று வழங்குவது மரபு.

சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் மூன்று பெரு மன்னர்களும் வலி இழந்திருந்த அக்காலத்தில், கூற்றுவ மன்னர் தம்முடைய திறமையால் அவர் நாடுகளைக் கைப்பற்றினார். அப்படிப் பெற்றும் முடியுடை மன்னர் ஆக அவரால் முடியவில்லை.

தாமே சூட்டிக்கொள்வது அன்று முடி. வேளாளச் செல்வர்கள் தரச் சிறந்த அந்தணர்கள் உரிமையுடைய மன்னர்களுக்குத் திருமுடியைச் சூட்டுவார்கள். தில்லை, திருவாரூர், உறையூர், பூம்புகார் என்னும் இடங்களில் சோழ மன்னர்கள் முடிசூட்டிக் கொள்வது வழக்கம்.

சிவபக்தியிற் சிறந்திருந்த கூற்றுவ நாயனார் இறைவனுடைய திருக்கோயில்களில் சிறந்த தில்லையில்

முடிசூட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்று ஆர்வம் கொண்டார். முடிபுனைவதற்கு ஏற்ற இலக்கணங்கள் யாவும் அவரிடம் இருந்தும், சோழர் குலத்தில் பிறக்கவில்லை என்ற குறை ஒன்று இருந்தது. இருப்பினும், 'இப்போது நாட்டின் ஆட்சி முறை நம் கையில் இருப்பதனால் நாமே முடிபுனைந்து அரசாள்வது முறை' என்ற எண்ணம் அவருக்கு உண்டாயிற்று. தில்லைவாழ் அந்தணர்களை அணுகிப் பணிந்து, தமக்குப் பொன்முடி சூட்ட வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்.

மரபு தவிராத தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் அதற்கு உடன்படவில்லை. சோழர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக அணிந்து வந்த திருமுடி அவர்களுடைய பாதுகாப்பில் இருந்தது. அதையே தாம் சூட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூற்றுவர் விரும்பினார். அவர்கள் மறுத்து விட்டார்கள். "சோழ குலத்திலே பிறந்த அரசர்களுக்கன்றி வேறு யாருக்கும் இந்த முடியைச் சூட்ட மாட்டோம்" என்று சொல்லி விட்டார்கள்.

முடி சூடினாலும் சூடாவிட்டாலும் கூற்றுவரே அரசாட்சி செய்து வந்தார். அரசருடைய விருப்பத்தின்படி நடக்காவிட்டால் அவரால் தமக்குத் தீங்கு வருமென்று அஞ்சினார்கள் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள். ஆகவே தம்முள் ஒரு குடும்பத்தை மாத்திரம் தில்லையில் எழுந்தருளியிருக்கும் அம்பலவாணருக்குப் பூசை புரியவும், திருமுடியைக் காவல் புரியவும் வைத்துவிட்டு யாவரும் சேர நாட்டுக்குப் போய் விட்டார்கள். அங்கிருந்தபடியே, நடராசப் பெருமானுக்குப் பூசை புரியாமல் இருக்கும்படி நேர்ந்த தம் நிலையை எண்ணி வாடினார்கள்; ஆடும் பெருமானை மனத்தால் வழி பட்டார்கள்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்களில் பல்லோர் சோழ நாட்டை விட்டுப் போனதற்குக் காரணம் இன்னதென்று தெரியாமல் மயங்கினார் நாயனார். 'தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் பொன் முடியைச் சூட்டாவிட்டாலும் அவர்களுள் முதல்வனாகிய அம்பலவாணனுடைய அடியாகிய நன்முடியைச் சூட்டிக் கொள்வேன்' என்று எண்ணிய அவர் நடராசப் பெருமானை வணங்கி, "நீயே நின் அடியை எனக்கு முடியாகச் சூட்டியருள வேண்டும்" என்று மனமுருகி வேண்டிக் கொண்டார். இதே நினைவாக இருந்த கூற்றுவ நாயனார் அன்று துயின்றபொழுது அம்பலவாணன் அவர் கனவில் எழுந்தருளினான். தன்னுடைய அடியாரின் விருப்பப்படியே அவருடைய சென்னிமிசைத் திருவடியைச் சூட்டினான்.

உடனே விழித்துணர்ந்த நாயனார் தாம் பெற்ற பேற்றை எண்ணி வியந்தார்; இறைவன் திருவருளை எண்ணி எண்ணி உருகினார். தாம் வேண்டியதைப் பிற அந்தணர்கள் செய்யாமல் இருக்க, முதல் அந்தணனாகிய இறைவன் தம் விருப்பம் அறிந்து நிறைவேற்றியதை நினைந்து நெகிழ்ந்து பரவினார்.

அப்பால் தில்லைவாழ் அந்தணர்களுக்கு ஓலை போக்கி, அவர்கள் எதற்கும் அஞ்ச வேண்டாமென்று உறுதி கூறி அவர்களை வருவித்து வழிபட்டார். அவர்கள் கூற்றுவ நாயனாருக்கு இறைவன் அருள் செய்த திறத்தை உணர்ந்து அவரிடம் இருந்த அச்சத்தை ஒழித்து அன்பு பூண்டனர்.

தலந்தோறும் சென்று அங்கங்கே சிறப்பாகப் பூசை வழிபாடுகளை நடத்தி இன்புற்று வாழ்ந்த கூற்றுவ நாயனார் இறுதியில் உமையாள் கணவன் திருவடியை அடைந்து மீளா மாளா இன்பநிலை பெற்றார்.

40. பொய் அடிமை இல்லாத புலவர்

பெரிய புராணத்தில் தனி அடியார்களாகக் காட்சி அளிப்பவர்கள் அறுபத்து மூன்று பேர். அவர்களோடு தொகையடியார்களாக வருபவர்கள் ஒன்பது வகையினர். இன்ன காலத்தில் இன்ன இடத்தில் வாழ்ந்தார் என்று சுட்டிக் காட்டும் வாழ்க்கையை யுடையவர்கள், தனி அடியார்கள். தொகையடியார்கள் என்பவர்கள் ஒவ்வோர் இயல்புபற்றி ஒன்றாக இருந்து பழகும் கூட்டத்தார்கள். அவர்கள் இன்ன காலத்தில் இருந்தவர்கள் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல இயலாது. முன்பும் இருந்திருப்பார்கள்; பின்பும் இருப்பார்கள்.

அவர்களில் முன்பு தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் என்ற வகையினரைப் பார்த்தோம். திருத்தொண்டத் தொகையின் தொடக்கத்தில் வருகிறவர்கள் அவர்கள். அவர்களைப் போலவே பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்னும் கூட்டத்தினரும் தொகையடியார்களே.

திருத்தொண்டத் தொகையில் ஏழாம் பாசுரத்தில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்,“பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்” என்று பாடினார். அதற்கு வகை நூல் பாடிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியில், கடைச்சங்கப் புலவர்களாகிய நாற்பத்தொன்பது பேரையுமே பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்கள் என்று பாராட்டினார்.

“தரணியிற் பொய்ம்மை இலாத்தமிழ்ச்
சங்கம் அதிற்கபிலர்
பரணர்நக் கீரர் முதல்நாற்பத்
தொன்பது பல்புலவோர்
அருள்நமக் கீயும் திருவால
வாய்அரன் சேவடிக்கே

பொருள்அமைத் தின்பக் கவிபல
பாடும் புலவர்களே"

என்பது அவர் பாட்டு. உமாபதிசிவம் அருளிய திருத் தொண்டர் புராண சாரம் என்னும் நூலும், கபிலர் பரணர் முதலிய சங்கப் புலவர்களையே பொய்யடிமையில்லாத புலவர் என்று சொல்கிறது.

சங்க காலத்துப் புலவர்கள் யாவரும் சிவபிரான் திருவடிக்கே ஆளாகி வாழ்ந்தவர் என்று திட்டமாகச் சொல்ல இயலாது. பொதுவாக யாவரும் கடவுளன்பு உடையவர்களாக இருந்திருக்கலாம். ஆயினும், மக்களைப் புகழ்ந்து அவர் களுடைய ஈகைக்காக ஏங்கி நின்றவர்கள் பலர். அவர்களைப் பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்று சொல்லுவது பொருந்தாது.

இதனை உணர்ந்த சேக்கிழார், உலகில் புலமை யுடையவர்கள் இரு வேறு வகையினராக இருப்பதைத் தெரிவித்தார். தம்முடைய புலமைத் திறத்தால் பலர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து மக்களைப் பாடி அவர்களிடமிருந்து பரிசு பெற்று வாழ்பவர் பலர். தமக்கு வந்த புலமை இறைவன் அருளால் வந்ததென்று தெளிந்து, அவனுக்கு ஆளாதலே மனிதப் பிறவிக்கும் அதில் கிடைத்த அறிவுக்கும் பயன் என்று கண்டு, மெய்யான பெருமானுக்கு மெய்யான அடிமையாகி, பொய்யான மக்களுக்கு பொய்யான அடிமையாகாமல் இருக்கும் புலவர் சிலர். அத்தகைய மெய்யடிமை செய்யும் புலவர்களையே உள்ளங் கொண்டு சுந்தரர் "பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்" என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

திருப்புகலூர்ப் பதிகத்தில் சுந்தரர் பொய்யடிமை உள்ள புலவருக்கு அறிவுரை கூறி யிருக்கிறார்.

"தம்மை யேபுகழ்ந் திச்சை பேசினும்
சார்வினுந் தொண்டர்த் தருகிலாப்
பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதே எந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்!
இம்மை யேதரும் சோறும் கூறையும்;
ஏத்த லாம்இடர் கெடலுமாம்;
அம்மை யேசிவ லோகம் ஆள்வதற்
கியாதும் ஐயுற வில்லையே"

என்று பாடியதில் பொய்ம்மையாளரைப் பாடும் பொய் யடிமைப் புலவரைக் குறிப்பிடுகிறார். ஆதலின் மெய்ம்மை யாளனாகிய இறைவனையே பாடி 'மீளா அடிமை உமக்கே ஆளாய்ப் பிறரை வேண்டாதே' இருப்பவரை அவர் திருத்தொண்டத் தொகையில் பாராட்டினார்.

இவற்றை யெல்லாம் நன்கு ஓர்ந்த சேக்கிழார், எக் காலத்தும் இறைவனையே பாடி ஆளாகும் புலவர்களையே பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்கள் என்று சொல்லுகிறார்.

"மெய்ஞ் ஞானத்தின் பயனாக இறைவன் அடிக்கு ஆளாவதே செய்யுட்களிலே நிகழும் சொற்களின் தெளிவுக்கும், செவ்விய நூல் பலவற்றின் நோக்குக்கும் பயனாகும்" எனத் துணிந்து, நீலகண்டப் பெருமாள் திருவடி மலருக்கே ஆளானவர்களே, பொய்யடிமை யில்லாத புலவர் என்று ஆளுடைய நம்பிகள் வரையறுத்துப் பாராட்டும் புகழை உடையவர்கள் அவர்கள். அரவத்தை அணிந்த புரிந்த சடையை யுடைய சிவபெருமானை யன்றித் தம் வாய் திறந்து சொல்லும் சொற்களால் பாடாத தொண்டில் அவர்கள் தலை நின்றார்கள். அதனால் அவர்கள் மெய்யடிமைத் தன்மை படைத்தவர் களாகிப் பெரும் புலவர்களாகவும் விளங்குவார்கள். அவர் பெருமையை உணர்ந்து சொல்ல வல்லார் யார்?

இவ்வாறு சேக்கிழார் பாடுகிறார்.

41. புகழ்ச்சோழ நாயனார்

சோழநாட்டின் தலைநகரம் உறையூர். செல்வம் கொழிக்கும் திருநகரம் அது. அங்குள்ள கடைவீதிகளில் எல்லா நாடுகளிலிருந்தும் வந்துள்ள பண்டங்கள் நிரம்பியிருக்கும். யானைப்பந்திகளும் குதிரைக் கொட்டடிகளும் பல அங்கங்கே இருந்தன. கார் ஏறும் கோபுரங்களும் கதிர் ஏறும் மலர்ச் சோலைகளும் தேர் ஏறும் மணி வீதிகளும் உடைய உறையூரின் புகழ் உலகம் எங்கணும் பரவியது.

அந்த நகரத்தில் சோழகுலப் பெருமன்னராக இருந்து அரசாண்டார் புகழ்ச்சோழர் என்பவர். அவர் தம்முடைய தோள் வலியினால் பகை மன்னர்களை அடக்கி அவர்களைத் திறையளிக்கப் பணித்து, மன்னர் மன்னராகச் செங்கோல் ஓச்சி வந்தார்.

சிவபெருமானிடத்தில் பேரன்பு பூண்டவர் அவர். ஆலயங்களிலெல்லாம் நன்றாகப் பூசை முதலியன நடைபெறும்படி வேண்டியன அளித்துப் பாதுகாத்தார். சிவனடியார்கள் யாரேனும் வந்தால் அவர்களுக்கு வேண்டுவன அளிப்பார். அவர்களிடம் குறையிரந்து நிற்பார் போலப் பணிந்து ஒழுகி அவர்கள் குறிப்பை அறிந்து வேண்டும் பொருளைக் கொடுப்பார். ஒரு பொருளை ஒருவனிடம் பெற எண்ணிய இரவலன் அவனிடம் சென்று குறையிரந்து நிற்பதே உலகத்தின் பெருவழக்கு. ஆனால் புகழ்ச்சோழரோ தாம் கொடுக்க வேண்டியவற்றை, குறையுடையர் ஒருவரைப் போலப் பணிந்து நின்று அடியவர்களுக்குக் கொடுப்பார். தொண்டர்களிடம் அவருக்கு இருந்த பெருமதிப்பும் அன்புமே அதற்குக் காரணம்.

அவர் கொங்கு நாட்டரசரும் மேற்குத் திசையில் உள்ள

பிறநாட்டு அரசர்களும் தம்முடைய திறைகளைக் கொண்டு வந்து கொடுக்க வசதியாகக் கருவூர் என்னும் நகரத்துக்குச் சென்று தம் சுற்றத்துடன் தங்கலானார். அத்திருத்தலத்தில் உள்ள திருக்கோயிலுக்கு ஆனிலை என்று பெயர். அக் கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கித் தமக்குரிய திருமாளிகைக்குச் சென்றார். மேற்புறத்துள்ள அரசர்கள் வந்து மன்னரைக் கண்டு பணிந்து தம் திறைகளை அளித்துச் சென்றார்கள்.

அப்போது புகழ்ச்சோழர், "இந்தப் பக்கத்திலுள்ள மன்னர் யாவரும் திறைகொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டார்களா? யாரேனும் எஞ்சியிருந்தால் சொல்லுங்கள்" என்று தம் அமைச்சரிடம் சொன்னார்.

அதுகேட்ட அமைச்சர்கள், "யாவரும் திறை செலுத்தி விட்டார்கள்; ஒருவன் மட்டும் இன்னும் திறை கொணராமல் தாமதம் செய்கின்றான்" என்றார்கள்.

"யார் அவன்?" என்று சோழமன்னர் கேட்டார்.

"இங்கே அருகில் மலையரணத்துக்குள் இருக்கும் அதிகன் என்பவன் இன்னும் திறைகொடுக்கவில்லை."

"அப்படியா? அவன் எத்தகைய அரணத்தில் இருந்தால் தான் என்ன? உங்களுக்கு அது ஒரு பொருளோ? நீங்கள் படைகளுடன் சென்று அவன் அரணத்தை அழித்து வாருங்கள்" என்று மன்னர் கட்டளையிட்டார்.

அரசருடைய ஆணைப்படியே பெரிய படை அதிகனுடைய அரணை நோக்கிச் சென்றது.

அதிகமானுடைய படையும் சோழர் படையும் ஒன்றை ஒன்று எதிர்த்தன. பெரும்போர் மூண்டது. போர் மிகவும் கடுமையாக நிகழ்ந்தது. அதிகமானுடைய படை முழு

ஆற்றலுடன் போர் செய்யும்; ஆயினும் சோழ அரசருடைய படைக்குமுன் அப்படை நிற்க இயலவில்லை. யானைகள் வீழ்ந்தன; குதிரைகள் குலைந்தன; போர்வீரர் பலர் மண்டனர். அதிகமான் படை இவ்வாறு சிதைந்து குலைந்து அழியவே அவன் தன் கோட்டையை விட்டுவிட்டு எங்கோ ஓடிப் போனான்.

போர்க்களத்தில் பகைவர் விட்ட பொருள்களையும் அந்த அரணில் இருந்த பொன் முதலியவற்றையும் படை வீரர்கள் கைப்பற்றிக் கருவூருக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். இறந்துபட்ட பல படைத்தலைவர்களுடைய தலைகளையும் வீரர்களின் தலைகளையும் சோழமன்னர் பார்த்துக் களிக்கட்டும் என்று எண்ணிக் குலையாகக் கொண்டு வந்து கருவூரில் குவித்தார்கள்.

புகழ்ச்சோழர் அதிகன் அரண் விட்டு ஓடியதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார். பகைப்படையினர் தலைக்குவையைப் பார்ப்பதற்கு வந்தார். வந்து பார்த்தார். அந்தத் தலைக் குவியலின் நடுவில் ஒரு தலை அவர் பார்வையை இழுத்தது. அதை உற்றுக் கவனித்தார். "என்ன இது?" என்று திடுக்கிட்டு நடுங்கினார்.

அவர் பார்த்த அந்தத் தலையில் ஒரு சிறிய சடை இருந்தது. அவர் மனம் நடுங்கிக் கலங்கியது. அதைக் கண்டு கைதொழுதார். என்ன தீங்கு நேர்ந்ததோ என்று அஞ்சினார். அந்தத் தலையைக் கொண்டுவரச் சொல்லிப் பார்த்தார். இப்போது அதில் நன்றாகச் சடை தெரிந்தது. அவர் கண்கள் நீரைக் கக்கின.

"நான் பெரிய படையைப் போக்கி இந்த உலகில் சைவ நெறியைப் பாதுகாத்து அரசாட்சி செய்யும் முறை மெத்த அழகாயிருக்கிறது!" என்று சொல்லி அயர்ந்தார். "இந்தத் திருமுடியிலே சடைதாங்கும் இவர் சடாதாரியாகிய

இறைவனுடைய அடியாராகத்தான் இருக்க வேண்டும். இத்தகையவருடைய தலையைக் கொண்டுவர நான் என் கண்ணாலே பார்த்தும் இன்னும் இந்த உலகத்தை ஆள்வேன் என்று இருப்பேனா? பார் தாங்காமல் பழியல்லவா தாங்க வேண்டியிருக்கும்? என் ஆட்சியில் சிவனடியாரைக் கொலை செய்து பாவமன்றோ வந்து சூழ்ந்துவிட்டது?" என்று புலம்பினார்.

"இனிமேல் அரசாட்சி செய்யும் தகுதியை நான் இழந்து விட்டேன்; இனி இறைவனுடைய தொண்டு நெறியில் நின்று வழுவின்றி நாட்டைப் புரக்கும்படி என் மகனுக்கு முடி சூட்டுங்கள்" என்று அமைச்சர்களை நோக்கிக் கூறினார்.

இதைக் கேட்ட அமைச்சர்கள் கலங்கினார்கள்; என் செய்வதென்று தெரியாமல் மயங்கினார்கள். அவர்களுக்குரிய சமாதானத்தைச் சொல்லிய சோழர், "இனி நான் உலகில் வாழ்வது முறையன்று; தீயிற் குளித்து உயிர் விடுவதே தக்கது. இறைவனுக்குச் செய்யும் அபராதத்தை விட அடியவர்களுக்குச் செய்யும் அபராதத்துக்கு வேறு போக்கில்லை" என்று சொல்லித் தீயை வளர்க்கச் செய்தார். திருநீற்றை மெய்ம் முழுவதும் பூசிக்கொண்டு சடையுள்ள தலையை ஒரு பொன் தட்டில் வைத்துத் தம் தலையில் தாங்கிக் கொண்டு அந்த எரியை வலம் வந்தார். சிவபிரானுடைய பஞ்சாட்சர மந்திரத்தைச் செபித்துக் கொண்டே அந்தத் தீப்பிழம்புக் குள்ளே இறங்கிவிட்டார்.

தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர்; அங்கிருந்தவர்கள் கண்மாரி பொழிந்தனர்; சிவபெருமான் புகழ்ச்சோழரைத் தம்முடைய திருவடி நிழலில் இருக்கச்செய்து பேரின்பப் பெருவாழ்வை அருளினான்.

இந்தப் புகழ்ச்சோழரே, எறிபத்த நாயனார் தம் பட்டத்து

யானையை வெட்டி நின்றபோது, "இந்த அபராதத்துக்கு இது போதாதென்றால் என் தலையையும் கொய்தருள வேண்டும்" என்று தம் வாளை உருவி நீட்டியவர்.

42. நரசிங்க முனையரைய நாயனார்

நடுநாட்டின் ஒரு பகுதிக்குத் திருமுனைப்பாடி நாடு என்று பெயர். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவவதாரம் செய்த திருநாவலூர் அந்த நாட்டில் உள்ளது. அந்தத் திருமுனைப்பாடி நாட்டை நரசிங்க முனையரையர் என்ற அரசர் ஆண்டு வந்தார்.

பாரியின் மகளிராகிய அங்கவை சங்கவை என்னும் இருவரையும் திருக்கோவலூரில் இருந்த தெய்வீகன் என்ற மன்னன் மணம் செய்து கொண்டான் என்றும், அந்தத் திருமணத்தை ஔவையார் முன் இருந்து நடத்தி வைத்தாரென்றும் ஒரு வரலாறு வழங்குகிறது. அந்தத் தெய்வீகனுடைய மரபில் வந்தவர் நரசிங்க முனையரையர் என்று ஒரு புராணம் சொல்கிறது.

நரசிங்க முனையரையர் சிறந்த சிவபக்தர். தம்முடைய நாட்டிலுள்ள சிவாலயங்களில் வழிபாடுகள் குறைவின்றி நடைபெறும்படி பேணிவந்தார். அக்காலத்தில் திருநாவலூரில் ஆரூரர் என்னும் திருநாமத்தோடு சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவவதாரம் செய்து வளர்ந்து வந்தார். திருநாவலூருக்கு நரசிங்க முனையரையர் சென்றிருந்தபோது அப்பெருமானின் உருவப் பொலிவையும் பேரறிவையும் தெரிந்து அவரை அழைத்து வந்து வளர்த்து வந்தார். இறைவன் அவரைத் தடுத்தாட்கொண்ட பின்பு பல தலங்களுக்குச் சென்று அப்பெருமான் திருவாரூரையே தம் இருப்பிடமாகக் கொண்டார்.

நரசிங்க முனையரையர் வீரத்தில் சிறந்தவர். பல போர்களில் வெற்றி பெற்றவர். இறைவனுடைய அடியார்களை வணங்கித் தொண்டு புரிவதே பெரும்பேறு எனக் கருதி ஒழுகிவந்தார்.

திருவாதிரை நட்சத்திரத்தன்று இறைவனுக்குச் சிறப்பான பூசை முதலியன புரிவித்து வழிபடுவார். அப்போது வருகிற சிவனடியார்களுக்கெல்லாம் அறுசுவை உண்டியும் ஆடையும் வழங்குவார். அவற்றுடன் அவர்களுக்கு நூறு பொன்னுக்குக் குறையாமல் அளிப்பார். இவ்வாறு நீறணியும் தொண்டர் களுக்கு வேண்டிய வழிபாடு செய்து பொருள் வழங்கி யமையால் வரவர அடியார்களின் கூட்டம் மிகுதியாயிற்று.

இப்படித் திருவாதிரைத் திருநாளில் அடியார் வழிபாடு நிகழ்ந்து வருகையில், ஒருமுறை வந்திருந்த அடியவர்களில் ஒருவர் காமக்குறிப்புத் தோற்றும் உருவம் உடையவராய் இருந்தார். அவருடைய நெற்றியில் திருநீறு இருந்தது. ஆயினும் அவருடைய அலங்காரங்களும் பார்வையும் காமக்குறிப்பை வெளிப்படுத்துவனவாக இருந்தன. அவற்றைக் கண்டு அருகில் இருந்தவர்கள் அவரிடம் அவமதிப்புடையவராகி ஒதுங்கிச் சென்றார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் அவர் மட்டும் தனியே நின்றார்.

இதை நரசிங்க முனையரையர் கண்டார். எத்தகைய ஒழுக்கம் உடையவரானாலும் திருநீறு அணிந்திருந்தால் அவரை இகழக்கூடாது என்ற கொள்கை உடையவர் மன்னர். ஆதலின் அந்த அடியாரை அணுகி வணங்கி அவருக்கு யாவருக்கும் கொடுப்பதைப்போல் இரண்டு பங்கு பொன் கொடுத்து வழிபட்டார்.

இறைவனுடைய பேரருளை நினையச்செய்யும் திருநீற்றுக்கு உரிய மதிப்பை மறந்து மற்றவற்றில் மனம்

போக்கினால், வந்தவருடைய சீலம் முதலியவற்றில் ஆராய்ச்சி தலைப்படும். பொன் அழுக்கான இடத்தில் கிடந்தாலும் பொன்னைப் பெரிதாக மதிப்பவன் அதை வெறுக்காமல் கைக்கொள்வான். அது போலத் திருநீறு அணிதலே ஒரு பெரிய செயல் என்று எண்ணிய நரசிங்க முனையரையர் அதனை அணிந்தவரைக் கண்டு, பிறவற்றைக் காணாது, இவரும் சிவனுக்கு அடியார் என்று வணங்கியது அவருடைய திண்ணிய நெஞ்சத்தைக் காட்டுகிறது.

43. அதிபத்த நாயனார்

கடற்கரையை அடுத்த நகரங்களைப் பட்டினம் என்பது தமிழ் வழக்கு. சோழ நாட்டில் காவிரிப்பூம்பட்டினம் சிறந்த பெருநகரமாக விளங்கியது. அதற்கு அடுத்த சிறப்புடையது நாகப்பட்டினம். கப்பல் வாணிகம் செய்யும் பல பெரு மக்கள் வாழும் செல்வம் மிக்க நகரம் அது; வேற்று நாட்டுப் பொருள்கள் கலங்களிலிருந்து இறங்க, உள்நாட்டுப் பொருள்கள் அவற்றில் ஏற, எப்போதும் இடைவிடாது ஆரவாரம் உடையதாக இருப்பது; குதிரைகளும் யானைகளும் ஆடை அணிகளும் வந்து இறங்கும் துறைமுகத்தை உடையது.

அந்நகரின் ஒருசார் நெய்தல் நில மக்களாகிய வலைஞர் வாழும் பகுதி ஒன்று உண்டு. கடலில் வலை வீசி மீன்களைப் பிடித்து விற்று வாழும் மக்கள் அங்கே இருந்தனர். வலையிலுள்ள கயிறுகளைப் பிடித்து இழுப்பவர்களின் ஒலியும், மீன் விலை பகர்பவர்களின் ஆரவாரமும், சங்குகளைக் குவிப்பவரின் முழக்கமும் கடலொலிபோலப் பொங்கும் இடம் அது.

அத்தகைய நுளையர் பாடியில் வாழும் வலைஞர்

களுக்குத் தலைவராக அதிபத்தர் என்பவர் இருந்தார். அவர் சிவபெருமானிடம் நிறைந்த அன்புடைய அடியவர். அங்கே வாழும் வலைஞர்கள் கடலில் படகை இயக்கிச் சென்று மீன்களைக் கொணர்ந்து குவிப்பார்கள். அவற்றைத் தம்முடைய வருவாயாகப் பெற்று மீன் வாணிகம் செய்து செல்வராக ஓங்கி நின்றார் அதிபத்தர்

அந்த அடியார் ஒரு சிறந்த கொள்கையை மேற் கொண்டிருந்தார். வலையில் அகப்படும் முதல் மீனை, "இது சிவபெருமானுக்கு உரியது" என்று கடலிலே விட்டுவிடுவது அவர் வழக்கம். தமிழ்நாட்டில் உள்ளவர்கள் முதலில் உண்டாகும் விளைபொருளை இறைவனுக் கென்று வழங்கி விடுவது மரபு. காயோ, கனியோ, நெய்யோ, புல்லோ எதுவானாலும் முதலில் விளைந்ததைத் தனியே எடுத்து இறைவனுக்கென்று வைத்துவிடுவார்கள். அந்த முறையில் அதிபத்தர் முதல் மீனை இறைவனுக்கென்று கூறிக் கடலில் விட்டுவிடச் செய்தார்.

எவ்வளவு குறைவாக மீன் கிடைத்தாலும், முதலில் கிடைக்கும் மீன் மிகப் பெரியதாக இருந்தாலும், அந்த மீனைக் கடலில் விட்டு விடுவார். ஒரே ஒரு மீன் மாத்திரம் ஒருநாள் கிடைத்தால் அதை இறைவனுக்கென்று விட்டு விட்டு வெறுங்கையோடு வருவார். எந்த வகையிலும் தம்முடைய விரதம் மாறாமல் ஒழுகி வந்தார் அவர்.

இப்படி இருக்கையில் இறைவன் செய்த சோதனை யினால் தொடர்ந்து பல நாட்கள் ஒரு மீனே கிடைத்து வந்தது. அவர் அதைக் கடலிலே விட்டுவிட்டு வெறுங் கையோடு வீட்டுக்கு வந்தார். வலைவளம் சுருங்கியமையாலும், தாம் பெற்ற ஒரு மீனையும் விட்டுவிட்டு வந்தமையாலும் அவருடைய செல்வம் கரைந்தது. உறவினர்களுக்கு வேண்டி யவை அளித்துப் பாதுகாத்தார். நாளடைவில் பொருள்

கரைந்து உணவு பெற இயலாத வறுமை வந்து அடைந்தது. தம்முடைய வீட்டில் உள்ள மனைவி மக்கள் பட்டினியால் சாம்புவதை அறிந்தும், அவர் தம்முடைய கொள்கை யினின்றும் வழுவவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் கிடைத்த ஒற்றை மீனைச் சிவபெருமானுக்கு என்று விட்டு வந்தார்.

உணவின்றி அவர் உடம்பு வாடியது. ஆயினும் கொள்கை மங்கவில்லை. இறைவன் தன் சோதனையைப் பின்னும் கடுமை ஆக்கினான். ஒருநாள் அவருடைய வலையில் மிகவும் பளபளப்பான மீன் ஒன்று படும்படி செய்தான். உடம் பெல்லாம் பொன்னால் அமைந்து, அங்கங்கே நவமணிகளைச் செதில்களாகவும் கண்ணாகவும் கொண்ட மீன் அது. அதன் விலை அளவிடுதற்கரியது. அதனைப் பிடித்த வலைஞர்கள் மிக்க வியப்படைந்து, "இதோ ஒரு மீனைப் பிடித்து விட்டோம்" என்றார்கள். சிவபெருமானுடைய அடித் தொண்டராகிய அதிபத்தர் அதைப் பார்த்தார். பொன்னும் நவமணியும் இணைந்து பொருந்திய மீன் என்பதை உணர்ந்தார். ஆயினும் அதனை எடுத்துக் கொண்டு பயன் அடையும் எண்ணம் அவருக்கு உண்டாகவில்லை. "இந்த மீன் வழக்கம்போல் எம்பெருமானுக்குரியது. ஆதலின் கடலிலே விட்டுவிடுக" என்று சொல்லி விடச் செய்தார்.

பொருளில் ஆசை இல்லாதவர்கள் உலகத்தில் மிக அரியர். மனைவி மக்களுடன் வாழ்ந்து தமக்கென ஒரு தொழிலை மேற்கொண்டு வாழ்கிறவர்களுக்குப் பொருள் இன்றியமையாதது. ஆதலின் அவர்கள் ஆர்வத்தோடு பொருளை ஈட்டுவார்கள். இப்படி இருக்க, வறுமை வந்து நலிந்த போதும், பசியிலும் இறக்கும் துன்பத்திலும் தாம் கொண்ட கொள்கையை விடுவது பெரும் துன்பம் என்று அதிபத்தர் எண்ணினார். அந்த ஒருநாள் தம் கொள்கையை விட்டு விட்டுக் கிடைத்த மீனை விற்றிருந்தால் பொற்

குவையையே பெற்றிருக்கலாம். அவர் அதை நினைக்கவில்லை. இறைவனுக்கு உரியதாகச் செய்யும் முதல் மீன் அதுவாதலின், அது சிறிதாயினும் பெரிதாயினும், விலைசிறந்த தாயினும் தாழ்ந்ததாயினும்அவனுக்கே உரியதென்று உறுதியாக எண்ணி விட்டு விட்டார்.

அன்பினால் மேற்கொண்ட விரதத்தைப் பொருளாசையால் விட்டு மயங்காமல் கடைப்பிடித்த அன்பருடைய பெருமையை உலகம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று திருவுள்ளம் கொண்டான் இறைவன். பொன்னும் மணியும் உறுப்பாகப் பெற்ற அந்த மீனை மீண்டும் கடலிலே அதிபத்தர் விடச் செய்த அந்தக் கணத்தில், சிவபெருமான் விடையின்மேல் அருளுருவாகிய அம்மையுடன் எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுத்தருளினான். இறைவனை வணங்கி இன்ப வாரிதியிற் குளித்த அதிபத்தர் என்றும் மாறாத இன்ப வாழ்வைப் பெற்றார்.

44. கலிக்கம்ப நாயனார்

நடுநாட்டில் பெண்ணாகடம் என்னும் திருத்தலம் ஒன்று இருக்கிறது. திருஞான சம்பந்தப் பெருமானும் திருநாவுக்கரசரும் வந்து தரிசித்துப் பாமாலை சூட்டிய திருப்பதி அது. அங்குள்ள திருக்கோயிலுக்குத் தூங்கானை மாடம் என்ற பெயர் வழங்கும்.

அங்கே வணிகர் குலத்தில் கலிக்கம்பர் என்ற அடியார் ஒருவர் இருந்தார். இறைவனிடத்தில் மாறாத பேரன்புடைய அவர், ஒவ்வொரு நாளும் திருத்தூங்கானை மாடம் சென்று வழிபட்டுத் தொண்டு புரிவார். தமக்குரிய பெரும் பற்றாக இறைவனையே பற்றிக் கொண்டு வாழும் பெருந்தகைமை

உடையவர் அவர். சிவனடியார்களை வரவேற்று உபசரித்து அறுசுவை உண்டியளித்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய பொன்னும் பொருளும் வழங்கி வந்தார்.

இவ்வாறு ஒழுகிவரும் நாளில் ஒருநாள் அவர் தம் மனையில் அமுது செய்யும் பொருட்டு வந்திருந்த சிவனடியார்களை வரவேற்று, அவர்களுக்கு அமுதுபடைப்பதற்குமுன் அவர்களுடைய திருவடிகளை வழக்கம்போல விளக்க முற்பட்டார்.

அவருடைய மனைவியார் வீட்டையெல்லாம் நன்றாகச் சுத்தம் செய்து அடியார்களுக்குப் படைக்க வேண்டிய உணவு வகைகளை யெல்லாம் செவ்வனே சமைத்தார். பின்பு அடியார்களின் திருவடியை விளக்கும் பொருட்டு செம்பில் நீரெடுத்துவிட, கலிக்கம்பர் அவர்கள் திருவடியை விளக்கினார். இப்படியே ஒவ்வொருவராக வந்திருக்கும் அடியார் அனைவருடைய திருவடிகளையும் விளக்கும் பணியில் அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

அடியார்களுள் ஒருவர் வந்து ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். அவர் முகத்தைக் கலிக்கம்பருடைய மனைவியார் பார்த்தார். அவருக்குச் சிறிதே அருவருப்புணர்ச்சி உண்டாயிற்று. அந்த அடியார் அந்த வீட்டில் முன்பு சில காலம் வேலைக்காரராக இருந்தவர். பின்பு வேலை செய்வதை விட்டுப் போய்ச் சிவனடியாராகிவிட்டார். 'இவர் நம் வீட்டில் பணியாளாக இருந்தவர் அல்லவா?' என்ற நினைவினால் சற்றே தயங்கி நின்றார், அந்தப் பெண்மணியார்.

அந்த அடியாருடைய காலைப் பற்றி விளக்கும் பொருட்டு நின்றார் கலிக்கம்பர். அவர் மனைவியாரோ செம்பிலிருந்து நீரை வார்க்காமல் சிறிது பாணித்தார். இதனைக் கண்ட வணிகர் பெருமானுக்குத் தம் மனைவியாருடைய நினைவு புலனாயிற்று. 'இவர் சிவவேடப்

பொலிவுடன் சிவனடியாராக இப்போது எழுந்தருளியிருக்கும் நிலையை மறந்து, பழைய காலத்துக் கதையை எண்ணிக் கொண்டு தயங்குகிறாள்' என்று எண்ணினவுடனே, மேலே ஒன்றும் யோசிக்கவில்லை; ஒரு வாளை உருவி அந்தப் பெண் மணியார் கையிலிருந்த செம்பை வாங்கிக் கொண்டு அந்தக் கையை வெட்டி விட்டுத் தாமே செம்பின் நீரை விட்டு அடியார் தாளை விளக்கலானார்.

தாமே எல்லா அடியார்களுக்கும் அமுது பரிமாறி உபசரித்தார்.

தாம் செய்யும் அறத்துக்குத் துணையாக நிற்க வேண்டிய தம் மனைவி அடியார் பெருமையை உணராமல் புறக்கணித் தமையால், கலிக்கம்பர் தம் காதல் மனைவி என்றும் பாராமல் கையைத் தறித்தார். அடியார்களிடம் அவருக்கு இருந்த பேரன்பு மனைவியிடம் இருந்த காதலைவிடச் சிறந்து நின்றது. இத்தனை காலம் தம்முடன் பழகியும் தம் மனைவிக்கு இத்தகைய வேற்றுமை உணர்வு வந்ததே என்ற எண்ணத்தால் அவளை ஒறுத்தார்.

முன்னைநிலை எதுவாக இருந்தாலும், சிவனடியாரான பிறகு எவரும் ஒத்த நிலையையே அடைகிறார்கள். பல காலம் அடைத்துக் கிடந்த அறையானாலும், ஒருநாள் மூடியிருந்த அறையானாலும், விளக்கு ஏற்றியவுடன் அங்குள்ள இருள் உடனே நீங்கிவிடும். அவ்வாறே இறைவன்பால் அடிமை புகுவார்களினிடையே அதற்கு முன்பு முயற்சியிலும் நிலையிலும் வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், சிவபிரானிடத்தில் அன்பு முதிர்ந்து தொண்டராகிவிட்டால் யாவரும் ஒரே நிலையை அடைகிறார்கள். இதனை உணர்ந்த பெரியோர்கள் அவருக்குள் வேறுபாடு நினையாமல் யாவரையும் சிவ பெருமானாகவே பாவித்து வழிபட்டு இன்புறுவார்கள்.

இதனைத் தம் வாழ்க்கையில் மேற்கொண்டு சிறந்து நின்றவர் கலிக்கம்ப நாயனார்.

45. கலிய நாயனார்

எழுத்தறியும் பெருமான் எழுந்தருளியிருப்பது திருவொற்றியூர். தொண்டை நாட்டில் உள்ள பாடல் பெற்ற தலம் அது. நெடு வீதிகளும் மாளிகைகளுமாகச் சிறந்த தோற்றமுடைய பேரூராக அது விளங்கியது. அங்கங்கே உள்ள மண்டபங்களில் எப்போதும் திருப்பதிக இசை நிலவும். அணியரங்குகளில் மகளிர் ஆடல் பயில்வார்கள். அங்குள்ள மடங்களில் இடைவிடாமல் அடியவர்களுக்கு உணவு அருத்திக் கொண்டிருப்பார்கள்.

கடற்கரையை அடுத்துள்ளது திருவொற்றியூர். கடற்கரையில் நிலவு பரந்தது போல மணற்பரப்பு விரிந்து கிடக்கும். புன்னை, புலிநகக் கொன்றை, தாழை ஆகிய நெய்தல் நில மலர்களின் மணமும், மாதவி, செண்பகம், செருந்தி ஆகிய பிற மலர்களின் மணமும் இணைந்து வீசும்.

இறைவன் திருக்கோயிலில் பல வகை வாத்தியங்கள் எப்போதும் முழங்கிக் கொண்டே இருக்கும். கடலின் ஒலியும் இடைவிடாமல் கேட்கும்.

அந்த நகரில் சக்கரப்பாடித் தெரு என்று ஒரு தெரு உண்டு. அங்கே எண்ணெய் வாணிகர் பலர் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்களுக்குள் கலியனார் என்பவர் ஒருவர். செல்வம் நிறைந்த குடியில் பிறந்தவர் அவர். பொருட் செல்வத்தோடு இறைவனிடம் ஆழ்ந்த அன்பு வைத்து ஒழுகும் பண்புச் செல்வத்தையும் அவர் பெற்றிருந்தார்.

இறைவன் திருக்கோயிலில் தம்மால் செய்வதற்குரிய திருத்தொண்டு இன்னதென்று தேர்ந்து, ஒற்றியூருடைய பெருமான் ஆலயத்தில் உள்ளேயும் வெளியேயும் வரிசை வரிசையாக விளக்குகளை வைத்து ஏற்றி இன்புற்றார். இரவும் பகலும் இடைவிடாமல் திருவிளக்குப் பணியை அவர் செய்து வந்தார்.

பல ஏவலர்களை வைத்தும் தாமே நேரில் இருந்தும் இந்தத் திருப்பணி முட்டாமல் நடைபெறும்படி செய்து வந்தார், கலியனார். இறைவன் செய்த சோதனையால், அவரிடம் இருந்த செல்வம் வர வரக் கரைந்து வந்தது. தாமாக எள்ளாட்டி எண்ணெய் எடுத்து ஆலயத்தில் விளக்கு வைக்கும் திருப்பணி தொடர்ந்து நடைபெறுவது அரிதாயிற்று. அவர் பிறரிடம் எண்ணெய் வாங்கி விற்று, அதில் கிடைக்கும் லாபத்திற்கு வரும் எண்ணெயைக் கொண்டு விளக்கேற்றி வந்தார்.

நாளடைவில் இந்தப் பிழைப்பில் முட்டுப்பாடு உண்டாயிற்று. செக்கு ஓட்டும் ஏவலாளாக வேலை செய்து கூலி பெற்றுத் தம் திருத்தொண்டைச் செய்து வந்தார். அதன் பின்பு அந்தக் கூலி வேலையும் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவரைவிடத் திறம்பட வேலை செய்யும் மக்கள் பலர் வந்தார்கள். செல்வத்திலே வளர்ந்த அவரால் அவர்களைப் போல வேலை செய்ய முடியவில்லை. ஆதலின் கூலி வேலை கூட அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

வேறு வகை ஒன்றும் காணாராகித் தம்மிடம் உள்ள பண்டங்களை ஒவ்வொன்றாக விற்று, எண்ணெய் வாங்கித் திருவிளக்கு எரித்தார். பண்டங்கள் இல்லையாகவே, கடைசியில் தம்முடைய வீட்டையே விற்றுச் சில நாட்கள் தம் தொண்டை நிறுத்தாமல் நடத்தினார். வீட்டை விற்ற பொருள்

எத்தனை நாளைக்கு வரும்? யாரோ ஒருவன் பரிகாசமாக, "இனிமேல் பெண்டாட்டியைத்தான் விற்க வேண்டும்" என்று கூறிக்கொண்டே போனது அவர் காதில் விழுந்தது. அவன் பரிகாசமாகச் சொல்கிறான் என்று அவர் நினைக்கவில்லை. இறைவனே தமக்கு வழி காட்டுகிறான் என்று எண்ணிக் கொண்டார். அரிச்சந்திரன் தன் மனைவியை விற்கவில்லையா? எல்லாம் அறிந்த தர்மபுத்திரர் தம் மனைவியைச் சூதாட்டத்தில் பணயமாக வைக்கவில்லையா? ஆகவே தாமும் தம் மனைவியை விற்கலாம் என்று துணிந்தார் அவர்.

இறைவனுடைய திருத்தொண்டு ஒன்றையே அவர் தம் வாழ்க்கையின் பயனாகக் கொண்டிருந்தார். மற்ற எதுவும் அதற்கு நிகராகத் தோன்றவில்லை. இறைவன் திருக்கோயிலில் விளக்கு எரியாமல் நின்றால் அவர் உயிரும் உடலில் இராமல் நின்றுவிட வேண்டும். அந்த விளக்குக்கு எண்ணெயையா அவர் விட்டு எரித்தார்? தம் செல்வ முழுவதையும் கொண்டு எரித்தார்; தம் வீட்டைக் கொண்டு எரித்தார்; தம் மதிப்பை விட்டு எரித்தார். இப்போது நாணத்தை விட்டு எரிக்க முன் வந்தார்.

கலியனார் தம் மனைவியாரை விலை கூறினார். வாங்குபவரைக் காணவில்லை. நன்றாக வாழ்ந்த அவரிடம் இன்னும் மக்களுக்கு மதிப்பு இருந்து வந்தது.

பிறர் செய்யத் துணியாத ஒன்றைச் செய்ய முன் வந்த கலிய நாயனார் எண்ணம் ஈடேறவில்லை. மனைவியை விற்றுப் பொருள் கொள்ள முடியவில்லை. ஒன்றும் வகை தெரியாமல் இறைவன் சந்நிதிக்குள் வாட்டத்தோடு நின்றார்.

'விளக்கு உதிரத்தால் எரிவதானால் நம் உதிரத்தையே எண்ணெயாக வார்க்கலாம்' என்ற எண்ணம் அவருக்குத்

தோன்றியது. அகலை வைத்துத் திரியை இட்டு அதில் இரத்தத்தைவிட எண்ணி, கையில் வாளை எடுத்துத் தம் கழுத்தை அரியத் தொடங்கினார். அப்போது அருட்கடலாகிய இறைவன் தோன்றி அவர் கையைப் பிடித்து நிறுத்தினான்.

பிறகு எம்பெருமான் நாயனாருக்குச் சீரும் சிறப்புமுடைய பெருவாழ்வு அளித்து இறுதியில் பேரின்ப வாழ்வும் கொடுத்தருளினான்.

போரில் புகுந்து சமர் செய்யும் வீரர்கள் தம் உயிரை மதிப்பதில்லை. அவர்கள் மன்னர்களின் ஏவலர்களாகி ஊதியம் பெற்று வாழ்பவர்கள். பகை மன்னரோடு போர் புரிவது தக்க காரணங் கொண்டா என்று அவர்கள் ஆராய்வதில்லை. போரின் முடிவில் வெற்றி உண்டானால், கிடைக்கும் நாட்டில் அவர்களுக்குப் பங்கு கிடைக்கப் போவதில்லை; ஏதோ பரிசு கிடைக்கலாம். மாதச் சம்பளம்தான் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும். இந்தக் கூலிக்காகத் தம் உயிரை விடவும் துணிந்து போரிடுகிறார்கள் வீரர்கள். அது மனித மன இயல்புக்கு ஒத்த செயலாக இருப்பதைக் காண்கிறோம்; இன்னும் இந்த நிலை இருந்து வருகிறது.

தம்முடைய வாழ்க்கைக்குப் பயன் இது என்று உறுதியாக நம்பி ஒரு தொண்டைச் செய்து வருபவர்கள், அதன் பொருட்டுத் தம் உயிரையும் கொடுக்கத் துணிவது இயல்புக்கு மாறுபாடு அன்று. போர் வீரன் தான் பெறும் கூலிக்காகத் தன் உயிரைக் கொடுக்க முன் வருவது இயல்பானால், இது ஆயிரம் மடங்கு அதைவிட இயல்பாகும். அதனால்தான் நாயனார் தாம் மேற்கொண்ட பணிக்கு இடையூறு வந்தபொழுது தமக்கு உரியனவாக இருந்த அனைத்தையும் இழந்து நின்றதோடு, தம் உயிரையும் இழக்கத் துணிந்தார்.

46 சத்தி நாயனார்

சோழ நாட்டில் வரிஞ்சையூர் என்பது வேளாண் செல்வர் மலிந்த பதி. அந்தக் குலுத்தில் சத்தியார் என்பவர் தோன்றினார். சிவபிரானுடைய திருவடித் தொண்டை வாழ்க்கையின் பெரும் பயனாக எண்ணி வாழ்ந்தார். அவர்.அவருடைய இயல்பான பெயர் இன்னதென்று தெரியவில்லை.

அவர் இறைவனுடைய அன்பர்களிடத்தில் மிக்க ஈடுபாடு உடையவராக இருந்தார். நடமாடும் தெய்வமாக அவர்களை எண்ணி வழிபட்டார். அடியாரிடம் உலகம் முழுவதும் மதிப்பு வைத்து ஒழுக வேண்டும் என்பது அவர் பேராவல். அடியாரைக் கண்டால் எழுந்து வணங்கி உபசரிக்காதவர்களை விலங்கெனவே எண்ணினார். அடியவர்களை யாரேனும் இகழ்ந்தால் அதைக் கேட்டுக் கொண்டு சும்மா இருக்க மாட்டார். அவர்களுக்குத் தக்க தண்டனை அளிக்கத் துடிப்பார். நாளடைவில் அவர் சினம் மிக்கது. யாரேனும் அடியார்களை இகழ்ந்தால் உடனே ஒரு கிடுக்கியைக் கொண்டு, இகழ்ந்தவர்களுடைய நாவைப் பற்றி இழுத்து வாளால் அரியத் தொடங்கினார். அவர் மிடுக்கும் உடல் வலிமையும் உடையவராதலின் இவ்வாறு செய்ய முடிந்தது. இந்த வலிய சத்தியை உடையவராக இருந்ததனால்தான் அவருக்குச் சத்தியார் என்று பெயர் உண்டாயிற்று.

அடியவர்களை இகழ்பவர் யாராயினும் சத்தியார் வருகிறார் என்றால் அஞ்சி நடுங்குவர். இதனால் மனம் போனபடியெல்லாம் அடியவர்களைப் பழிக்கும் செயல் குறைந்து வந்தது. எங்கிருந்தாவது சத்தியார் வந்து கேட்டு

விட்டால் என் செய்வது என்று அஞ்சி நடுங்கினார்கள், அடியாரைப் பழிக்கும் இழிதகைமை யுடைவர்கள்.

தீங்கு செய்வாரைத் தண்டிப்பது அறம். பயிருக்குக் களையெடுப்பது போன்றது அது. பிறர் தீங்கு செய்வதைக் கண்டிருந்தும் அதைக் கண்டிக்கப் பலருக்கு வாய் எழாது. "நமக்கு ஏன் இந்தப் பொல்லாப்பு" என்று ஒதுங்கி விடுபவர்களே பலர். அவ்வாறு இன்றி ஏது வரினும் வரட்டும் என்று துணிந்து தீயவை புரிபவர்களைத் தண்டிக்கும் வீரம் எல்லோருக்கும் வருவதில்லை. சத்தியார் இந்த வீரம் பெற்றவர்.

சிவனுக்கு அபசாரம் செய்வதைக் காட்டிலும் சிவனடியாருக்கு அபசாரம் செய்வதனால் மிக்க துன்பம் நேரும். ஆதலின் சிவனடியாருக்கு யாரும் தீங்கு செய்யாமல் பாதுகாப்பது வீரம் உடையவர்கள் கடமை. இதை மேற்கொண்டு வாழ்ந்த சத்தியார் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராக எண்ணும் பெருமையைப் பெற்றார்.

47. ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார்

மன்னவர்க்கு மன்னராய்ப் பல்லவ குலத்தில் உதித்து அரசாண்டார் ஐயடிகள் காடவர்கோன். தம் குடிமக்களுக்கு வறுமை வாராமல் அவர்கள் வளவாழ்வில் இன்புறுமாறு செய்தார். வேற்று நாடுகளுக்குச் சென்று அங்குள்ள மன்னர்களை வென்று அவர்களுடைய நாட்டையும் தம் அரசாட்சியின்கீழ்க் கொண்டு வந்தார். தம் ஆட்சிக்கு அடங்கிய நில முழுவதிலும் எல்லா உயிர்களும் இனிது அமரும்படி செங்கோல் செலுத்தி, எங்கும் சிவநெறியும் வேத நெறியும் விளக்கம் பெறும்படியாக ஆண்டு வந்தார்.

மன்னர் பலர் தமக்குப் பணிசெய்ய, வடமொழியும் தென் தமிழும் சிறப்புற, பலவகைக் கலைகளும் வளர அரசளித்து வந்த அவருக்கு, அரசாட்சியாகிய பாரம் சிவபிரானை எப்போதும் வழிபட்டு வாழ்வதற்குத் தடையாக இருக்கும் என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. அதனால் தம்முடைய குமரனுக்கு முடிசூட்டி, ஆளும் பொறுப்பை அவன்பால் ஒப்பித்துத் தாம் விரும்புகின்ற சிவத்தொண்டைச் செய்ய முற்பட்டார். அரச நீதிப்படி நாடு காக்கும் பெருங் கடமையை இன்னவாறு ஆற்ற வேண்டுமென்று தம் புதல்வனுக்கு அறிவுறுத்தி விட்டுப் பூட்டவிழ்ந்த ஆனேறு போலப் புறப்பட்டார்.

சிவபிரான் எழுந்தருளியுள்ள ஆலயங்களுக்கெல்லாம் சென்று தரிசிக்க வேண்டும் என்ற பேராவல் அவரிடம் இருந்தது. அந்த ஆவலைத் தணிக்கப் புகுந்தார். ஒவ்வொரு பதியாகச் சென்று அங்குள்ள சிவபெருமான் திருக்கோயிலை அடைந்து தம்மால் இயன்ற பணிகளைச் செய்தார். தமிழ்ப் புலமை படைத்தவராதலினால் ஒவ்வொரு தலத்துக்கும் ஒவ்வொரு வெண்பாவைப் பாடி வழிபடும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டார்.

பெரும்பற்றப் புலியூராகிய சிதம்பரம் சென்று அங்கே திருச்சிற்றம்பலத்தில் ஆனந்தத் தாண்டவம் புரியும் ஐயனைத் தரிசித்துக் கண்ணீர் வார நின்றார். உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூத்தாடும் ஐயனைப் பாடலானார்.

உலகில் கைகால் வலிமை உடையனவாக ஓடியாடித் திரிந்தால் உற்றாரும் உறவினரும் நம்முடன் இருந்து செயல்புரிவார்கள். நம்மால் பெறும் உதவி இருந்தால் அவர்களும் உதவி புரிய வருவார்கள். அந்த நிலை மாறி வயசு ஏறி ஆட்டம்பாட்டம் குறைந்து ஓட்டம் நின்றால், உற்றார்

நம்மைக் கண்டு முகத்தைக் கோணிக் கொள்வார்கள். வரவரக் கிழத்தன்மையும் வந்து அடையும். நரைதிரை மூப்பு ஆகியவை வந்தால் அடுத்தபடி வருவது மரணந்தான். எவ்வளவு ஆற்றலும் அழகும் உடைய உடம்பானாலும் அது மூப்பினால் தளர்ந்து போகும். மரணம் வந்தால் அந்த உடம்பை யாரும் விரும்பமாட்டார்கள். அது வரைக்கும் நல்ல அச்சாகக் குடும்பமென்னும் தேரைத் தாங்கி ஓட்டி யிருந்தாலும் அது இற்றுப் போயிற்றென்றால், ஒருநாள் வீட்டில் வைத்திருக்க மாட்டார்கள். வெறும் வெளியாகிய மயானத்துக்குக் கொண்டு போய்ச் சுட்டு விடுவார்கள்.

இந்த முடிவு, உடம்பெடுத்த எல்லோருக்கும் பொது வானது. உடம்பும் உயிரும் இணைந்து வாழும் மட்டும் அவர் வாழ்க்கையில் வேறுபாடு இருக்கலாம். உடம்பின் ஆற்றலிலும் அழகிலும் அதற்கு ஊட்டும் உணவிலும் உடுக்கும் உடையிலும் வேறுபாடு இருக்கலாம். ஆனால் பிணமாகிவிட்டால் எல்லா உடம்பும் பிணமே; மயானத்திலே கொண்டுபோய்க் கொளுத்துவதற்கு உரியனவே. இதனை நாம் நல்ல நினைவோடு இருக்கும்போதே நினைக்க வேண்டும். இங்கே வாழும்போது உற்றார் உறவினராகிய துணையை நாடிக் கொள்கிறோம். அவர்களால் நலம் பெறுகிறோம். ஆனால் உடம்பு பிணமான பிறகு அந்த உற்றாரால் பயன் இல்லை.

சிறு குழந்தையாக இருக்கும்போது நம்மைப் போன்ற குழந்தைகளைத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டு விளையாடு கிறோம். ஆண்டு முதிர்ந்தால் குழந்தை விளையாட்டை விட்டு விட்டுக் கல்வி கற்கப் புகுகிறோம்; நம்மினும் சிறந்த ஆசானைத் துணையாக நாடுகிறோம். பெரிய ஆசானை நாடுபவர்கள் பெரிய கல்வியை அடைகிறார்கள். அப்படியே பொருள்

முட்டுப்பாடு வந்தால் பொருளாளரை நாடுகிறோம். பெரிய பொருளாளரை நாடுபவர்களுக்குப் பெரிய முட்டுப்பாடு வந்தாலும் இடர் வராது.

ஆகவே, மிகப் பெரிய துணையை நாடுவது மனித இயல்பு. ஓர் ஊருக்குத் தலைவனது துணை கிடைத்தால் அந்த ஊரளவில் நாம் செல்வாக்குப் பெறலாம்; அந்த ஊர்க்காரர்கள் நம்மிடம் அன்பு வைப்பார்கள். ஒரு நாட்டுக்குத் தலைவனது பெருந்துணை கிடைக்குமானால் அந்த நாடு முழுவதும் நமக்கு நலம் உண்டாகும். அந்தத் தலைவன் உயிருடன் இருக்குமளவும் அந்தச் செல்வாக்கு நிற்கும். அவன் போய்விட்டால் அடுத்த தலைவனுக்கும் நல்லவனாகப் பழகி அவனுடைய துணையையும் பெறும் ஆற்றல் நமக்கு இருந்தால், முன்பெற்ற நலம் பின்னும் கிடைக்கும். இது உலகியலில் காணுகின்ற உண்மை.

எல்லாவிடத்துக்கும் எல்லாக் காலத்திலும் தலைவனாக இருப்பவனுடைய துணை கிடைக்குமானால் எல்லா இடத்திலும் எல்லாக் காலத்திலும் நமக்கு நலம் கிடைக்கும். அப்படி உள்ள ஒருவனைத் தேடிப் பிடித்துப் பற்றினால், இந்த உடம்பை விட்டு வேறு உடம்பை எடுத்தாலும் அங்கும் நலம் உண்டாகும். அத்தகைய தலைவன்தான் நடராசப் பெருமான். அவன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிறான். அவனைச் சேர்ந்து உறவு பிடித்துக் கொண்டால் எந்த ஊர் சென்றாலும், எந்த உலகம் சென்றாலும், எந்தப் பிறவி எடுத்தாலும் அவன் அருள் துணை கிடைக்கும். இத்தகைய உணர்வைப் பெறுவதற்குரிய அறிவு இந்த மனிதப் பிறவியில் கிடைத்திருக்கிறது. ஆதலின் இப்பிறவி முடியும் முன்னரே தில்லைச்சிற்றம்பலத்தானுடைய உறவினர் கூட்டத்திலே நாம் சேர்ந்து விட வேண்டும்.

இந்த அரிய நல்லுரையைத் தம்முடைய நெஞ்சைப் பார்த்து உரைப்பாராய், ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார் திருச்சிற்றம்பலத்தின் முன் நின்று ஒரு வெண்பாவைப் பாடினார்.

ஓடுகின்ற நீர்மை ஒழிதலுமே, உற்றாரும்
கோடுகின்றார்; மூப்பும் குறுகிற்று;-நாடுகின்ற
நல்லச்சிற் றம்பலமே நண்ணாமுன், நன்னெஞ்சே!
தில்லைச்சிற் றம்பலமே சேர்.

(நன்னெஞ்சே - எனக்கு நல்லது செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணுகிற நெஞ்சமே, ஓடுகின்ற நீர்மை - ஓடியாடி இயங்குகின்ற இயல்பு, ஒழிதலும் - (உடம்புத் தளர்ச்சி காரணமாக) நீங்கினவுடனே, உற்றாரும் - நமக்கு அருகில் உள்ள உறவினர்களும், கோடுகின்றார் - நம்முடன் வருவதற்கும் நம்மை நாடுவதற்கும் நம்மிடம் நாலு வார்த்தை பேசுவதற்கும் விருப்பமின்றி முகம் கோணுகின்றார், மூப்பும் குறுகிற்று - உடல் தளர்ச்சிக்கு மேலே கிழப்பருவம் வந்து அடைந்தது, நாடுகின்ற - இதுகாறும் உறவினர்களும் பிறரும் நாடி வருகின்ற, நல் அச்சு - நல்ல உடம்பானது, இற்று - உயிரற்றுப் போய், அம்பலமே - வெறும் வெளி யாகிய மயானத்தை, நண்ணாமுன் - அடையாததற்கு முன்பே, தில்லைச் சிற்றம்பலமே - வேறு எவ்விடத்தையும் அடையாமல் நடராசப் பெருமான் ஆனந்தத் தாண்டவம் செய்தருளும் தில்லைப் பதியிலுள்ள திருச்சிற்றம் பலத்தையே, சேர் - போய் அடைந்து வழிபட்டு உய்வாயாக.)

இவ்வாறு பாடிய ஐயடிகள் தில்லையில் சில நாட்கள் தங்கி இறைவனை வழிபட்டு இன்புற்றார். பின்பு ஏனைத் தலங்களுக்கும் செல்லும் வேட்கை உந்த அங்கிருந்து புறப்பட்டு எம்பெருமான் திருக்கோயில் கொண்ட இடங்களுக்கெல்லாம் சென்றார்; தம்மால் இயன்ற சிவத்தொண்டுகளைப் புரிந்தார்;

இனிய வெண்பாக்களை மொழிந்தார். இவ்வாறே தொண்டு புரிந்து வாழ்வு முழுவதும் நிறைவுடையவராகி வாழ்ந்து இறைவன் திருவடி நிழலை அடைந்தார்.

அவர் பாடிய வெண்பாக்கள் க்ஷேத்திரத் திருவெண்பா என்ற பெயரில் தொகுக்கப் பெற்றுப் பதினோராந் திரு முறையில் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன.

48. கணம்புல்ல நாயனார்

இறைவனுடைய திருக்கோயிலில் அவரவர்கள் ஆற்றலுக்கு ஏற்ற வகையில் செய்வதற்குரிய திருப்பணிகள் உண்டு. பொருளுடையார் அப்பொருள் கொண்டு பல நிவந்தங்களை அமைக்கலாம். புதிய மூர்த்திகளை நிறுவி வழிபாடு நடக்கச் செய்யலாம். கோயிலில் புதிய மண்ட பங்களை அமைக்கலாம். நந்தவனம் அமைக்கலாம். மிகுதி யான பொருள் உதவ வசதி இல்லாதவர்கள் பூசைக்குரிய பண்டங்களை அளிக்கலாம். திருவாபரணம், பரிவட்டம், பாத்திரம் ஆகியன கொடுக்கலாம். திருவிளக்கு ஏற்றலாம். பொருளே இல்லாதவர்கள் கோயிலைப் பெருக்கலாம்; மெழுகலாம்.

இப்படி உள்ள பலவகைத் திருத்தொண்டுகளில் திருவிளக்கேற்றுதல் ஒன்று. அது இறைவன் திருவுருவை யாரும் காணும்படி செய்யும் தொண்டு.

"விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின்
மெய்ந்நெறி ஞான மாகும்"

என்று அப்பர் சுவாமிகள் அந்தத் தொண்டைச் சிறப்பாகப் பாடியிருக்கின்றார். அத்தகைய சிறந்த தொண்டைச் செய்தவர் கணம்புல்ல நாயனார்.

வெள்ளாற்றின் தென் கரையில் உள்ள இருக்கு வேளூர் என்னும் தலத்தில் தோன்றியவர் அவர். அந்த ஊரில் ஊருக்கெல்லாம் பெரிய நாட்டாண்மைக்காரராய் வாழ்ந்து வந்தார். மிக்க செல்வமும் சிறந்த குணமும் நிரம்பியவர் அவர். இறைவனுடைய திருவடியே இணையற்ற மெய்யான பொருள் என்ற கருத்தை உடையவர். நாள்தோறும் திருக்கோயிலில் பல விளக்குகளை ஏற்றிப் பணி செய்து வந்தார்.

அவருக்கு வறுமை வந்து எய்தியது. நன்றாக வாழ்ந்த ஊரில் வறியராக வாழ மனம் இல்லாத நாயனார் தில்லை மாநகர் வந்து சேர்ந்தார். அங்கே திருக்கோயிலில் திருவிளக்கு ஏற்றும் திருப்பணியை விடாமல் செய்து வந்தார். அதன் பொருட்டு வீட்டில் உள்ள பண்டங்களை ஒவ்வொன்றாக விற்றார். அவ்வாறு செய்யச் செய்யப் பண்டங்கள் குறைந்து வந்தன. கடைசியில் விற்பதற்கு ஒன்றும் இல்லாமற் போகவே, வேறு என்ன செய்வது என்று யோசித்தார். பிறரிடம் சென்று இரந்து பொருள் பெற்று அதைக் கொண்டு திருவிளக்குத் தொண்டு செய்ய அவருக்கு விருப்பம் இல்லை. ஆதலால் மெய் வருந்தி ஏதேனும் தொழில் செய்து தம் பணியை நடத்த நினைத்தார். ஒருவரை அணுகி அவருக்கு ஏவல் புரிவதற்கும் அவர் மனம் துணியவில்லை. இறுதியாக ஊருக்குப் புறம்பே உள்ள காட்டுப்புறமான இடங்களில் உள்ள கணம்புல் என்ற ஒருவகைப் புல்லை அறுத்துக் கொண்டு வந்து அதை விற்றுப் பெற்ற பொருளைக் கொண்டு நெய் வாங்கித் திருவிளக்கு ஏற்றினார்.

இவ்வாறு செய்யும்போது ஒரு நாள் அவர் அறுத்துக் கொண்டு வந்த புல் விலை போகவில்லை; ஆகவே நெய் வாங்கப் பொருள் கிடைக்கவில்லை. அவருக்கு ஒன்றும் தோன்றாமல் வருந்தி, அந்தப் புல்லையே விளக்கைப் போல வைத்து எரித்தார். இப்படியே சிலநாட்கள் செய்து வந்தார்.

யாமந் தோறும் விளக்கு எரிப்பது வழக்கம். நெய் விளக்காக இருந்தால் நின்று எரியும். புல் திகு திகு என்று உடனுக்குடன் எரிந்துவிட்டது. அதனால் யாமந் தோறும் எரிப்பதற்குப் புல் போதவில்லை. நான்காவது யாமத்தில் வைத்திருந்த புல்லெல்லாம் எரிபடவே மேலே எரிக்க ஒன்றும் இல்லை. அந்தச் சமயத்தில் எங்கே போய் எதைக் கொணர்வது? ஒரு கணம் அவர் கலங்கினார். உடனே தெளிவு பெற்றுத் தம்முடைய திருமுடியையே விளக்கிலிட்டு எரிக்கலானார்.

இறைவன் அவருடைய முறுகிய பேரன்பைக் கண்டு திருவருள் பாலித்தான். தம் உடம்புக்கு வரும் துன்பத்தை எண்ணாமல் தாம் மேற்கொண்ட தொண்டை முட்டின்றி முடிக்கும் நெஞ்சத் திண்மை கணம்புல்ல நாயனாரிடம் இருந்தது. அவரை அப்பர் சுவாமிகள் இரண்டு இடங்களில் பாராட்டியிருக்கிறார்.

"வணங்குவார் இடர்கள் தீர்க்கும்
மருந்து;நல் அருந்த வத்த
கணம்புல்லர்க் கருள்கள் செய்து
காதலாம் அடியார்க் கென்றும்
குணங்களைக் கொடுப்பர் போலும்
குறுக்கைவீ ரட்ட னாரே"

என்பதில், 'அருந்தவத்த கணம்புல்லர்' என்று சிறப்பித்தார். தம் திருமுடியையே விளக்காக எரிக்கச் சரீராபிமானம் போனால்தான் இயலும். அதைக் காட்டிலும் சிறந்த தவம் ஏது?

"நிணம்புல்கு சூலத்தர் நீல கண்டர்
எண்டோளர் எண்ணிறந்த குணத்தி னாலே
கணம்புல்லன் கருத்துகந்தார்"

என்றும் பாடினார்.

49. காரி நாயனார்

திருக்கடவூர் என்னும் தலத்தில் தோன்றியவர் காரி நாயனார். தமிழில் பெரும்புலமை வாய்ந்தவராக விளங்கினார் அவர். அக்காலத்தில் பல பழைய பாடல்களுக்குச் சொற்கள் தெளிவாக இருப்பினும் பொருள் விளக்கமில்லாமல் இருந்தமையால், அப்பாடல்களை மக்கள் நாடாமல் போயினர். அதனால் அவை வழக்கு இழந்து வந்தன.

இதனை அறிந்த காரியார் அத்தகைய பாடல்களை யெல்லாம் தொகுத்து ஒரு கோவை யாக்கினார். அந்தப் பாடல் தொகுதிக்குக் காரியார் கோவை என்ற பெயர் வழங்கியது.

அறத்தைச் செய்பவர்கள் சிறந்தவர்களே; ஆனால் அவ்வறத்தை மங்காமல் காப்பாற்றி வருகிறவர்களைப் பின்னும் சிறந்தவர்களென்று சொல்ல வேண்டும். அறம் செய்தார் பெயரையும் அறத்தையும் தம் பெயரையும் மறையாமல் நிலை நிறுத்துகிறவர்கள் அவர்கள். அப்படியே நூல் செய்த புலவர்கள் போற்றுவதற்குரியவர்கள். ஆனால் அந்த நூல்களும் பாடல்களும் நாளடைவில் மறைந்து போகாமல் அவற்றைப் பாதுகாத்து வருபவர்கள் மிகவும் பாராட்டுதற்கு உரியவர்கள். புதிய கோயில் கட்டுவதைவிடப் பழைய கோயிலைப் பாதுகாத்தல் சிறந்தது. அப்படியே புதிய பாடல் இயற்றுவதை விடப் பழம் பாடல்களைக் காப்பாற்றுவது சாலச் சிறந்தது.

காரியார் இந்த அரிய காரியத்தைச் செய்தார். பொருள் அறியாமையால் மக்கள் மறந்துபோன பாடல்களைத் தொகுத்துக் கோவையாக்கி மீண்டும் உலவச் செய்தார். அதோடு மற்றொரு பெருஞ் செயலையும் செய்தார். பொருள் தெரியவாராத காரணத்தால்தான் அந்தப் பாடல்களை மக்கள்

புறக்கணிக்கலாயினர். இதனை அறிந்த காரியார் தாம் தொகுத்த செய்யுட்களுக்கு உரை கண்டு விளக்கினார். அவற்றைச் சேரசோழ பாண்டிய மன்னர்களிடம் சென்று கூறி நயமாக உரை விரித்தார். அவற்றைக் கேட்ட மன்னர்கள் உவந்து காரியாரைப் பாராட்டிப் பரிசில் வழங்கினர்; பெருநிதி அளித்தனர்.

அந்த நிதி இறைவன் திருவருளால் வந்தது எனக் கொண்ட காரியார், அதனைத் தக்க வழியில் பயன்படுத்த எண்ணினார். அங்கங்கே சிவபெருமானுக்குக் கோயில்கள் கட்டினார். பழைய சொற்கோயில்களுக்கு உயிரூட்டி யாவரும் பயன்பெறச் செய்த புலமைத் தொண்டோடு, கற்கோயில் களையும் கட்டி அன்பர்கள் பயனடையச் செய்தார். இந்த இரண்டினாலும் மக்கள் அனைவருடைய பேரன்புக்கும் அவர் உரியவரானார்.

சிவனடியார்களை வழிபட்டு அவர்களுக்கு வேண்டிய வற்றை அளித்துப் போற்றினார். இவ்வாறு பல தொண்டு களைச் செய்து பலரும் போற்ற வாழ்ந்து சிறப்புற்றார் காரி நாயனார்.

50. நின்றசீர் நெடுமாற நாயனார்

மதுரையில் இருந்து செங்கோல் ஓச்சிய பாண்டியருள் ஒருவர் நெடுமாறர். அவர் இயல்பாகக் கூன்விழுந்த உடலுடையவர். சைன சமயத்தவர் பலர் சூழ்ந்து தம் சமய நெறியைப் போதிக்க அவர் சைனரானார். சோழன் மகளாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரை முன்பே மணந்து கொண்டார் அவர். அவர் சைனரானாலும் அவருடைய மாதேவியார் சைவ ஒழுக்கம் தவறாமல் நின்றார். திருஞான

சம்பந்தர் மதுரைக்கு எழுந்தருளி அப் பாண்டியருக்கு வந்த வெப்பு நோயை நீக்கிக் கூனையும் போக்கிச் சைனர்களுடன் வாதம் செய்து வென்றார். பாண்டிய மன்னரும் பிறரும் மீண்டும் சைவர்களாயினர். கூன் நீங்கி நிமிர்ந்த பாண்டியர் நின்றசீர் நெடுமாறர் என்று சிறப்பாக வழங்கும் நிலை பெற்றார்.

சிவநெறியில் நின்று ஆலவாய் இறைவனைத் தம் துணைவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரோடும் வழிபட்டுச் சிறந்த பக்தராக விளங்கினார் நெடுமாறர். அவருடைய வீரத்தை எண்ணாமல் வடநாட்டு வேந்தர் அவர் நாட்டின் மேல் படையெடுத்து வந்தனர். திருநெல்வேலியில் பெரும் போர் நிகழ்ந்தது. அப்போரில் பாண்டிநாட்டுப் படைகள் மிக்க விறலுடன் போர் செய்தன. நெடுமாறர் தாமே படைகளுடன் சென்று போர் புரிந்தார். அப்போரில் அவருக்கே வெற்றி கிடைத்தது. பகை மன்னர் தோற்று ஓடிப்போக, வெற்றிமாலை சூடினார் நெடுமாறர். நெல்வேலி வென்ற நெடுமாறர் என்று புலவர்கள் அவரைச் சிறப்பித் தார்கள்.

இறைவன் திருவருளே தமக்கு வெற்றி வாங்கித் தந்தது என்ற நினைவோடு அவர் சிவபெருமானைத் தொழுது வணங்கினார். திருநீற்றின் நெறிவாழப் பல அருந்தொண்டுகள் புரிந்து வாழ்ந்தார்.

51. வாயிலார் நாயனார்

மனிதன் மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் மூன்று கரணங்களினாலும் செயல் புரிகிறான். நினைப்பு, பேச்சு, செயல் என்று அக் கரணங்களின் இயக்கத்தைக் குறிப்பது

வழக்கம். இந்த மூன்று கரணங்களும் மனிதனுடைய பிறப்பின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டுவனபோல, மற்ற உயிர்களிடம் இருப்பனவற்றைவிட மிக மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. அம் மூன்றிலும் அவனது மனம் பெற்ற வளர்ச்சி மிகவும் அற்புதமானது. மனத்தின் ஒரு பகுதியே அறிவு. அது மனிதனிடத்தில் மிகவும் நுட்பமாகவும் விரிவாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. 'நுண்மாண் நுழைபுலம்' என்றும், 'அஃகி அகன்ற அறிவு' என்றும் மனித அறிவைப் பாராட்டிப் பேசுவார்கள் புலவர்கள்.

உடம்பாலும் வாக்காலும் செய்யும் செயல்களால் அடையும் பெருமையைவிட உள்ளத்தால் செய்யும் செயல்களே மனிதனுக்கு அதிகப் பெருமையை உண்டாக்கு கிறது. முன்னுள்ள அநுபவத்தையும் நிகழ்காலச் செயல் களையும் வருங்கால விளைவுகளையும் ஓர்ந்து நலந்தீங்குகளை நாடி ஆராயும் ஆற்றலை மனிதன் படைத்திருக்கிறான். ஆதலின் உள்ளத்தினால் மேலும் மேலும் உயரும் நிலையில் இறைவன் அவனை வைத்திருக்கிறான்.

இறைவனை மனமொழி மெய்களால் வணங்க வேண்டும்.

"வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனை"

என்று திருநாவுக்கரசர் அருளினார். உடம்பால் வணங்கி வாயினால் வாழ்த்தி மனத்தால் தியானம் செய்ய வேண்டும். உடம்பால் வணங்குவது எளிது; அதைவிட அரிது புகழ் பாடுதல்; அதையும் விட அரிது தியானித்தல். காயிகம், வாசிகம், மானசம் என்ற மூன்று தொண்டுகளில் மானசிகம் சிறந்ததென்று நூல்கள் கூறும். மானசிக பூசை சிறந்த தென்பதைப் பெரியோர்கள் வாக்கால் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

உள்ளத்தால் செய்வனவற்றின் பெருமையைத் தெரிவிக்க ஒரு கதை சொல்வதுண்டு.

ஒருநாள் அருச்சுனன் கைலாசத்தின் வழியே சென்று கொண்டிருந்தான். அங்கே இருந்த சிவ கணங்கள் நிலவுலகில் பூசை புரிவார்கள் இட்ட நிர்மாலியத்தை வாரி வெளியிலே கொட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். வில்வமும் பல மலர் வகைகளும் மலைபோலக் குவிந்திருந்ததைப் பார்த்தபோது, 'இது நம்முடைய பூசையின் நிர்மாலியம்' என்று அருச்சுனன் நினைத்தான். சிவகணங்களை நோக்கி, "இது யார் செய்த பூசையின் நிர்மாலியம்?" என்று கேட்டான். "பூலோகத்தில் பஞ்சபாண்டவர்கள் என்று ஐந்து பேர்கள் நல்ல சிவ பக்தர்கள். அவர்களில் ஒருவன் பூசையில் போட்டது" என்றார்கள். அவனுக்குச் சற்றே பெருமிதம் உண்டாயிற்று.

"அவன் பெயர் என்ன?"

"வீமனாம். இந்த மலையைப் போல அந்தப் பக்கம் இன்னும் குவிந்து கிடக்கிறது" என்றார்கள் சில கணங்கள்.

"வீமனா!"

அருச்சுனனுக்கு வியப்புத் தாங்கவில்லை.

'அந்த அண்ணா உட்கார்ந்து சிவ பூசை பண்ணியதாக நமக்குத் தெரியவில்லையே!' என்று எண்ணமிடலானான் அவன். பிறகு, "அருச்சுனன் என்பவன் செய்த பூசா நிர்மாலியம் எது?" என்று கேட்டான். அது அளவிடற்கரிய பெருமலையாக இருக்கிறது என்ற விடையை எதிர்பார்த்தான். அவர்களோ, "அதுவா? அங்கே ஒரு குடலையில் இருக்கிறது" என்று அலட்சியமாகச் சொன்னார்கள்.

அருச்சுனனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. அவன் மனம்

சுழன்றது. "வீமன் பூசை செய்ததை நான் பார்த்ததில்லையே!" என்றான்.

"அவன் மனசினாலே பூசை செய்கிறவன். ஒரு நந்த வனத்தைக் கண்டால் அங்குள்ள அத்தனை மலர்களையும் பத்திரங்களையும் சிவபிரானுக்கு என்று மனத்தால் அர்ப்பித்து விடுவான். அது இங்கே மலையாகக் குவிந்துவிடும்."

அருச்சுனனுக்கு மானசிக பூசையின் சிறப்பு நன்கு புலனாயிற்று.

மயிலாப்பூரில் இவ்வாறு உள்ளத்தால் பூசை இயற்றிய அன்பர் ஒருவர் இருந்தார். அவரை வாயிலார் நாயனார் என்பர். வேளாண் குடியில் தோன்றிய அவர் சிவபிரானை உள்ளத்தால் வழிபடும் திருத்தொண்டில் சிறந்து விளங்கினார். மனத்துக்குள் தியான முறையில் கோயில் கட்டிப் பூசை செய்தார். மறவாமையால் மனக்கோயில் அமைத்துச் சிவபிரானை உள் இருத்தி ஞான விளக்கு ஏற்றி ஆனந்தம் என்னும் திருமஞ்சனம் ஆட்டி, அன்பு என்னும் அமுது அமைத்து அருச்சனை செய்து வந்தார். புறத்தே காணும் மலர், மஞ்சனம், அமுது முதலிய பொருள்களை வைத்து வழிபடும் போதே நமக்கு மனம் பலவாறாகச் சிதறுகிறது. அவருக்கோ மனத்தில் நினைத்தது அப்படியே நின்றது. அதாவது எண்ணியதை மறப்பதில்லை. தூய உள்ளமாதலின் ஒருமைப் பாட்டோடு எண்ணிய எண்ணம் நன்றாகப் பதிந்தது. அதனால் அவர் மனத்தாலே ஆலயம் அமைத்து, மனத்தாலே பூசை செய்தார். இவ்வாறு செய்வதிலே நெடும்போது கழித்தார். மானசிக பூசையில் காலம் போவதே தெரியாது. மனம் ஒருமைப்பாடு இல்லாமல் இருந்தால் சிறிது காலமும் நெடுங் காலமாகத் தோன்றும்.

ஒருமைப் பட்டால் நெடுங்காலமும் குறுகிவிடும். தியானத்தால் காலத்தை வெல்லலாம் என்பதற்கு இதுதான் பொருள்.

வாயிலார் இந்தச் சிவ வழிபாட்டை நெடுநாட் செய்து அதன் பயனாகிய இன்பத்தை நுகர்ந்து சலனமற்ற அமைதியான வாழ்க்கையிலே சிறந்து விளங்கினார்.

52. முனையடுவார் நாயனார்

பழங்காலத்தில் வீரத்தில் சிறந்த சிலர் அங்கங்கே தம்மோடு வேறு வீரர்களையும் தொகுத்து அவர்களுக்குத் தலைவராக இருந்தார்கள். அரசர்களுக்குள் போர் மூண்டபோது, அவருள் யாரேனும் தம்முடைய உதவியை வேண்டினால் அவர் கட்சியில் சேர்ந்து போர் செய்து வெற்றி உண்டாகும்படி செய்வார்கள். திருக்கோவலூரில் இருந்த மலையமான் திருமுடிக் காரி என்னும் வள்ளல் அவ்வாறு விளங்கிய பெருமறவன். அவன் எந்த அரசருக்குத் துணையாகப் போகிறானோ அவர் பங்கில் வெற்றி உறுதி என்ற நம்பிக்கை அக்காலத்து மக்களுக்கு இருந்தது. சங்கநூல்களில் சோழன் மறவன், பாண்டியன் மறவன் என்று சிலரைக் குறிப்பிடு வார்கள். சோழனுக்குப் படைத்துணையாகச் செல்லும் வீரன், பாண்டியனுக்குப் படைத் துணையாகச் செல்லும் வீரன் என்பதே அத் தொடர்களின் பொருள்.

மலையமான் திருமுடிக்காரி தம்முடைய படையுடன் பேரரசர்களுக்குத் துணையாகச் சென்று போர் செய்து, அம் மன்னர்கள் தரும் பொருளை உடன் வந்தவர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுப்பான்; எஞ்சியவற்றை யெல்லாம் தன்னைப் பாடி வரும் புலவர்களுக்கும் வறியவர்களுக்கும் கொடுப்பான். அவனுடைய வீரம் அவனது வள்ளன்மையை வளர்க்கக்

காரணமாக இருந்தது. அவனுடைய வீரத்தைவிட வண்மையே சிறந்து நின்றது. அதனால் அவனைக் கடையெழு வள்ளல் களில் ஒருவனாக வைத்துப் பாராட்டினார்கள் சான்றோர்கள்.

இதே முறையில் ஒரு நாயனார் வாழ்ந்தார். காரி புலவர்களுக்கு ஈந்து வள்ளல் என்னும் பெயர் பெற்றான். இந்த நாயனாரோ சிவனடியார்களுக்கு வழங்கி நாயன்மார்களுக்குள் ஒருவரானார்.

சோழவள நாட்டில் பாடல் பெற்ற சிவத் தலங்களில் ஒன்று நீடூர். சோலைவளம், வயல்வளம், நீர்வளம் நிரம்பியது அவ்வூர். அங்கே வேளாளர்களுக்குத் தலைவராக ஒரு பெருமகனார் இருந்து வந்தார். அவர் பெரிய வீரர். சிவனடியாராகவே தோற்றம் அளிப்பார். சிவபெருமானுடைய திருவடியாராகச் சிறந்து நின்று அடியார்களுக்கு வேண்டும் பொருள்களை வழங்குவதில் இன்பம் கண்டார்.

தம்முடைய பகைவர்களோடு போரிட்டு எதிர் நிற்க மாட்டாமல் தோல்வியுற்ற மன்னர்கள் அவரிடம் வந்து தமக்குத் துணையாக வரவேண்டுமென்று வேண்டுவார்கள். அவருக்கு இத்தனை ஊதியம் தருவோம் என்று பேசுவார்கள். அவர் தம் நண்பர்களைக் கூட்டிக் கூலிப்படையாகச் சென்று அவர்களின் சார்பில் போரிட்டு வெற்றி பெறச் செய்வார். அதனால் இன்புற்ற மன்னர்கள் அவருக்கு நிதியமும் பிற பொருளும் வழங்குவார்கள்.

அவற்றை எடுத்து வந்து தம் ஊரை அடைந்து அடியார்கள் உள்ளங்குளிர அவற்றை வழங்குவார். அவர்களை வரவேற்று உபசரித்து விருந்து அருத்தி வழிபடுவார். அவருடைய வீரம் மன்னர்களால் பாராட்டப் பெற்றது; அவரது வண்மை அடியார்களின் புகழுக்கு உரியதாயிற்று; அவர் சிவபக்தி மக்கள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது.

மிகச் சிறந்தவர்களாக விளங்கும் பெரியவர்களை இயற்பெயரிட்டு அழைப்பது மரியாதைக் குறைவு என்று பழங்காலத்தில் நினைத்தார்கள். வேறு ஏதேனும் காரணப் பெயரிட்டுக் கூறுவார்கள். நாளடைவில் அவர்களுடைய இயற்பெயர் வழக்கற்றுப்போக, பின்னாலே வந்த சிறப்புப் பெயரே நிலைத்துவிடும். பல புலவர்களின் இயற்பெயர்கள் நமக்குத் தெரியாததற்கு இதுவே காரணம்.

இந்த நாயனாருடைய இயற்பெயரும் அந்த முறையில் வழக்கில் இல்லாமல் போயிற்று. போர்முனையில் எதிரிகளை அடுவதை ஒரு தொழிலாக ஏற்று, அதனால் வரும் ஊதியத்தைக் கொண்டு அடியார்களை உபசரிக்கும் தொண்டு செய்து வந்தவர் அவர் ஆதலின் அவருடைய தொழிலால் யாவரும் முனையடுவார் என்று அவரைக் குறிப்பிட்டு வழங்கலாயினர். பிறகு இயற்பெயர் மறைய, அதுவே நிலைத்து விட்டது. இன்று முனையடுவார் நாயனார் என்பதே திருத் தொண்டத் தொகை முதலியவற்றில் பதிந்துவிட்டது.

வீரத்தால் பொருள் விளைத்து, அப்பொருளால் சிவ புண்ணியம் விளைத்த முனையடுவார், மன்னரும் அடியரும் போற்ற நெடுநாள் வாழ்ந்தார். அவருடைய தொடர்பால் வெறும் கூலிப்படையாக இருந்த வீரர்களும் இறைபணிப் படையினராகும் புண்ணியப் பேற்றை அடைந்தனர்.

53. கழற்சிங்க நாயனார்

காஞ்சிமா நகரில் பல்லவகுல மன்னர்கள் இருந்து பேரரசுரிமை தாங்கிப் புரந்து வந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் கழற்சிங்கர். வீரத்தில் மிக்க அம் மன்னர் சிவ பக்தியிலும் சிறந்து விளங்கினார். போர்க்களத்தில் வீரம் விளங்கியது; ஏனைய

இடங்களில் அவருடைய பக்தி பொலிவு பெற்றது. வடநாடு சென்று ஆங்குள்ள மன்னர்களோடு போர் செய்து வென்று அவர்கள் அளித்த திறைகளைக் கொணர்ந்து குவித்தார். அவற்றை நல்ல நெறியிலே செலவிட்டார்; சில தருமங்களை ஆற்றினார்; சிவனடியார்களுக்கு ஆவன செய்தார்.

அவ்வப்போது சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் தலங்களுக்குச் சென்று தரிசித்துவரும் வழக்கம் உடையவர் கழற்சிங்கர். ஒருமுறை சிவபுரமென்று எண்ணுதற்குரிய பெருமையையுடைய திருவாரூருக்குத் தம்முடைய பரிவாரங் களுடன் சென்றிருந்தார். திருக்கோயிலுள் புக்கு முறைப்படியே தரிசனம் செய்து கொண்டு வந்தார். புற்றிடங் கொண்ட நாயகர் திருமுன் நின்று தரிசித்து, விழுந்து வணங்கித் துதித்து உருகினார். இருந்தாடழகனாகிய தியாகராச மூர்த்தியையும் வழிபட்டு இன்புற்றார். அவருடன் வந்திருந்த முதல் தேவியாகிய பட்டத்தரசியும் அந்தக் கோயிலின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் கண்டு மகிழ்ந்து வந்தாள். மிகப் பெரிய கோயிலாதலின் மெல்லப் பல மண்டபங்களையும் சந்நிதியையும் பார்த்துக் கொண்டு வந்தாள்.

திருவாரூர்த் திருக்கோயில் ஆறு வேலி நிலப் பரப்புடையது; திருக்குளமாகிய கமலாலயமும் ஆறு வேலி; தியாகராசப் பெருமானுக்கு உவப்பான செங்கழுநீர் விளையும் ஓடையும் ஆறு வேலி. செங்கழுநீர் மாலையையும் பிற மலர்களின் மாலைகளையும் பல தொண்டர்கள் தொடுத்து இறைவனுக்கு அணியக் கொடுப்பார்கள். பூத்தொடுப்பதற் கென்றே பெரிய கோயில்களில் தனி மண்டபம் இருக்கும். திருவாரூரிலும் அப்படி ஒரு மண்டபம் உண்டு. கழற்சிங்கருடைய மாதேவி கோயிலைச் சுற்றி வந்தவள், மாலை தொடுக்கும் மண்டபத்துக்கு வந்தாள். பலர் மிக்க

அன்போடு பலவகையான மாலைகளைத் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வண்ணமும் மணமும் உடைய அவற்றைத் தொடுப்பது ஒரு கலை. அந்தக் கலையில் வல்லவர்களின் கைத்திறனைப் பார்த்துக் கொண்டு பல்லவ அரசி அங்கே சற்று நின்றாள். அப்போது ஒரு பூ மண்டபத்துக்கு அருகே சிதறி வீழ்ந்தது. அதை எடுத்த அரசி அதை மோந்து பார்த்தாள். பிறர் தன் கையில் மலரைக் கொடுப்பதும் அதை மோந்து பார்ப்பதும் அவளுடைய வழக்கம். அதனால் பூவை எடுத்தவுடன் மோந்து பார்த்தாள்.

சிவபிரான் பூசைக்குரிய மலரை மோப்பது தவறு. அதனால் பூவைப் பறிப்பவரும் கட்டுபவரும் வாயைத் துணியால் மூடிக் கொண்டு தம் தொண்டைப் புரிவார்கள். தேவி இதை மறந்து கையிற் கிடைத்த மலரை மோந்து பார்த்தாள்.

அப்போது அங்கே செருத்துணை நாயனார் என்பவர் வந்தார். அவர் சிவாபராதம் செய்பவர்களை உடனே கண்டிப்பார்; அவசியமானால் தண்டிப்பார். பட்டத்தரசி மலரை மோந்து பார்ப்பதற்கும் அவர் அங்கே வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. 'இறைவனுக்குரிய மலரை யாரோ ஒரு பெண் இவ்வளவு துணிச்சலாக எடுத்து மோந்து பார்க்கிறாளே!' என்று அவருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. வாளை யெடுத்தார்; சரசர வென்று அரசியைப் பற்றி அவள் மூக்கை அரிந்து சிறிதும் அஞ்சாமல் நின்றார். மூக்கிலிருந்து குருதி சோரக் கீழே விழுந்தாள் அரசி; மயில் தளர்வது போல் தளர்ந்து புலம்பினாள். தரிசனம் செய்துவிட்டு அப்பக்கமாகக் கழற்சிங்கர் வந்து பார்த்தார்; தம்மாதேவி குருதி வாரக் கீழே கிடந்து புரளுவதைக் கண்டார்.

"இந்தச் செயலை அஞ்சாமல் செய்தவர் யார்?" என்று கோபத்துடன் கேட்டார்.

அப்போது செருத்துணை நாயனார் முன்னே வந்து, "நான்தான் இது செய்தேன்; அதற்குத் தக்க காரணம் உண்டு" என்றார். அவருடைய சைவத் திருக்கோலத்தைக் கண்டவுடன் கழற்சிங்கர் கோபம் பெரிதும் ஆறியது; காரணத்தை அறிந்து கொள்ளும் ஆவல் ஓங்கியது.

"சிவபிரானுக்குரிய மலரை மோந்து பார்த்த பிழையைச் செய்தமையால் அந்த மூக்கைக் குறைத்தேன்" என்றார் செருத்துணையார்.

"மலர் போனால் வேறு மலர் வரும்; மூக்குப்போனால் வேறு மூக்கு வருமா?" என்று அரசர் கேட்கவில்லை. சிவாபராதம் என்பது சிறிதானாலும் பெரிதானாலும் தண்டிப்பதற்குரியது என்பதைச் செருத்துணையாரைப் போலவே அவரும் உணர்ந்தார். நெருப்புப் பொறியில் சிறிதென்றும் பெரிதென்றும் வேறுபாடு உண்டா? சிறு பொறியே பெருந்தீயாகி ஊரைக் கொளுத்தி விடும் அல்லவா? உலகுக்கு ஒழுக்க முறையைக் காட்டுவது அரசர் கடமை.அரசருக்கு உவந்த சுற்றத்தாருள் அரசனுடன் சிங்காதனத்தில் இருந்து மணிமுடி சூடிப் பெருமை பெறும் உரிமை மாதேவிக்கு உண்டு. அரசனுக்குரிய பொறுப்புக்களில் அவளும் பங்கு கொள்ளுவதற்கு உரியவள். அத்தகையவள் இந்த அபசாரத்தைச் செய்தால் குடிமக்கள் ஏசமாட்டார்களா? தம் மனைவி என்று அரசர் தண்டிக்கவில்லை என்ற பழி கழற்சிங்கருக்கு வருமே!

இப்படியெல்லாம் எண்ணங்கள் மன்னர்பிரான் உள்ளத்தில் ஓடியிருக்க வேண்டும்.

"நீங்கள் முறைப்படியே தண்டனை அளிக்கவில்லை" என்று அமைதியாகச் சொன்னார் பல்லவ மன்னவர்.

'முறை என்பதற்கு என்ன பொருள்? அரசர் எதைக் கருதி

இப்படிச் சொல்கிறார்?' என்று அருகில் உள்ளவர்கள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, "மலரை எடுத்து மோந்தது குற்றந்தான். ஆனால் மோந்த குற்றத்துக்குமுன் எடுத்த குற்றத்தைச் செய்தது கை. கை எடுக்காவிட்டால் மூக்குக்கு மணம் நுகர வாய்ப்பில்லை. ஆகவே அதை முதலில் தண்டித்திருக்க வேண்டும். அதை நான் செய்கிறேன்" என்றார். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுத் தம் உடைவாளை உருவித் தம் தேவியின் கையை வளையோடும் துணிந்து விட்டார்.

அவருடைய சிவபக்தி மற்ற உணர்ச்சிகளை யெல்லாம் அடக்கித் தீக்கொழுந்தாகச் சுடர் விட்டது கண்டு, சிவனடியார்கள் வியந்து ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

பேரரசராகிய கழற்சிங்கர் தம் மனைவி என்றும் பாராது, தவறு செய்ததற்காக அவ்ள் கரத்தைத் துணித்த செயலை வானவர்களும் கொண்டாடினார்கள். அவர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராகும் பெருமை பெற்றார்.

54. இடங்கழி நாயனார்

இன்று புதுக்கோட்டை என்று வழங்கும் நகரும் அதைச் சார்ந்த பகுதிகளும் பழங்காலத்தில் கோனாடு என்று வழங்கிவந்தன. அந்நாட்டின் தலைநகரம் கொடும்பாளூர். அது சிற்றரசர்களாகிய வேளிரின் அரசிருக்கை நகராக விளங்கியது. அந்த வேளிர்கள் வழிவழியே சிவத்தொண்டிற் சிறந்து விளங்கியவர்கள்.

அவர் மரபில் வந்தவர் இடங்கழியார். அவர் சிவபெருமானை வழிபட்டு அவனருட் செல்வத்தைப் பெறுவதே பிறவிப் பயன் என்று உணர்ந்தவர். சிவபெரு மானுடைய அடித்தொண்டு நெறியே தம் வாழ்க்கையின்

வழியாகக் கொண்டு உறுதியுடன் நின்றார் அவர். வேறு எவ்விதத் துறையிலும் ஈடுபடாமல் சிவ பக்திச் செல்வத்தை வளர்த்துவந்த அவர், சிவனடியார்கள் வேண்டுவனவற்றை ஈந்து உவக்கும் பெற்றியரானார். சைவ நெறியும் வைதிக தரும நெறியும் தழைப்பதற்குரிய திருத்தொண்டு பலவற்றை ஆற்றினார். சிவபெருமான் எழுந்தருளிய கோயில்களி லெல்லாம் பூசையும் விழாவும் விதிப்படி நடைபெறும்படி செய்துவந்தார்.

அக்காலத்தில் அவ்வூரில் ஒரு சிவனடியார் சிவத் தொண்டர்களுக்கு நாள்தோறும் அமுதளித்து வழிபடுவதை மேற்கொண்டிருந்தார். தாம் ஈட்டிய பொருளைக் கொண்டு இந்த அறத்தை முட்டாமல் நடத்தி வந்தார். ஒரு நாள் அடியவர்களுக்கு அமுது அருத்துவதற்குரிய பண்டங்கள் பெறும் நிலையில் அவர் இல்லை. போதிய பொருளும் இல்லை; பண்டமும் இல்லை. 'நாளை வரும் தொண்டர் களுக்கு எப்படி அமுதளிப்பேன்!' என்று அவர் கவலையுற்று வாடினார்.

அப்போது அவருக்குத் திடீரென்று ஒரு யோசனை உண்டாயிற்று. அரசருடைய களஞ்சியத்தில் பல ஊர்களி லிருந்து நெல்லைச் சேமித்து வைத்திருந்தார்கள். இதை அறிந்தவர் அந்த அன்பர். இது செய்வது முறையா, அன்றா என்றும் யோசிக்காமல், அவர் அன்று நள்ளிரவில் அரசர் பண்டாரத்தில் புகுந்தார். அங்குள்ள நெற்கூட்டில் உள்ள நெல்லைத் திருடத் தொடங்கினார்.

இந்தத் தொழிலில் பழகியவராக இருந்தால் அவர் தம் காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருப்பார். இன்றுதான் ஏதோ தோன்றிற்று; இவ்வாறு செய்யலானார். அப்போது அங்கே காவல் காத்து நின்றவர்கள் அவரைக் கையும்

களவுமாகப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அப்படியே அரசர் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள்.

"ஏன் நீ நெல்லைத் திருடினாய்?" என்று அரசர் கேட்டார்.

"சிவனடியார்களுக்கு நாள்தோறும் அமுது செய்விப்பதை என் கடமையாகக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்தத் தொண்டைச் செய்ய முடியாத நிலையை அடைந்தேன். அதனால் இப்படிச் செய்தாவது அமுதூட்டலாம் என்று துணிந்தேன் " என்றார் அடியவர்.

இதைக் கேட்ட அரசருக்கு அவரிடம் பெருமதிப்பு உண்டாயிற்று. 'இவரன்றோ ஒரு நாட்டுக்குக் களஞ்சியம் போன்றவர்?' என்று எண்ணி அவரை விடுவித்ததோடு, அவருக்கு வேண்டிய நெல்லும் பொன்னும் கொடுத்து அனுப்பினார்.

அரசர் அதோடு நிற்கவில்லை. 'இப்படி இன்னும் எத்தனை சிவனடியார்கள் வறுமையால் வாடுகிறார்களோ!' என்று மனம் வருந்தினார். "இறைவனடியார் தமக்கு வேண்டிய பொன்னும் நெல்லும் நம்முடைய களஞ்சியங்களிலிருந்தே எடுத்துக் கொள்ளலாம்; ஒரு தடையும் இல்லை" என்று தம் நாடு எங்கும் பறை அறையும்படி செய்தார்.

அவ்வாறே அடியார்கள் திறந்திருந்த பண்டாரங்களுக்குச் சென்று தமக்கு வேண்டியவற்றை எடுத்துச் சென்றனர். இவ்வாறு அடியார்களது வறுமையைப் போக்கித் திருநீற்றின் நெறி தழைக்கும்படியாக நெடுங்காலம் புகழ் வளர்த்து வாழ்ந்தார் இடங்கழியார்.

"எண்ணில்பெரும் பண்டாரம்
ஈசன்அடி யார்கொள்ள
உண்ணிறைந்த அன்பினால்
உறுகொள்ளை மிகஊட்டித்

தண்ணளியால் நெடுங்காலம்
திருநீற்றின் நெறிதழைப்ப
மண்ணில்அருள் புரிந்திறைவர்
மலரடியின் நிழல்சேர்ந்தார்"

என்று பாடுவார் சேக்கிழார்.

55. செருத்துணை நாயனார்

இறைவனிடம் ஆராக் காதல் கொண்ட நாயன்மார்களின் அன்புக்கும் ஏனைத் தொண்டர்களின் அன்புக்கும் வேறுபாடு உண்டு. நாயன்மார்களின் சிவபக்தி உயிரினும் சிறந்தது. உலக இயல்புக்கு எட்டாதது. உலகியலை உணர்பவர்களுக்கு விளங்காதது. இயற்பகையாரைப் பற்றிச் சொல்லவந்த சேக்கிழார் அவரை "உலகியற் பகையார்" என்று கூறுகிறார். அந்த நிலை அவருக்கு மாத்திரம் இருந்ததன்று. நாயன்மார்களில் பெரும்பாலானவர்களும், சிவபக்தி அடியார் பக்திகள் முறுகிநின்று, உலகியலுக்கு மாறான செயல்களைச் செய்தவர்களே. உலகியலோடு ஒட்டி வாழும் அன்பர்களுக்கு அது வெறியாகத் தோன்றும். உலகிய லொழுக்கத்தையே போற்றும் மக்களுக்கு அது ஒழுக்க விரோதமாகத் தோன்றும். வீரர்களுக்குக் கோழைமையாகத் தோன்றும் நிகழ்ச்சிகள் உண்டு. அஹிம்சாவாதிகளுக்கு ஹிம்சையாகத் தெரியும் நிகழ்ச்சிகளும் உண்டு. அவரவர்கள் தம் தம் நிலையிலிருந்து பார்க்கும்போது தம் சீரிய கொள்கைகளுக்கு எதிராகப் பல நாயன்மார் செயல்கள் இருப்பதைக் காணலாம்.

அத்தகைய செயல்களுக்கெல்லாம் எது மூல காரணம் என்பதை ஆராய வேண்டும். அத்தகைய செயல்களைச் செய்யும் பலரை நாம் குற்றவாளிகளாகக் கருதுகிறோம். அவர்கள் என்ன நோக்கத்தோடு அதைச் செய்தார்களோ, அந்த

நோக்கத்தை நாம் ஆராய வேண்டும். நாயன்மார்கள் செய்த செயலுக்கு மூல காரணம் பக்தி. தனக்குப் பகையாக இருக்கும் ஒருவனை ஒரு மனிதன் கொன்றுவிடுகிறான். அவன் கொலையாளி யாகிறான். எறிபத்த நாயனார் யானையைக் கொன்று, பாகர்களையும் கொல்கிறார்.அவரை அரசன் கொலையாளியாகக் கருதவில்லை. அவர் செய்த செயலுக்குக் காரணம் பக்தி. சிவபக்தருக்குத் தீங்கு விளைத்தமையால் அவர் விளைத்தவர்களைத் தடிந்தார். சிவபக்தியுலகத்தில் உள்ள தனியாட்சித் தண்டனை அது என்று அவருக்குத் தோன்றியது. தம்மை அரசன் தூக்கில் ஏற்றியிருந்தாலும் அதுபற்றி அவர் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டார்.

தம் உடல், பொருள், உயிர் மூன்றையும் வழங்கும் தியாகபுத்தி உடையவர்கள் நாயன்மார்கள். அடியார் நலன் கருதிச் செய்யத் தகாத செயல்களையும் செய்பவர்கள். பக்திக்கு மாறான செயல் செய்பவர்களைத் தாமே தண்டிப்பவர்கள். இவை யாவும் உலகியலுக்கு மாறானவையே. தனி மனிதனது ஒழுக்க வகையிலும், சமுதாய அற வகையிலும் வைத்துப் பார்த்தால் இந்தச் செயல்களைப் பாராட்டத் தோன்றாது. இந்தச் செயல்களால் விளைந்த விளைவைக் காணும் கண்ணுக்கு இவை செய்யத் தகாதவை என்றே தோன்றும்.

ஆனால் இவற்றைச் செய்வதற்குக் காரணமான நோக்கம் என்ன, இவற்றால் இவற்றைச் செய்பவர்களுக்கு நேரே உண்டான நலம் ஏதேனும் உண்டா என்பதை ஆராய்ந்தால், அவர்களைக் குற்றவாளிகளே என்று தீர்மானிக்கும் துணிவு உண்டாகாது. பக்தி முறுகிவிட்டால் அதுவும் ஒரு வெறி யாகவே மாறும்; வெறி, கொள்கையில்லாமல் யாவருக்கும் தீங்கு பயக்கும். ஆனால் இந்த முறுகிய பக்தியோ, கொள்கையிற் பிறழாமல் நிற்கும்.

கழற்சிங்க நாயனார் இறைவனுக்காக இருந்த மலரை எடுத்த தம் மனைவியின் கையைத் தடிந்த கதையை முன்பு பார்த்தோம். அதனோடு தொடர்புடையது செருத்துணை நாயனாரது வரலாறு.

சோழ நாட்டுப் பகுதியாகிய மருகல் நாட்டில் உள்ள தஞ்சாவூரில் தோன்றினவர் செருத்துணையார். மன்னர் களுக்குப் போரில் துணையாகச் செல்லும் இயல்புடை யாராதலின் அந்தப் பெயர் வந்ததென்று தோன்றுகிறது. வேளாண் குடியிலே பிறந்த அவர் இறைவனிடத்தில் மெய்யன்புடையவராகிப் பல திருத்தொண்டுகளைச் செய்து வந்தார். திருவாரூர்த் திருக்கோயிலில் ஈடுபாடு மிக்கவர் அவர்.அங்கே உரிய காலங்களில் சென்று திருத் தொண்டுகளைச் செய்து வந்தார்.

ஒருநாள் பல்லவ அரசனும் அவனுடைய பட்டத்தரசியும் அங்கே தரிசனத்துக்கு வந்தார்கள். திருவலங்கல் கட்டும் மண்டபத்துக்கு வந்தபோது புறத்தே விழுந்திருந்த மலர் ஒன்றை எடுத்து மோந்து பார்த்தாள் அரசி. அதனைச் செருத்துணையார் பார்த்தார். அவருக்கு அச் செயல் பொறுக்கவில்லை. அரசி மோந்து பார்த்தது புறத்தே விழுந்து கிடந்த சிறு மலர்தான். செருத்துணையார் அரசியின் மனோபாவத்தை எண்ணினார். 'இந்தச் சிறு மலரைச் சிவனுக்குரியது என்பதை மறந்து மோந்து பார்க்கும் இச்சிறு செயலே பின்பு இன்னும் பெரிய அபசாரங்களைப் புரியக் காரணமாகும்' என்று அவர் எண்ணியிருக்க வேண்டும். பாம்பில் குட்டியென்றும் பெரிதென்றும் வேற்றுமை இல்லை. சிவாபசாரத்திலும் சிறிது பெரிதென்று அளவு காணக் கூடாது. - இப்படி யெல்லாம் ஓடிய அவர் சிந்தையிலே கோபம் மூண்டது.

உடனே அரசியைப் பிடித்து வீழ்த்தி அரிவாளால் மலரை மோந்த மூக்கை அறுத்துவிட்டார். அவருக்கு அப்போது சிவாபசாரம் நேர்ந்துவிட்டதே என்ற எண்ணம் ஒன்றுதான் இருந்தது. தாம் செய்யப் போகும் செயலின் விளைவை அவர் நோக்கவில்லை. இந்தச் செயலைச் செய்தார் யார் என்று கவனிக்கவில்லை. மலரை மோந்தது ஒரு மூக்கு; அதைத் தடிந்து விட்டார்.

இது சமுதாய அறத்திற்கோ, தனி மனிதனது அறத்திற்கோ இணங்கிய செயல் என்று சொல்வதற்கு இல்லை. உலகியலுக்கு அப்பாற்பட்ட முறுகிய சிவபக்தித் திறத்தால் விளைந்தது இது. இதைச் செய்வதனால் செருத்துணையாருக்கு நலம் ஒன்றும் விளையாது; தீங்கே விளையும். ஆயினும் அதை எண்ணாமல் அவருடைய பக்தி உணர்ச்சியிலே நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி இது. தம்முடைய மனைவியாக இருந்தாலும் இக்காரியத்தைச் செய்திருப்பார். கழற்சிங்கர் அதைத்தானே பிறகு செய்தார்? 'மூக்கு மோந்து பார்ப்பதற்கு முன் கைதானே அதை எடுத்தது?' என்று கையைத் தடிந்தவர் அவர் என்பதை முன்பு பார்த்தோம் அல்லவா?

இத்தகைய செயல்கள் நாம் பின்பற்றுவதற்காக அமைந்தவையல்ல. அசாதாரணமான சம்பவங்கள். சம்பவத்தைவிட அதற்குரிய காரணத்திலே சிந்தை செலுத்துவதுதான் நாம் செய்யத்தக்கது.

56. புகழ்த்துணை நாயனார்

செருவில்லிபுத்தூர் என்னும் ஊரில் சிவபெருமான் திருக்கோயிலில் முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டிப் பூசனையும் விழாவும் செய்துவரும் நற்குடி அது. அந்தச்

சிவமறையோர் திருக்குலத்தில் உதித்தார் புகழ்த்துணையார் என்னும் பண்பாளர். தம்முடைய கடமையிலே சிறிதும் தவறாமல் நாள்தோறும் மனம் உருகி இறைவனைப் பூசித்து வந்தார். அவனுக்கு மனத்தால் அன்பு செய்து, வாயால் அருச்சனைகள் சொல்லி, உடம்பால் வழிபடுவதைக் காட்டிலும் சிறந்த தவம் வேறு ஒன்றும் இல்லை என்ற துணிவோடு அவர் தம் கடமையைச் செய்து வந்தார்.

ஒரு சமயம் நாடு முழுவதும் பஞ்சம் வந்துவிட்டது. மழை பல ஆண்டுகளாகப் பெய்யாமையால் நீர் நிலைகள் வறண்டன. வயல்கள் கட்டாந்தரை ஆயின. புல்பூண்டுகளும் முளைக்காத மலட்டு நிலமாகியது எங்கும். ஆடுகள் மடிந்தன. மாடுகள் மறைந்தன. மக்கள் ஊர்விட்டு ஊர் ஓடினர். குழந்தையை விட்டு ஓடினவர்களும் தந்தையை விட்டு ஓடினவர்களும் தாயை விட்டு ஓடினவர்களும் தாரத்தை விட்டு ஓடினவர்களுமாக மக்கள் விலங்கினும் கொடிய இயல்பை மேற்கொண்டார்கள். பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்து போகுமென்று தெரியாமலா பாட்டி சொன்னாள்?

செருவில்லி புத்தூரில் பஞ்சப் பேயின் கோரதாண்டவம் பல இன்னல்களை விளைத்தது. ஊர் பாழாகிவிட்டது. கோயிலுக்கு வந்து தரிசனம் செய்ய மக்கள் இல்லை. அவரவர்கள் சோறு கிடைக்கும் இடம் எங்கே என்று தேடி ஓடினார்கள்.

இந்த அவல நிலையில் புகழ்த்துணையார் மாத்திரம் ஊரை விட்டு ஓடவில்லை. அவருடைய உறவினர்கள் கூட அவரை விட்டுப் போய்விட்டனர். அவர் தம் இல்லத்தை விட்டுப் போகவேண்டுமே என்று அஞ்சவில்லை. போகிற இடம் தெரியாமல் வருந்தவில்லை. தாம் வழிபடும் சிவ பெருமானை விட்டுப் போக அவர் மனம் இடம் கொடுக்க

வில்லை. 'எத்தனை துன்பம் வந்தாலும் சரி; இந்த உடம்பில் உயிர் இருக்கும் வரையில் எங்கேயிருந்தேனும் பூவும் நீரும் கொணர்ந்து எம்பெருமானை வழிபடுவேன். என் கோமானை விடமாட்டேன்' என்ற உறுதிப்பாட்டோடு இருந்தார்.

ஒரு நாள் குடத்தில் நீர் கொணர்ந்தார். அவர் உண்டு பல நாட்கள் ஆகியிருந்தன. அந்தக் குடத்தைக் கோயிலுக்குள் கொண்டு வருவதற்குள் பல இடங்களில் அவர் உட்கார்ந்து உட்கார்ந்து வந்தார். மெல்லச் சிவலிங்கப் பெருமானை அணுகி நின்று கையை மேலே உயர்த்திக் குடத்திலுள்ள புனலால் திருமஞ்சனம் செய்தார். கையைத் தூக்க முடியாமல் தூக்கி அபிடேகம் செய்தார். அவரால் தாங்க முடியவில்லை. அப்படியே லொட்டென்று குடத்தைச் சிவலிங்கத்தின் தலையிலே விழும்படி விட்டுத் தளர்ந்து கீழே விழுந்து மூர்ச்சையானார்.

அப்போது அவருடைய மயக்கத்தைத் தெளிவிக்க அங்கே யார் இருந்தார்கள்? யாராவது அவர் விழுந்து விட்டார் என்று கேட்டால், "பைத்தியக்காரப் பிராமணர் ஊரார் செய்தது போல் எங்காவது ஓடாமல் இந்தக் கல்லைக் கட்டிக் கொண்டு அழுகிறாரே!" என்றுதான் சொல்லியிருப்பார்.

ஆனால் அப்போது அந்தப் பேரன்பரைத் தெளிவிக்கச் சிவபிரான் திருவருள் முன் வந்தது. கீழே மயங்கிக் கிடந்த அவர் கனவில் சிவபெருமான் எழுந்தருளினான். "அன்பா, உன் தவத்தை மெச்சினோம்; உயிரை இழப்பதானாலும் நம்மைப் பிரியாமல் இருக்கும் உறுதியைக் கண்டு மகிழ்ந்தோம். இனி நீ கவலையுற வேண்டாம். ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் இங்கே பீடத்தில் கீழே ஒரு பொற்காசு இருக்கும். அதை எடுத்துச் செலவு செய்து உன் உடம்பைப் பேணி, நமக்கும் வழிபாடு செய்து வருவாயாக!" என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தான்.

சோர்வு நீங்கிய அன்பர் எழுந்தார். கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டார். 'என்ன காரியம் செய்தோம்! எம்பெருமான் திருமுடியின்மேல் குடத்தைப் போட்டு விட்டோமே!' என்று வருந்தினார். பிறகு தாம் கண்ட கனவை நினைந்தார். இறைவன் பீடத்தின் அடியில் பார்த்தார். கனவிலே இறைவன் சொன்னது உண்மை ஆயிற்று. அங்கே பளபளவென்று ஒரு பொற்காசு கிடந்தது. அதைக் கண்டு அவர் உள்ளம் பாகாய் உருகியது. "எம்பெருமான் என்னளவில் பஞ்சத்தைப் போக்கிவிட்டான். ஓடாமல் உழைக்காமல் ஊதியம் கொடுத்துவிட்டான். தன் பூசனையைப் புரிவதனால் கைமேல் பலன் உண்டு என்று காட்டிவிட்டான்" என்று ஆனந்தக் கூத்தாடினார்.

அந்தக் காசைக் கொண்டு உணவுப் பொருள்களையும் பூசைக்கு வேண்டிய அரும் பொருள்களையும் வாங்கினார். அவர் மீண்டும் உடல் வலிமை பெற்றார். முன் இருந்ததை விடப் பன்படங்கு உள்ளத்தின் வலிமையையும் அடைந்தார். "என் பசியைப் போக்கவேண்டும் என்ற கவலை என் ஐயனுக்கு இருக்கிறபோது எனக்கு என்ன குறை?" என்று பெருமிதம் கொண்டார். தம்முடைய தொண்டிலே சிறிதும் குறைவின்றிப் பின்னும் சிறப்பாகப் பூசனை செய்து வழிபட்டு வாழ்ந்தார்.

57. கோட்புலி நாயனார்

ஆளைப் பார்த்தாலே புலி போலத்தான் தோன்றுவார். சொல்லும் வெடிப்பாகவே வரும். அவர் முன் நின்று பேசவே பலருக்குத் தைரியம் இருப்பதில்லை. அவருக்குப் பெயர் கோட்புலியார். கொலை செய்வதில் வல்ல புலி என்பது அந்தப் பெயருக்குப் பொருள். அவர் ஊர் சோழ நாட்டில் உள்ள திருநாட்டியத்தான்குடி.

வேளாண் குலத்தில் உதித்தவர் அவர். ஆனாலும் அவருடைய குலமுதல்வர் உழுபடையை விடப் பொரு படையில் ஊற்றம் மிக்கவர். வழி வழியே அரசனுடைய படைத்தலைமை தாங்கும் குடி அது. உடல் மிடுக்கும் உள்ள மிடுக்கும் தந்தை வழி மகனுக்கு வந்துகொண்டே இருந்தன. அந்தக் கொடி வழியில் பிறந்த கோட்புலியார் தம் குடிப் பெருமையைக் காப்பாற்றுவது மட்டும் அன்று; அதை வளர்க்கும் ஆற்றலும் பெற்றிருந்தார்.

அரசனுடைய படையில் அவர் தனிச் சிறப்பான நிலை வகித்தார். பகையைப் புறங்கண்டு வெற்றி பெற்றுத் தம் அரசருக்குப் புகழ் ஈட்டுவதில் அவர் சிறந்து நின்றார். அவருக்கு அரசன் அவ்வப்போது பொன்னும் மணியும் வழங்கிப் பெருஞ் சிறப்புச் செய்தான்.

இந்த மிடுக்குடையார் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் சிவபக்தி ஊற்று இடையறாது சுரந்துகொண் டிருந்தது. அரசன் வழங்கும் பொருளைக் கொண்டு வருவார். நெல் வாங்கி மலைமலையாகக் குவிப்பார். சிவபெருமான் திருக்கோயில் களில் இறை வழிபாட்டில் திருவமுது படைக்கப் பயன் படுத்துவார். இப்படிச் செய்வதில் அவர் பெரிய இன்பத்தைக் கண்டார். திருவமுது முட்டுகின்ற கோயில் உண்டென்று தெரிந்தால் அங்கே நெல்லை அனுப்புவார்.

ஒருமுறை வேந்தனது ஏவலின்மேல் அவர் போர் செய்யப் போகவேண்டி யிருந்தது. பகைவன் படை வலிமை உடையவன். அவனோடு தொடுக்கும் போர் எத்தனை நாள் நீளும் என்று வரையறை கூற இயலாது. போர்க்களத்தை நாடிச் செல்வதற்கு முன் கோட்புலியார் தாம் இல்லா இடைக்காலத்தில் குடும்பம் எப்படி நடக்கும் என்று கவலைப்படவில்லை. சிவபெரு மானுடைய பூசை முட்டாமல் நடைபெற வேண்டும் என்ற

ஒன்றுதான்அவர் உள்ளத்தில் மீதூர்ந்து நின்றது. தாம் வரும் வரைக்கும் சிவபிரான் திருப்பூசையில் அமுது படைக்க வேண்டிச் செந்நெல்லைக் குதிர் குதிராகச் சேமித்தார். பல கூடுகளைக் கட்டி அவற்றில் நெல்லை நிறைத்தார். தம் உறவினர்களை அழைத்து, "எம்பெருமானுடைய திருவமுதுக் காக இந்த நெல்லை வைத்திருக்கிறேன். இதைப் பாதுகாத்து வழிபாட்டை இடையீடின்றி நடத்தி வாருங்கள். இதிலிருந்து யாரும் தமக்கென்று சிறிதும் எடுக்கக் கூடாது. சிவபெருமான் ஆணை!" என்று சொல்லிவிட்டு அவர் போர் மேற் சென்றார்.

சில நாட்கள் ஆயின. உரிய காலத்தில் மழை பெய்ய வில்லை. வயல்கள் வளம் குன்றின. விளைவு இல்லாமற் போயிற்று. எங்கும் பஞ்சமும் பட்டினியும் பரந்தன. பலர் உணவின்றி மடிந்தனர். கோட்புலியாருடைய உறவினரும் பஞ்சத்தால் நலிந்தனர். அப்போது அவர்களுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. "கோட்புலியார் இறைவன் அமுதுபடிக்கென்று சேமித்து வைத்துள்ள நெல்லை இப்போது நாம் பயன்படுத்திக் கொண்டு உயிர் பிழைப்போம். பின்பு அந்நெல்லைக் கொடுத்து விடுவோம்" என்று முடிவு கட்டினார்கள். உடனே கூடுகளைப் பிரித்து நெல்லை யெடுத்துப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

போருக்குச் சென்ற கோட்புலியார் வெற்றிபெற்றார்; அரசன் வாரி வழங்கிய பொருள்களைப் பெற்றுத் தம் ஊரை நோக்கி வந்தார். அவருக்குச் சிவபிரானுடைய பூசை தடை யின்றி நடைபெற வேண்டுமே என்ற கவலை இருந்தது. நாடெல்லாம் பஞ்சத்தால் நலிந்த செய்தியைக் கேட்டு மிக வருந்தினார். வரும் வழியிலேயே அவர் எல்லாவற்றையும் விசாரித்து அறிந்து கொண்டார். தாம் சேமித்து வைத்திருந்த நெல்லைச் சுற்றத்தார் எடுத்துப் பயன்படுத்தி விட்டார்கள் என்பதும் அவருக்குத் தெரியவந்தது. அவர்கள்மேல்

அவருக்குச் சினம் எழுந்தது. ஆனால் அதை வெளியிலே காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அவர் ஊர் வந்து சேர்ந்தார். அங்கே நிகழ்ந்தது ஒன்றும் அறியாதவரைப் போலவே இருந்தார். அவருடைய சுற்றத்தார் அவரை எதிர் கொண்டு அழைத்துச் சென்றார்கள். தம் மாளிகைக்கு வந்த பிறகு அவர், "நம் சுற்றத்தார் எல்லோரையும் அழையுங்கள்; துகிலும் நிதியமும் பரிசளிக்க வேண்டும்" என்று கூறினார். எல்லோரும் ஆவலுடன் வந்தார்கள். யாவரும் வந்தபிறகு அவர்களுக்குப் பரிசளிப்பவரைப் போலக் காட்டி, "இதோ நீங்கள் செய்த உபகாரத்துக்கு ஏற்ற பரிசளிக்கப் போகிறேன்" என்று வாளை எடுத்துக் கொண்டார். "சிவபெருமான்மேல் ஆணையிட்டு, உங்களை நம்பி வைத்துச் சென்ற நெல் முழுவதையும் எடுத்துச் செலவிட்ட உங்களுக்கு, இந்தக் கணத்திலே வானுலகம் வழங்குவது தான் தக்க பரிசு" என்று கூறி ஒவ்வொருவராக வாளைக் கொண்டு தடிந்தார். தமக்கு இன்ன உறவினர் என்று பார்க்கவில்லை. அர்ச்சுனன் தன் எதிரே போர்க்களத்தில் நின்ற உற்றார் உறவினரைக் கண்டு சிறிதே நடுங்கினான். கோட்புலியாரோ அனைவரையும் சிவாபராதிகளாகவே கண்டார். தந்தை, தந்தை முறையில் உள்ளவர்கள், தாய், உடன்பிறந்தவர்கள், மனைவி, அவளைச் சார்ந்தார் முதலிய யாவரையும் வேறுபாடின்றிக் களை தடிவது போலத் தடிந்தார்.

ஒரு குழந்தை இந்தக் கூட்டத்தில் சேராமல் தனியே இருந்தது. அந்தக் குழந்தையை நோக்கிக் கோட்புலியார் சென்றபோது ஒருவன், "இந்தக் குழந்தை மிக் இளைய பருவம் உடையது. இன்னும் சோறு உண்ணும் பருவம் வரவில்லை. பால் குடிக்கும் பச்சைக் குழந்தை. தாங்கள் கூறிய குற்றத்தை இது செய்யவில்லை. இறைவனுக்கென்று வைத்த அமுது படியிலிருந்து சமைத்த சோற்றை உண்ணாதது இது. அன்றியும்

இந்தக் குடிக்கு இந்த ஒரு குழந்தையாவது மிஞ்சட்டும்" என்று கூறித் தடுத்தான்.

கோட்புலியார், "இவன் சோறு உண்ணாவிட்டாலும் இறைவன் நெல்லை உண்டவளுடைய பாலைக் குடித்தவன் அல்லவா? இவனும் ஒழியத்தான் வேண்டும்" என்று அந்தக் குழந்தையையும் துணித்து விட்டார்.

பழி வருமே, பாவம் வருமே என்ற எண்ணமே சிறிதும் இன்றி, சிவனுக்கு அபசாரம் புரிவார், இவ்வுலகில் வாழும் தகுதி பெறாதவர்கள் என்று தம் உறவினர் அனைவரையும் கொன்று வானுலகேற்றினார் கோட்புலியார். அவருடைய பக்தி, வெறியாக முறுகி நின்றது.

58. பத்தராய்ப் பணிவார்

சிவபெருமானிடம் ஆராத அன்பு பூண்ட மெய்யடியார்களாகிய நாயன்மார்களின் வரலாற்றைப் பெரிய புராணம் கூறுகின்றது. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருத்தொண்டத் தொகையில் வரும் அடியார்களின் வரலாற்றையே சேக்கிழார் விரித்துரைத்தார். அத்தகைய அடியார்கள் அறுபத்து மூவர். அவர்களையே அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் என்று சைவ உலகம் வழங்கும். இந்த அறுபத்து மூவரும் முற்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்தவர்கள்.

இவர்களோடு ஒன்பது கூட்டத்தினரைத் திருத் தொண்டத் தொகையில் சேர்த்துப் பாடியிருக்கிறார் சுந்தரர். 'தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று தொடங்கும்போதே தில்லை மூவாயிரவர் என்னும் கூட்டத்தினரைப் போற்றினார். திருத்தொண்டத் தொகை யில்

ஏழாம் பாடலின் தொடக்கத்தில் 'பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்' என்று சிவபக்தியிற் சிறந்த புலவர் கூட்டமாகிய தொகையடியாரைச் சிறப்பித்தார். பத்தாம் பாடலில் பத்தராய்ப் பணிவார், பரமனையே பாடுவார், சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார், திருவாரூர்ப் பிறந்தார், முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார், முழுநீறு பூசிய முனிவர், அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் என்று ஏழு தொகையடி யார்களைப் பாடுகிறார். ஆகத் தொகையடியார்கள் ஒன்பது வகையினர்.

பத்தராய்ப் பணிவாராகிய நாயன்மார்கள், இறைவனிடம் அன்புடையவர் யாரைக் கண்டாலும் கூசி மிக்க மனக்களிப்போடு கொண்டாடி மகிழ்வார்கள். தாய்ப் பசுவைக் கன்று அணைவது போல் சார்ந்து பணிவும் இனிமையும் உடைய மொழிகளைப் பேசுவார்கள். சிவபெருமானை வழிபடுகிறவர்களைக் கண்டால் மிக உவந்து இன்புறுவார்கள். பாவனையினாலும் பார்வையினாலும் பயன் பெறுவார்கள்.

சிவபெருமானையும் அடியார்களையும் ஆராத காதலினால் பூசிப்பார்கள். மிக்க தவமுடையவர்கள் அவர்கள். தம்முடைய உடம்பால் சிவபெருமானுக்குரிய திருத் தொண்டை இடைவிடாமல் செய்து கொண்டே இருப் பார்கள். சிவபிரான் திருக்கதைகளைக் கேட்டு அயலறி யாதபடி உருகி அன்பு செய்வார்கள்.

இறைவனைப் பணிந்து நெஞ்சு நெகிழ்ந்து பேரானந்தம் பெற்று, பேச்சு எழாமல் தழுதழுப்பக் கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பொழிந்து மேலணிந்த திருநீற்றை அழிக்க, உடம்பெல்லாம் புளகம் போர்ப்ப உடல் நடுங்குவார்கள். அவர்கள் மிகச் சிறந்த குணம் உடையவர்கள்.

நின்றாலும் இருந்தாலும், கிடந்தாலும் நடந்தாலும்,

மென்றாலும் துயின்றாலும், விழித்தாலும் இமைத்தாலும், மன்றாடும் மலர்ப்பாதம் ஒருகாலும் மறவாமல் குன்றாத அன்புணர்ச்சியோடு விளங்குபவர்கள் அவர்கள். சிவபிரானை நினைந்து தவம் பல செய்வார்; ஆயினும் அதனால் வரும் பயனை வேண்டாதவராகி உலகத்தார் நன்மை அடையும்படி செய்யும் பெருந்தகையாளர் அவர்கள்.

59. பரமனையே பாடுவார்

மனிதனுடைய கரணங்கள் மூன்று; மனம் வாக்குக் காயம் என்பவை அவை. விலங்கினங்களுக்கும் மனம் உண்டு; வாக்கு உண்டு; காயம் உண்டு. ஆனால் மனிதனுக்கு அவை நன்றாக வளர்ந்திருக்கின்றன. அவனுடைய வாக்கு ஈடே இல்லாமல் சிறப்புற்றிருக்கிறது. அதனால் விலங்கினங்களை வாயில்லாப் பிராணிகள் என்றும், மனிதனை வாயுள்ளவன் என்றும் வழங்குகிறோம். வாயுள்ள பிள்ளை பிழைக்கும் என்பது பழமொழி. வாயுள்ள மனிதனே இறைவன் திருவருளைப் பெறுதற்கு உரியவன்.

மனிதன் தன் கருத்துக்களைச் சொல்லும் ஆற்றல் பெற்றவன். அதற்குரிய கருவியாகிய மொழியை அவன் வளப்படுத்தி யிருக்கிறான். அவன் தன்னுடைய மூன்று கரணங்களாலும் இறைவனை வழிபட்டால் இறையருளைப் பெற்று இன்பம் பெற முடியும்.

"வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சும்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனை"

என்று நாவுக்கரசர் அருளினார். இந்தக் கரணங்களைக் கொண்டு இறைவனை வழிபடுவதே இவற்றைப் பெற்றதற்குப் பயன். உடம்பினால் வழிபடுவதை மிகுதியாகச் செய்பவர்

களைப் பத்தராய்ப் பணிவார் என்றும், வாயினால் வழிபடுவதைச் சிறப்பாக உடையவர்களைப் பரமனையே பாடுவார் என்றும், உள்ளத்தால் சிறப்புத் தொண்டு புரிபவர்களைச் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தாரென்றும் மூவகைத் தொகையடியாராக வைத்துத் திருத்தொண்டத் தொகை பாடினார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

தென்தமிழிலும் வடமொழியிலும் பிற மொழிகளிலும் இறைவனுடைய புகழைப் பாடிய பாடல்கள் பல உண்டு. இறைவனிடம் அன்பு செய்த பெருமக்கள் உருகிப் பாடியவை அவை. அவற்றை வாயாரப் பாடி ஆடும் அன்பர்கள் யாவரும் 'பரமனையே பாடுவார்' ஆவர்.

"பற்பாவும் வாயாரப் பாடி ஆடிப்
பணிந்தெழுந்து குறைந்தடைந்தார் பாவம் போக்க
கிற்பானை"

என்பது அப்பரடிகள் திருவாக்கு. பல வகையான பாடல்களையும் வாய் நிரம்பச் சொல்லிப் பாடி ஆடுவது தொண்டர் இயல்பு. இறைவனைப் பாடும் பாடலே பாடல். மற்றவை பாடலாகா. இறைவனைப் புகழும் புகழ்ச்சிதான் மெய்யான புகழ். மற்றவை பொய்ப் புகழ். இறைவன் புகழை, "பொருள் சேர் புகழ்" என்று திருவள்ளுவர் கூறுகிறார்.

"இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு."

பொருள் என்பது உண்மையைக் குறிப்பது. பிற விலங்கினங்கள் பெறாத வாயைப் படைத்த மனிதன் அந்த வாயினால் பெரிய பயனை அடைவதுதான் அழகு. இறைவன் புகழைப் பாடுவதைக் காட்டிலும் பெரும் பயனுடைய செயல் வேறு இல்லை. அதைச் செய்கின்ற நாயன்மார், பரமனையே பாடுவார், மன்றினிடை நடம்புரியும் வள்ளலாகிய சிவபெரு

மானையே பரம்பொருளாகக் கொண்டு, தென்தமிழிலும் வடமொழியிலும் ஏனைத் தேச மொழிகளிலும் பேசப் படுகின்ற துதிகளை இறைவன்பால் ஒன்றிய உண்மையான உணர்ச்சியோடு உள்ளம் உருகிப் பாடுகிறவர்கள்; பரமனை யன்றிப் பிறரையும் பிற பொருளையும் பாடாதவர்கள் அவர்கள்.

> "தென்றமிழும் வடகலையும் தேசிகமும் பேசுவன
> மன்றினிடை நடம்புரியும் வள்ளலையே பொருளாக
> ஒன்றியமெய் உணர்வோடும் உள்ளுருகிப் பாடுவார்
> பன்றியுடன் புட்காணாப் பரமனையே பாடுவார்"

என்று அவர்களைச் சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் பாராட்டிப் பாடுகிறார்.

60. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்

மௌனம் மூன்று வகைப்படும். உடம்பு அசைவற்றுக் கிடப்பதைக் காஷ்ட மௌனம் என்பர். வாய் பேசாமல் இருப்பது வாய் மௌனம். மனம் ஓடாமல் நிற்பது மனோ மௌனம். இறைவனுடைய திருவருளில் ஈடுபட்ட யோகியர்கள் மெல்ல மெல்ல ஒவ்வொரு மௌனமாகச் சாதித்துக் கொண்டு வருவார்கள். கடைசியில் மனோ மௌனமாகிய மனோலயம் சித்தித்த பிறகு அந்த நிலையிலே அசைவின்றி நிற்பார்கள். யோகம் என்பதே சித்த விருத்தியற்று நிற்றல். 'யோக மென்பது சித்தவிருத்தியின் நிரோதம்' என்று பதஞ்சலி யோக சூத்திரம் சொல்கிறது.

யோகம் எட்டு வகைப்படும். இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்பன அவை. சமாதி என்பது புறக்கரணங்களும் அகக்

கரணங்களும் அடங்கி நிற்கும் நிலை, அதற்கு முன் அமைய வேண்டியவை இமயம் முதலிய ஏழும். தாரணை யென்பது தன் உள்ளத்தே பற்றிய பொருள்அசைவின்றி நிற்கும்படி செய்தல். இது எளிதில் யாவர்க்கும் கைகூடுவதுஅரிது. நம்முடைய எல்லையற்ற அன்புக்குரியவர் ஒருவரை நினைக்கிறோம். அவருடைய உருவம் நம் அகத்தே தெளிவாகத் தெரியாது. கனவில் உருவங்கள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. ஆனால் அந்தக் கனவு நம் விருப்பப்படி வருவதில்லை. விழித்திருக்கும் போது ஒன்றை நினைத்தால் அது கனவிலே காணும் பொருளைப் போலத் தெளிவாகக் காண்பதற்குப் பல காலம் பயிற்சி செய்ய வேண்டும். நாம் எண்ணும் உருவை மனத்திலே தரிசிக்க வேண்டும்; அது நிலையாக நிற்க வேண்டும். அதைத் தாரணை என்று சொல்வார்கள்.

சிவபெருமானுடைய திருவுருவத்தை மனத்திலே வைத்துப் பிற நினைவுகள் வாராமல் விலக்கி நிஷ்டா பரர்களாக இருக்கும் சிவ யோகியர்களுக்குத் தாரணை கைகூடும். பின்பு வேறு எந்த வகையான இடையீட்டாலும் அது மாறாமல் நிற்கும். அந்தக் காட்சியிலே உறைந்து நிற்பதே தியானம். அப்பால் எல்லாம் மறந்து இன்புறல் சமாதி.

தாரணை கைகூடிய சிவயோகியரைச் சித்தத்தைச் சிவன் பாலே வைத்தார் என்று சுந்தரர் பாடினார். அவர்கள் ஆதாரங்கள் ஐந்திலும் உள்ள பஞ்சமூர்த்திகளின் பதங்களைக் கடந்து, அப்பால் ஆறாவது ஆதாரமும் தாண்டிப் பூரண மெய்ச்சோதியாகப் பொலியும் துவாதசாந்த நிலையில் மனத்தை நிறுத்துவார்கள்.அவர்களுடைய சித்தம் சிதறாமல் ஆடாமல் அசையாமல் விருத்தி அடங்கிக் கிடக்கும்.

சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தாராகிய தொகை யடியார்களை நாமும் போற்றி வழிபடுவோமாக.

61. திருவாரூர்ப் பிறந்தார்

சிவபெருமான் எழுந்தருளி இருக்கும் தலங்களில் சில சில தலங்களுக்குச் சில சிறப்பு இயல்புகள் உண்டு. திருவண்ணாமலை நினைக்க முத்தி தருவது என்பார்கள். காசி இறக்க முத்தி தருவது. அப்படியே திருவாரூர் என்ற தலம் பிறக்க முத்தி தருவது. அதாவது திருவாரூரில் பிறந்தாலேயே போதும்; முத்தி கிடைக்கும். இந்த நம்பிக்கை கொண்டு சைவர்கள் எல்லாரும் திருவாரூரைச் சிறந்த தலம் என்று சொல்வார்கள். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவாரூரில் தங்கிப் பரவை நாச்சியாரோடு இல்லறம் நடத்தி வந்தார். அவர் இல்லறம் நடத்தினாலும் அது சிவ யோகத்தைப் போன்று இருந்தது என்று சேக்கிழார் வர்ணிக்கிறார்.

திருவாரூரில் எழுந்தருளி இருக்கும் மூலலிங்கத்திற்கு வன்மீக நாதர் என்று பெயர். அங்கேயுள்ள சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி தியாகராஜப் பெருமான். சைவத்திற்கு முக்கியமாக இரண்டு ராஜாக்கள் உண்டு. ஒரு ராஜா நடராஜப் பெருமான். சிதம்பரத்தில் இருக்கும் நடராஜாவைச் சிறந்த மூர்த்தியாகப் போற்றி வழிபடுகிறவர்கள் தில்லை வாழ் அந்தணர்கள். திருவாரூரில் எழுந்தருளி இருக்கும் தியாகராஜா கொடையில் சிறந்தவர்.

"அடிக்கு ஆயிரம் பொன் இறைக்கும் ஐயர்"

என்று அந்தப் பெருமானைப் பாராட்டுவார்கள்.

திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் யாவருமே சிவகணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது ஒரு நம்பிக்கை. சிவலோகத்தில் இருக்கிற எம்பெருமான் சில காரணங்களுக்காகத் தம்முடன் இருந்து தொண்டு செய்யும் கணங்களைத் திருவாரூரில்

பிறக்கும்படி ஏவினாராம். அவருடைய தரிசன மாத்திரத்தால் நல்லவர்கள் நன்மை பெறுவார்கள். ஆகையால் திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் அத்தனை பேரையும் தொகை அடியாராக வைத்துப் பாராட்டினார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். அவரைப் பின்பற்றிச் சேக்கிழார் சுவாமிகளும் இரண்டு பாடல்களால் திருவாரூரில் பிறந்தாராகிய தொகை அடியார்களைப் பாராட்டுகிறார்.

"அருவாகவும், உருவாகவும் எல்லாப் பொருளாகவும் சிவபெருமான் நிற்கிறான். அந்தப் பெருமான் திருக்கோயில் களில் திருவுருவம் கொண்டு அடியார்கள் போற்ற எழுந்தருளி யிருக்கிறான். ஞான வாசனை வீசுகின்ற பூங்குழலை உடைய எம்பெருமாட்டியின் மணவாளனாகிய எம்பெருமான் தமிழ்நாட்டில் பல தலங்களில் எழுந்தருளி அடியார்களுக்கு அன்பு பாலிக்கிறான். அப்படி எழுந்தருளியுள்ள தலங்களில் திருவாரூர் ஒன்று. அந்தத் திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் மிகச் சிறந்தவர்கள். அவர்கள் செய்யும் திருத்தொண்டு என்னாலே தேர்ந்து சொல்லத் தக்கதா?" என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார். திருக்கயிலாயத்தில் வீற்றிருந்து, சிவபெருமானுடன் இருந்து அவன் தொண்டுகளைச் செய்யும் சிவகணத்தார்கள் மிக்க கீர்த்தியுள்ள திருவாரூரில் பிறப்பார்கள்.அவர்கள் தம்முடைய ஐந்து இந்திரியங்களை அடங்கி வாழ்கிறார்கள். அவர் களுடைய பாதத்தை வணங்கினால் உயர்ந்த நெறி கைகூடும். இவ்வாறு திருவாரூரில் பிறந்தார்களுடைய சிறப்பைச் சேக்கிழார் நாயனார் பாடியிருக்கிறார்.

நாயன்மார் கதை

(நான்காம் பகுதி)

௬௨. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்

சிவபிரானால் அருளிச் செய்யப் பெற்றவை இருபத்தெட்டு ஆகமங்கள். அவற்றைச் சைவ சமயத்தின் அடிப்படை நூல்கள் என்பர். அவ்வாகம வழியே இறைவன் திருக்கோயில்களில் பூசை நடைபெறும். பூசைகள் நித்தியம், நைமித்திகம் என்று இருவகைப்படும். இவற்றைத் திருவள்ளுவர் பூசனை என்றும் சிறப்பு என்றும் கூறுவர். நாள்தோறும் இறைவனைப் பூசித்தல் நித்தியம்; விசேஷ காலங்களில் உற்சவம் முதலியன செய்தல் நைமித்திகம். நித்தியத்தில் நேர்ந்த வழுக்களால் உண்டாகும் தீங்குகளைப் போக்கும் பொருட்டு நைமித்திகத்தை விதித்திருக்கிறார்கள்.

ஆகம வழியே பூசை செய்வதற்குரியவர்கள் சிவ வேதியர்கள். அவர்களை ஆதிசைவர் என்றும் கூறுவர். அவர்களே இறைவன் திருமேனிகளைத் தீண்டும் உரிமை உடையவர்கள். அபிஷேக ஆராதனை செய்யும் தொழிலும் ஆகம அறிவும் உடையவர்கள் அவர்கள்.

இறைவனுடைய திருமேனியைத் தீண்டும் இந்தப் பெருமை இன்று நேற்று வந்தது அன்று; பழங்காலத்திலேயே அவர்கள் இந்த உரிமையை உடையவர்களாக இருந்தார்கள். இன்றும் அவ்வுரிமையை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். வருங்காலத்திலும் அந்த உரிமையுடன் இருப்பதற்குரியவர்கள்.

காலை, நண்பகல், இரவு என்னும் மூன்று போதும் இறைவன் திருமேனியைத் தீண்டிப் பூசைபுரியும் உரிமையைப் பெற்றவர்கள் அவர்கள். அவர்கள் பெருமையைச் சேக்கிழார் பின்வருமாறு பாடுகிறார்.

"தெரிந்துணரின் முப்போதும்
செல்காலம் நிகழ்காலம்
வருங்காலம் ஆனவற்றின்
வழிவழியே திருத்தொண்டின்
விரும்பியஅர்ச் சனைகள்சிவ
வேதியர்க்கே உரியனஅப்
பெருந்தகையார் குலப்பெருமை
யாம்புகழும் பெற்றியதோ!"

63. முழுநீறு பூசிய முனிவர்

சிவபெருமானுடைய அடியார்கள் அணிபவை சிவச்சின்னங்கள். அவை விபூதியும் ருத்திராட்சமும் ஆகும். கணவனையுடைய சுமங்கலிகள் மஞ்சளும் தாலியும் அணிவது போல, இவ்விரண்டையும் அணிவது சிவனடியார்களுக்கு உரியது.

திருநீற்றின் பெருமை அளவிட ஒண்ணாதது. பஸ்ம ஜாபாலோபநிஷத் என்ற உபநிடதம் அதன் சிறப்பைக் கூறுகிறது. இமயம் முதல் குமரி வரையில் நீறணியும் வழக்கம் நெடுநாளாக இருந்து வருகிறது. மற்றச் சமயத்தினரும் ஒரொருகால் நீறணியும் சடங்கை வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

வைதிக மதத்தினர் யாவரேனும், நீறுபுனையும் சந்தர்ப்பத்தை மாற்ற முடியாது. அக்கினி காரியம் செய்யும் போது முடிவில் ஹோமத்தில் விளைந்த நீற்றை எடுத்து

ரக்ஷையாக இட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது விதி.

எல்லாப் பொருள்களையும் எரித்தால் அவை சாம்பலாகின்றன. எந்த வடிவம் உடைய பொருளாயினும், எந்த நிறம் உடைய பொருளாயினும், யாவும் வெள்ளைப் பொடியாக, நீறாக எரிந்து விடுகின்றன. அந்த நீற்றை மறுபடியும் எரித்தால் அது மாறுவதில்லை. எல்லாப் பொருளையும் சங்காரம் செய்த தனி யுண்மைப் பொருளாக நிற்கும் சிவபெருமான், எப்படி எதனாலும் வேறுபடாமல் விளங்குகிறானோ அப்படி விளங்குவது திருநீறு.

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் ஆலவாயில் அருளிய திருநீற்றுப் பதிகம் இதன் சிறப்பை எடுத்தோதுவது. "வேதத்தில் உள்ளது நீறு" என்று அவர் பாராட்டுகிறார்.

திருநீற்றுக்குப் பல பெயர்கள் உண்டு. பஸ்மம், ரக்ஷை, விபூதி, கற்பம் முதலியவை வட மொழிப் பெயர்கள். நீறு, வெண்பொடி, பொடி, காப்பு முதலியன தமிழ்ப் பெயர்கள். சிவாகமங்களில் இதன் வகைகளைப் பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன.

கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம் என்று மூன்று வகையான திருநீறுகள் உண்டு.

கன்றையீன்றதும், அழுக்கும் நோயும் இல்லாததுமான பசுவின் சாணத்தைச் சத்தியோஜாத மந்திரத்தைக் கூறி ஏற்றுக் கோஜலத்தை விட்டுப் பிசைந்து நிழலுலர்த்தலாக உலர்த்தி, சிவராத்திரியன்று சிவமந்திரத்தால் செய்யும் ஓமத்தீயில் இட்டு எரித்து எடுத்த திருநீறு கற்ப விபூதி என்று பெயர் பெறும்.

காட்டிலே உலர்ந்து கிடக்கும் பசுவின் சாணத்தைக் கொணர்ந்து பொடியாக்கிக் கோஜலம் இட்டுப் பிசைந்து, அஸ்திர மந்திரங்கூறி உருண்டையாக உருட்டி உலர்த்திப்

பின்பு ஓமத் தீயில் இட்டு எடுக்கும் திருநீற்றை அநுகற்பம் என்று கூறுவர்.

பசுக்கள் மேயும் காட்டில் மரங்கள் பற்றி எரிந்து வெந்த நீறும், பசுக்களைக் கட்டி வைத்த இடங்களில் தீப்பிடித்து வெந்த நீறும், செங்கல் சுட்ட காளவாயில் உண்டாகிய நீறும் ஆகியவற்றைத் தனித்தனியே கோஜலம் விட்டுப் பிசைந்து உலர்த்தி, மடங்களிலுள்ள சிவாக்கினியில் விதிப்படி இட்டு எடுத்ததை உபகற்பம் என்று சொல்வார்கள்.

இந்த மூன்றும் சிவ தீட்சை பெற்றவர்கள் அணிவதற்கு உரியவை.

மலையிலும் பூமியிலும் இடி விழுந்த இடத்திலும் தானே உண்டாகிய சாம்பலை அகற்பம் என்பர். தீக்ஷையில்லாதவர் அணிவதற்குரியது இது.

மேலே சொன்ன கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம் என்ற மூன்றும் லௌகிக பஸ்மம் என்று கூறப்பெறும். அந்தணர் யாகம் செய்ய அதில் வந்த நீறு வைதிக பஸ்மம் எனப்படும்.

திருநீற்றைச் சிறிதளவு கையில் எடுத்து அகம் புறம் ஆகிய இரண்டிடத்தும் சுத்தி உண்டாகும்படி தியானித்து, சிறிது தென்மேற்கில் அஸ்திர மந்திரங் கூறித் தெறித்த பின்பு அணிய வேண்டும். சிவசந்நிதியிலும், ஹோமத்தீயின் முன்பும், குருவின் முன்பும், நடக்கும் போதும், தூய்மையற்ற இடங்களிலும் திருநீறு அணியலாகாது. அணியும்போது தரையிற் சிந்தாமல் அணிய வேண்டும்.

திரிபுண்டரமாகவேனும், பிறை வடிவமாகவேனும், தீப வடிவமாகவேனும், வட்ட வடிவமாகவேனும் திருநீற்றை அணியலாம். உடம்பு முழுவதும் வெண்ணீறு பூசுவது முனிவர்களின் இயல்பு.

தம் திருமேனி முழுவதும் திருநீறு பூசும் வழக்கம் உடையவர்களை வடநாட்டில் மிகுதியாகப் பார்க்கலாம். தமிழ்நாட்டிலும் சிலர் உளர்.

அத்தகைய அடியார்களைத் தொகையடியார்களில் ஒரு வகையாராக்கி,

"முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும் அடியேன்"

என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடியிருக்கிறார்.

64. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்டத் தொகையில் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களைப் பாடினார். அவர்கள் யாவரும் தமிழ்நாட்டில் இருந்தவர்கள். இந்த அறுபத்து மூன்று பேர்களே சிவபெருமானை வழிபட்டுப் பேறு பெற்றவர்கள் என்று சொல்ல இயலாது. திருவருளால் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையில் அடங்காதவர்கள் பலர் உண்டு. அகத்தியர் தமிழ்நாட்டில் இருந்து வாழ்ந்தவர். அவர் பெரிய சிவபக்தர். அவரைத் தனியே சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடவில்லை. அந்த அந்தத் தலங்களில் இறைவனை வழிபட்டுப் பேறு பெற்றவர்கள் பலர். அவர்கள் யாரையும் எடுத்துப் போற்றவில்லை. சிவபக்தர்கள் அனைவரையும் ஒருவர் விடாமல் பாடவேண்டும் என்று ஆராய்ச்சி செய்து தேடித் தொகுத்துச் சொல்ல முயலவில்லை சுந்தரர். ஆதலின் திருத்தொண்டத் தொகையில் வாராமல் சுந்தரர் காலத்துக்கு முன்பு பல சிவபக்தர்கள் இருப்பது இயல்பே. சிறந்த சிவானுபூதிச் செல்வராகிய சங்கராசாரியரைத் திருத் தொண்டத் தொகை குறிக்கவில்லை. அவர் பிறந்த இடம் அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில்தான் சேர்ந்திருந்தது.

இந்தக் கருத்து சுந்தரருக்கே தோன்றியிருக்கிறது. தனியடியார்கள் அறுபத்து மூவரையும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரையும் பாடினார். தொகையடியார்களில் ஒரு வகையினரில் எல்லாச் சிவனடியார்களையும் அடக்கி விட்டார். அப்பாலும் அடிச்சார்த்தார் என்ற பெயரோடு திருத்தொண்டத் தொகையில் அடங்காத சிவனடியார் அனைவரையும் போற்றினார்.

"அப்பாலு மடிச்சார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன்"

என்பது திருத்தொண்டத் தொகை. அதில் உள்ள 'அப்பாலும்' என்ற சொல்லைச் சேக்கிழார் விரித்துரைக்கிறார். மூவேந்தருடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்ட தமிழ்நாட்டுக்கு அப்பால் வேறு மண்டலங்களில் சிவபிரான் அடியைச் சார்ந்தவர்கள் இந்தத் தொகையில் சேர்வார்கள். இது இடத்தினால் அப்பாற்பட்ட எல்லையில் இருப்பவர்களைக் குறித்தது. திருத்தொண்டத்தொகையில் குறிப்பிடப் பெறாமல் முன்பு வாழ்ந்தவர்களும் இந்தத் தொகையடியார் குழுவில் சேர்ந்தவர்களே. அவரோடு மட்டுமா? திருத்தொண்டத் தொகையில் வரும் நாயன்மார்களுக்குப் பின்பு வாழும் சிவனடியார்களும் இத்தொகையில் சார்ந்தவர்களே. எல்லா இடத்திலும் எல்லாக் காலத்தும் வாழ்ந்த சிவனடியார் யாராயினும், வேறு வகையால் கூறப்பெறாவிட்டால் அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் என்னும் தொகையடியாருக்குள் அடங்கி விடுவார்கள். மார்க்கண்டேயர் முதலியோர் இடத்தினால் அப்பாற்பட்டவர்கள். இவர்கள் யாருமே தொகையடியார்களைச் சேர்ந்தவர்கள். சேக்கிழார் கூறும் பாடல் வருமாறு:

"மூவேந்தர் தமிழ்வழங்கு நாட்டுக் கப்பால்
முதல்வனார் அடிச்சார்ந்த முறைமை யோரும்

நாவேய்ந்த திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறும்
நற்றொண்டர் காலத்து முன்னும் பின்னும்
பூவேய்ந்த நெடுஞ்சடைமேல் அடம்பு தும்பை
புதியமதி நதிஇதழி பொருந்த வைத்த
சேவேந்து வெல்கொடியான் அடிச்சார்ந் தாரும்
செப்பிய அப் பாலுமடிச் சார்ந்தார் தாமே."

(மூவேந்தர் - சேர சோழ பாண்டியர். நா ஏய்ந்த - நாவில் பாடலாகப் பொருந்திய. இதழி - கொள்கை. சே ஏந்து வெல் கொடியான்; சே- இடபம். செப்பிய - சுந்தரர் திருவாய் மலர்ந்த.)

65. பூசலார் நாயனார்

தொண்டை மண்டலத்தில் திருநின்றவூர் என்ற பதியில் அந்தணர் குலத்தில் தோன்றினார் பூசலார். அவ்வூரின் பெயரைச் சிதைத்து இப்போது தின்னனூர் என்று வழங்குகின்றனர். பூசலார் நல்லொழுக்கத்திற் சிறந்தவர். மறைநூற் பயிற்சி மிக்கவர். சிவனடியார்பால் பேரன்பு பூண்டு அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை நல்கும் வள்ளல்.

அவர் தம் ஊரில் ஒரு பெரிய சிவாலயத்தைக் கட்ட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். அதற்குரிய செல்வத்தை ஈட்ட முயன்றார். அவரால் பெற முடியவில்லை. 'இனி என் செய்வேன்!' என்று வருந்தினார். பிறகு அவருக்கு ஓர் எண்ணம் உண்டாயிற்று. 'புறத்தே யாவரும் காணக் கோயில் எடுப்பதற்குத்தானே பலருடைய உதவி வேண்டும்? நான் அகத்திலே என் மனம் விரும்பும் அளவில் பெரிய கோயிலாகக் கட்டுகிறேன்' என்று ஒரு தீர்மானம் செய்து கொண்டார். உடனே அவர் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து கண்மூடி மனத்திலே கோயில் கட்டத் தொடங்கினார்.

கோயிலுக்கு என்ன என்ன பண்டங்கள் வேண்டுமோ

அவற்றையெல்லாம் வாங்கித் தொகுத்துக் கொண்டதாகப் பாவனையில் அமைத்தார். அவருடைய பாவனையின் உறுதியினால் அவ்வாறு அமைத்தே தோற்றம் கலையாமல் அகக் காட்சியில் நின்றது.அவருடைய அக உலகத்தில் கோயில் உருவாவதற்குமுன் நடைபெற வேண்டிய காரியங்கள் நடைபெற்றன. கற்கள் வந்தன. வண்டிகள் வந்தன. ஆட்கள் வந்தார்கள். சிற்பியர் வந்து சேர்ந்தனர். இவ்வளவும் பூசலார் தம் உள்ளத்தே நிறுத்திக் கொண்டார்.

ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து, அந்த நாளில் அவர் தம் அகக் கோயிலுக்கு அஸ்திவாரம் போட்டார். சிற்பியரும் தொழிலாளர்களும் வேலையில் முனைந்தனர். படை படையாகக் கற்சுவர்கள் எழும்பின. சுவர்களின் மேல் தளம் அமைத்தார். விமானத்தையும் செவ்வையாக அமைத்தார்.

இந்த வேலை ஒரு நாள் இரண்டு நாட்களில் நடைபெறவில்லை. புறத்தே ஒரு கோயில் கட்ட எவ்வளவு நாட்கள் செல்லுமோ அவ்வளவு நாட்கள் ஆயின. மனத்தினால் எதையும் எளிதில் செய்து விடலாம் என்று நமக்குத் தோன்றும். ஒரு பெரிய கோயிலை நம் மனத்துக்குள் ஒரு கணத்தில் கற்பனை பண்ணி நிறுத்திவிடலாம். ஆனால் அது அடுத்த கணமே மறைந்துவிடும்; அவ்விடத்தில் நம்முடைய வீடு வந்து நிற்கும்; அல்லது ஒரு கருவேல மரம் காட்சி அளிக்கும்; வேறு யாராவது வந்து நிற்பார்கள். ஒரு கணத்தில் பல காட்சிகளைக் காணும் இயல்பு நம் மனத்திற்கு உண்டு. ஆனால் கண்டதை நிலையாகக் காணும் வழி நமக்குத் தெரியாது. அதற்குரிய ஆற்றல் நமக்கு இல்லை.

கண்ணை மூடினால் நம் அகத்தே இருள் வந்து முன்னே நிற்கிறது. சிறிதே பகற் கனவில் ஈடுபட்டால் உள்ளே தோன்று கிற காட்சி தெளிவாகத் தோன்றாது. நம்முடைய அன்புக்குரிய

குழந்தையை மனத்தில் நினைத்துப் பார்க்கிறோம். அதன் திருவுருவம் ஏதோ மங்கலாக ஒரு கணம் தோற்றுமேயன்றி, நேரே காணுவது போலத் தோற்றாது.

மனத்தில் எந்த உருவமும் தெளிவாகத் தோற்றாது என்று ஒருவர் சொல்லலாம். அப்படி அன்று. கனவு நிலையில் மனம் ஒன்றுதான் தொழிற்படுகிறது. கனவிலே நாம் காணும் காட்சிகள் அப்போது தெளிவாகவே இருக்கின்றன. கனவில் வரும் ஆட்களை முழு உருவத்தில் தெளிவாகப் பார்க்கிறோம். அப்படிப் பார்க்கிறது அகக் கண்தான். அதுபோல நாம் விழித்திருக்கும்போது கண்ணை மூடிக்கொண்டு பார்க்க முடிவதில்லை. காரணம் என்ன?

தூங்கும்போது நம்முடைய இந்திரியங்கள் ஐந்தும் மூடிக் கிடக்கின்றன. தூங்குகிறவன் கண்ணை மூடிக் கொண்டு தூங்குகிறான்; அதனால் வெளியேயுள்ளவற்றை அவன் பார்ப்பதில்லை. காதை மூடிக் கொள்ளாவிட்டாலும் அது அடைபட்டிருக்கிறது; வெளியிலே பேசும் பேச்சை அவன் கேட்பதில்லை. இப்படியே இந்திரியங்கள் யாவும் அடைத்துக் கிடப்பதனால் அகத்தே தோற்றும் கனவுக் காட்சி நேரிலே காண்பது போலத் தெளிவாக இருக்கிறது.

தூங்காமல் விழித்திருக்கும்போதே ஐந்து இந்திரியங் களும் தொழிற்படாமல் அடக்கும் ஆற்றல் நமக்கு உண் டானால் நாம் கண் மூடிச் சிந்திக்கும்போது தெளிவான காட்சியைக் காணலாம். தியானம் செய்து பழகினவர்களுக்கு இத்தகைய காட்சி கிடைக்கும். மானசிக பூசையால் இறைவன் திருவுருவத்தை அகத்தே இருத்திப் பாவனையால் அபிடேகம், அருச்சனை முதலியவை செய்யும் முறை உண்டு. அப்படிச் செய்யும்போது மனத்தில் நிறுத்திய மூர்த்தி சலனமின்றி மங்காமல் மாறாமல் இருப்பது அரிது. பல காலம் தியானம்

பண்ணிப் பண்ணிப் பழகினால்தான் அகக் காட்சி ஓடாமல் நிற்கும். அதற்கு மிகவும் நீடித்த பழக்கம் வேண்டும். மன ஒருமைப்பாடும் வேண்டும்.

பூசலார் அத்தகைய தியானப் பழக்கமும் அதன் முதிர்ச்சியால் நினைத்தது அப்படியே மனத்தில் நிலை நிற்கும் அநுபவமும் பெற்றவர். அதனால் ஒரு முழம் கட்டிடம் உயர்ந்ததாக அவர் உள்ளக் கோயிலில் கண்டால், மறுபடியும் அதை உயர்த்துகிற வரையில் அந்தக் காட்சி மாறாமல் நின்றது.

இவ்வாறு தம்முடைய பாவனையால் பூசலார் பெரிய கோயிலையே அகத்தே எழுப்பிவிட்டார். தூபி நட்டு, சுதை வேலைகளைச் செய்து, கூபம் அமைத்து, சுற்று மதிலும் எடுத்தார். புறத்தே, தீர்த்தமும் அமைத்தாயிற்று. இனிச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டையும் கும்பாபிஷேகமும் ஆக வேண்டும்.

இரவு பகல் இதுவே வேலையாக அமர்ந்து பூசலார் அகத்தே திருக்கோயிலைச் சமைத்தார். கும்பாபிஷேகத்துக் குரிய நல்ல நாளும் வைத்து விட்டார்.

அக்காலத்தில் காஞ்சீபுரத்தில் இருந்து ஆட்சி செய்து வந்த பல்லவ மன்னன் அந்நகரில் ஒரு பெரிய சிவாலயத்தைக் கட்டி வந்தான். அது முற்றுப் பெற்றது. கும்பாபிஷேகத்துக் குரிய நாளும் வைத்து விட்டான். அந்த நாளுக்கு முதல் நாளில் இரவு மன்னன் துயிலும்போது இறைவன் அவன் கனவிலே தோன்றி, “திருநின்ற ஊரில் உள்ள நம்முடைய அன்பனாகிய பூசல் பல நாட்கள் எண்ணிச் செய்த ஆலயத்தில் நாளைக்குக் கும்பாபிஷேகம். நாம் அங்கே போகவேண்டும்; ஆதலால் நீ பின்னால் ஒரு நாளில் கும்பாபிஷேகத்தை வைத்துக் கொள்” என்று அருள் செய்தான். பூசலார் பெருமையை உலக மெல்லாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற திரு வுள்ளத்தினால் இறைவன் இதனைச் செய்தான்.

துயில் நீங்கிய அரசன், "இறைவன் விரும்பிப் புகும் அந்த ஆலயத்தை நாம் போய்ப் பார்த்து அதனைக் கட்டின பெரியவரையும் வணங்க வேண்டும்" என்ற விருப்பத்தினால் காஞ்சியிலிருந்து புறப்பட்டுத் திருநின்ற ஊருக்குச் சென்றான். அங்குள்ளாரை, "பூசலார் எழுப்பிய கோயில் எங்கே இருக்கிறது?" என்று கேட்டான். "அவர் கோயில் கட்டியதாகத் தெரியவில்லையே!" என்று அவர்கள் கூறவே அரசன் மயங்கி, அவ்வூரிலுள்ள மறையவர்களை யெல்லாம் அழைத்து வரச் செய்தான். யாவரும் வந்த பிறகு, "பூசலார் என்னும் அந்தணர் உங்களில் யார்?" என்று கேட்டான். அவர்கள், "இங்கே வரவில்லை; இந்த ஊரில்தான் இருக்கிறார். நாங்கள் போய் அழைத்து வருகிறோம்" என்று கூற, அரசன், "அவரை இங்கே அழைத்து வர வேண்டாம். நானே அவர் உள்ள இடத்துக்குப் போகிறேன்" என்று அவரைப் பார்க்கப் புறப்பட்டான்.

பூசலார் இருந்த இடத்தை நண்ணிய வேந்தன் அங்கே கோயில் ஒன்றையும் காணவில்லை. வேறு இடத்தில் கட்டுகிறார் போலும் என்று எண்ணினான். அவரைத் தொழுது, "நீங்கள் இங்கே எம்பெருமானுக்காகக் கட்டிய கோயில் எது? இன்றுதான் நீங்கள் பெருமானைப் பிரதிஷ்டை செய்யப் போகிறீர்கள் என்று அவன் அருளினான். அதனால் உங்களையும் கோயிலையும் தரிசித்து வணங்கும் பொருட்டு வந்தேன்" என்றான்.

பூசலார் வியப்பில் ஆழ்ந்தார். "அடியேனையும் ஒரு பொருளாகக் கொண்டு எம்பெருமான் அருள் செய்தார் போலும்! புறத்தே ஆலயம் அமைக்க என்பால் பொருள் இல்லாமையால் வேறு வழியின்றி என் மனத்தினால் கோயில் எடுக்கலானேன்!" என்று கூறினார்.

அதுகேட்ட அரசனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. "மனத்தினால் எப்படிக் கோயில் கட்டுவது?" என்று கேட்டான். சிவனடியார் தாம் ஒவ்வொரு நாளும் சிறிது சிறிதாகப் பாவனையினால் ஆலயத்தை உருவாக்கிய திறத்தைச் சொன்னார். அரசன் அதைக் கேட்டுப் பெரு வியப்படைந்து, "இந்த அன்பருடைய பெருமைதான் இருந்தவாறு என்னே!" என்று உருகினான். உலகத்தை ஆளும் ஆட்சி அந்தப் பெரியார் கையில் இருப்பதை அறிந்து அதிசயித்தான். "நான் கட்டின கோயிலை உலகமெல்லாம் காணலாம். ஆனால் இவர் கட்டின கோயிலை இறைவன் கண்டு அதற்குள் புகும் ஆர்வம் உடையவனாக இருக்கிறானே! இந்தப் பெரியார் முன் இந்தப் புல்லியேன் எம்மாத்திரம்!" என்று எண்ணி நைந்தான். தன் முடி தாழப் பூசலார் காலில் வீழ்ந்து போற்றினான்; ஆடினான்; பாடினான்; பிறகு விடை பெற்றுக் காஞ்சிக்குச் சென்றான்.

பூசலார் தாம் எண்ணியபடி குறிப்பிட்ட வேளையில் தம்முடைய உள்ளத்தில் எழுந்த திருக்கோயிலில் சிவபெருமானை நிறுவிப் பூசனை புரியத் தொடங்கினார். அந்தக் கோயில் அவர் உள்ளத்தில் ஒரு காலைக்கு ஒரு கால் பொலிவு பெற்று விளங்கியது. நாள்தோறும் உள்ளத்தால் ஆசை தீரப் பூசை செய்து வழிபட்டார்.

இப்போது அந்த உள்ளக் கோயிலை நினைப்பூட்ட ஹிருதயாலயேசுவரர் திருக்கோயில் திருநின்றவூரில் இருக்கிறது.

66. மங்கையர்க்கரசியார்

திருஞான சம்பந்தப் பெருமானால் பாண்டி நாட்டில் சைவ நெறி தழைப்பதற்குக் கருவியாக இருந்தவர்கள்

பாண்டிமாதேவியாகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையும் ஆவர். கூன்பாண்டியனுடைய மனைவியும் சோழ மன்னனுடைய மகளுமாகிய மங்கையர்க்கரசியார் தம் கணவன் நெறியில்லா நெறி சென்று சைவர்களுக்குத் தீங்கு செய்ய உறுதுணையாக இருந்ததை அறிந்து அவனைத் திருத்த முற்பட்டார். தம் கணவரைத் திருத்திப் பணிகொண்ட கற்பரசியர் மிகச் சிலர். அவருள் சிறந்தவர் மங்கையர்க் கரசியார்.

திருஞான சம்பந்தர் தம்முடைய திருவாக்கால் அரசியாரைப் பலபடியாகப் பாடியுள்ளார்.

"மங்கையர்க் கரசி வளவர்கோன் பாவை
வரிவளைக் கைமட மானி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமா தேவி"

"செந்துவர் வாயாள் சேலன கண்ணாள்
சிவன்திரு நீற்றினை வளர்க்கும்
பந்தணை விரலாள் பாண்டிமா தேவி"

"முத்தின்தாழ் வடமும் சந்தனக் குழம்பும்
நீறுந்தன் மார்பினின் முயங்கப்
பத்தியார் கின்ற பாண்டிமா தேவி"

"மண்ணெலாம் நிகழ மன்னனாய் மன்னும்
மணிமுடிச் சோழன்றன் மகளாம்
பண்ணினேர் மொழியாள் பாண்டிமா தேவி"

"பன்னலம் புணரும் பாண்டிமா தேவி"

என்று ஒரு தேவாரப் பதிகத்தில் புகழ்ந்திருக்கிறார். அன்றியும் அப்பிராட்டியாரை விளித்தே ஒரு திருப்பதிகம் பாடி யிருக்கிறார்.

"மானின் நேர்விழி மாத ராய்வழு
திக்கு மாபெருந் தேவிகேள்"

என்று தொடங்குவது அது.

இத்தகைய சிறப்புப் பெற்றமையைச் சேக்கிழார் எடுத்துச் சொல்கிறார்:

"பூசுரர்சூ ளாமணியாம் புகலி வேந்தர்
போனகஞா னம்பொழிந்த புனித வாக்கால்
தேசுடைய பாடல்பெறுந் தவத்தி னாரைச்
செப்புவதியாம் என்னறிந்து"

என்கிறார்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தாம் பாடிய நால்வர் நான்மணி மாலையில் ஒரு செய்தியைச் சொல்கிறார். திருஞான சம்பந்தப் பெருமானுடைய பெருமையைக் கேட்டவுடன் மங்கையர்க் கரசியாராகிய கோமகளாருக்குத் தாயன்பு மீதூர்ந்து நகிலில் பால் சுரந்ததாம்.

"இலைபடர்ந்த பொய்கை யிடத்தழுதல் கண்டு
முலைசுரந்த அன்னையோ, முன்நின் - நிலையுணர்ந்து
கொங்கை சுரந்தஅருட் கோமகளோ சம்பந்தா
இங்குயர்ந்தார் யார்சொல் எனக்கு?"

என்பது அவர் பாடல்.

கூன்பாண்டியனாக இருந்த தம் கணவனுடைய உள்ளக் கூனையும் உடற் கூனையும் ஞானசம்பந்தப் பெருமானால் நிமிரச் செய்வித்து, அவனை நின்றசீர் நெடுமாற நாயனாராக்கிய பெருமை மங்கையர்க்கரசியாரைச் சார்ந்ததாகும்.

67. நேச நாயனார்

யாரிடத்திலாவது ஒருவருக்கு அன்பு விழுந்து விட்டால் அவருக்கு ஏதாவது நன்மை செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வரும். குழந்தையினிடம் அன்புள்ள

அன்னைக்கு அதற்கு உணவு ஊட்ட வேண்டும், அதை உறங்கச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணங்கள் எழுகின்றன. குழந்தை வளர வளர அதற்கு வண்ண வண்ண ஆடை அணிய வேண்டும் என்று எண்ணி முயலுகிறான். பல வகை அணிகளைப் பூட்டுகிறாள். தம்மினும் உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களிடம் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பவர்கள் அன்பு பூண்டால் அவர்களுக்கு எப்போதும் ஏவல் செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவார்கள்.

சிவனடியார்களிடம் ஈடுபாடுடையவர்கள் தம்மால் ஆன தொண்டுகளை அவர்களுக்குச் செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவார்கள். பணமுடையார் பணம் அளிப்பார்கள்; சோறளிப்பார்கள். எந்தப் பொருளேனும் தம்மிடத்தில் பிறருக்கு உதவும்படி யிருந்தால் அதை அடியார்களுக்கு அளிக்க விரைவார்கள்.

காம்பீலி என்னும் பழம்பதியில் வாழ்ந்த நேச நாயனார் சிவனடியார்களிடம் ஆழ்ந்த நேசம் உடையவராக விளங்கினார். அவர் நெய்தல் தொழில் செய்பவர். சிறிதும் பாவம் இல்லாத தொழில் அது; திருவள்ளுவர் மேற் கொண்டிருந்த தொழில். இறைவன் தமக்கு அத்தொழில் செய்யும் வாய்ப்பை அளித்தது, சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டு புரிவதற்காகவே என்று உளம் கொண்டார் நேச நாயனார்.

எப்போதும் இறைவனைத் தியானிப்பதும், அவனுடைய திருவைந்தெழுத்தை ஓதுவதும், தமக்குரிய கைத் தொழில் திறமையால் சிவனடியார்களுக்கு வேண்டிய ஆடைவகைகளை நெய்து வழங்குவதுமாக மூன்று கரணங்களாலும் திருத்தொண்டு புரிந்து வந்தார் அவர். சிவனடியார்களின் விருப்பத்துக்கு ஏற்ற ஆடைகளும், இடுப்பில் அரைஞாண்

கயிறு போலக் கட்டும் கீளும், கோவணமும் நெய்து வழங்கி வந்தார்.

நேச நாயனார் ஆடை நெய்து வழங்குவதை அறிந்து பல சிவனடியார்கள் அவர்பால் வந்து தமக்கு வேண்டியவற்றைப் பெற்றுச் சென்றார்கள்.

இவ்வாறு வாழ்நாள் முழுவதும் இடையறாது திருத்தொண்டு செய்து வாழ்ந்து இறுதியில் இறைவன் திருவடி நிழலை அடைந்து பேரானந்தப் பெருவாழ்வு பெற்றார் நேச நாயனார்.

68. கோச்செங்கட் சோழ நாயனார்

சோழ நாட்டில் பொன்னிப்பூங்கரையில் விளங்குவது திருவானைக்கா என்னும் திருத்தலம். அது பஞ்சபூதத் தலங்களில் ஒன்று ; அப்புத் தலம். அங்கே இறைவனுக்கு அப்புலிங்கம் என்றும், செழுநீர்த்திரள் என்றும் பெயர் வழங்கும்.

அந்தத் தலத்தில் இறைவன் வெண்ணாவல் மரத்தின் கீழ் எழுந்தருளியிருக்கிறான். அதனால் அத்தலத்துக்கு ஜம்பு கேசுவரம் என்ற திருநாமம் வழங்குகிறது. அந்தப் பெருமானை ஓர் யானை நாள்தோறும் காவிரி நீர் கொண்டு வந்து நீராட்டி, இலையாலும் மலராலும் அர்ச்சனை செய்து வழிபட்டது. அந்தக் காரணத்தால் அதற்குத் திருவானைக்கா என்ற பெயர் உண்டாயிற்று.

அங்கே ஞானமுடைய ஒரு சிலந்தி நாவல் மரத்திலிருந்து சருகு உதிராவண்ணம் தன் வாய் நூலால் மேற் கட்டியைப் போல ஒரு வலையைக் கட்டியது. இறைவனை வணங்க வந்த

யானை அந்த வலையைப் பார்த்து, "ஐயோ! ஈதென்ன அநுசிதம்?" என்று வருந்தி அதைக் கலைத்துவிட்டது. அதைக் கண்டு சிலந்தி வருந்தியது. 'இறைவன் மேல் சருகு விழாமல் பாதுகாக்க நான் கட்டிய நூற்பந்தலை இது அழிப்பதாவது!' என்று சினங்கொண்டது.

மறுநாள் யானை வழிபட வந்து சிலந்தி வலையைக் கலைத்தபோது, சிலந்தி அதன் துதிக்கையுள் புகுந்து அழுந்தக் கடித்துவிட்டது. அதனால் யானை கீழே விழுந்து தன் துதிக்கையைத் தரையில் வேகமாக மோதியது. அதனால் சிலந்தி இறக்க, யானையும் இறந்துவிட்டது.

சிவபூசை செய்த புண்ணியத்தால் அந்தச் சிலந்தி சோழர் குலத்தில் ஒரு மகவாய்ப் பிறந்தது. சுபதேவன் என்னும் சோழ மன்னன் தன் மனைவியாகிய கமலவதியுடன் தில்லை நடராசப் பெருமான் திருவடியை வணங்கி வாழ்ந்து வரும் நாளில் கமலவதி கருவுற்றாள். கருப்பம் நிரம்பி மகவு பிறக்கும் வேளைக்குச் சற்றுமுன் ஒரு சோதிடர், "இன்னும் ஒரு நாழிகை கழித்துக் குழந்தை பிறந்தால் எல்லா உலகமும் காவல்புரியும் சக்கரவர்த்தியாவான்" என்று சொன்னார். அதைக் கேட்ட கமலவதி ஒரு நாழிகை யளவும் குழந்தை பிறக்காமல் இருக்க என்ன வழி யென்று ஆராய்ந்தாள்.

கடைசியில் தன் காலை மேலே எடுத்துக் கட்டும்படி சொன்னாள். ஒரு நாழிகைக்குப் பின் மீட்டும் பழைய படியே காற்கட்டை அவிழ்த்து விடச் செய்தாள். இவ்வாறு செய்தமையால் ஒரு நாழிகை கழித்துக் குழந்தை பிறந்தது. அதிக நேரம் குழந்தை தாயின் வயிற்றில் இருந்தமையால் அதன் கண்கள் சிவந்திருந்தன. அதுகண்டு, "என் கோச் செங் கண்ணனோ?" என்று மகிழ்ந்தாள். பின்பு அவள் உயிர் நீத்தாள்.

சுபதேவன் குழந்தையை எடுத்து வளர்த்து வந்தான்.

குழந்தைக்குக் கோச் செங்கணான் என்பதே பெயராக வழங்கலாயிற்று. தக்கவண்ணம் அறிவுபெற்று வளர்ந்த சோழர் குல மைந்தன் சிவபிரானிடம் பேரன்புடையவனாக விளங்கினான். அவன் தந்தை அவனுக்கு முடிசூட்டித் தான் தவஞ் செய்யப் போனான்.

கோச்செங்கட் சோழன் பூவலயம் புரக்கும் கடமையை மேற்கொண்டு செங்கோலோச்சி வந்தான். பல சிவாலயங்களைக் கட்டினான். திருவானைக்காவில் போன பிறவியில் இறைவன் திருவருள் பெற்றதனை உணர்ந்து, அங்கே அழகிய கோயிலை எழுப்பி வழிபட்டான். இப்படிப் பலபல கோயில்களை அவன் கட்டினான்.

யானையைப் பகையாக எண்ணிய சிலந்தியே கோச்செங்கணானாகப் பிறந்தமையால், இந்தப் பிறவியில் அம் மன்னன் யானை யேறாத மாடக் கோயில்களாகக் கட்டினான் என்பர்.

கோச்செங்கணான் சிவபிரானுக்கு ஆலயங்கள் எழுப்பியதைத் திருமங்கை யாழ்வார் தம்முடைய பெரிய திருமொழியில் பாராட்டுகிறார்.

"இருக்கிலங்கு திருமொழிவாய் எண்டோள் ஈசற்கு
எழில்மாடம் எழுபதுசெய் துலகம் ஆண்ட
திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே."

இதனால் அவன் திருமாலையும் வழிபட்டவன் என்று புலனாகிறது.

திருவானைக்காவில் வழிபட்ட சிலந்தியே கோச்செங்கட் சோழனாகப் பிறந்தது என்பதைத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் பல இடங்களில் பாடியுள்ளார். ஒரு பாட்டு வருமாறு :

"சிலந்தியும் ஆனைக் காவில்
திருநிழற் பந்தர் செய்து
உலந்தவண் இறந்த போதே
கோச்செங்க ணானு மாகக்
கலந்தநீர்க் காவிரீ சூழ்
சோணாட்டுச் சோழர் தங்கள்
குலத்தனிற் பிறப்பித் திட்டார்
குறுக்கைவீ ரட்ட னாரே.

சிவத்தொண்டு புரிந்து விளங்கிய கோச்செங்கட் சோழன் திருத்தில்லை சென்று வணங்கிச் சிலநாள் அங்கே தங்கி அங்குள்ள மறையவர்களுக்கு மாளிகைகள் பலவற்றைக் கட்டி வழங்கினான்.

இந்தச் சோழனுடைய வீரத்தைப் பாராட்டிப் பொய்கையார் என்னும் புலவர் களவழி நாற்பது என்ற நூலைப் பாடி யிருக்கிறார். அது பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்னும் நூல் வரிசையில் ஒன்றாகச் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளது.

69. திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார்

திருஞானசம்பந்தர் பாடிய திருப்பதிகங்களை உடனுக்குடன் தம்முடைய யாழில் வாசிக்கும் பெரும்பேறு பெற்றவர் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர். பழங்கால முதல் வாய்ப்பாட்டிலும் இசைக் கருவிகளிலும் வல்லவர்களாக இருந்தவர்கள் பாணர்கள். அந்த மரபில் யாழ் வாசிக்கும் பேராற்றல் படைத்தவராக விளங்கினார் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர். விருத்தாசலத்துக்கு அருகில் உள்ள திரு எருக்கத்தம் புலியூர் என்னும் ஊரில் பிறந்தவர். அவ்வூர் இப்போது இராசேந்திரப் பட்டணம் என்று வழங்குகிறது. இவருடைய மனைவியும் இசை பாடுவதில் வல்லவர். அவருக்கு மதங்க சூளாமணியார் என்பது பெயர்.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் சிவபக்தி மிக்கவர். சிவ பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கும் திருப்பதிகளுக்குச் சென்று தரிசனம் செய்து, இறைவன் புகழைக் கூறும் இசைப் பாடல்களை யாழில் இசைத்து வழிபட்டு வந்தார். சோழ நாட்டில் உள்ள திருத்தலங்களைப் பணிந்து பிறகு ஆலவாய் சென்றார். மதுரைப் பெருமான் திருக்கோயில் வாயிலை அடைந்து, அங்கு நின்றபடியே யாழிற் சுருதி கூட்டிப் பல பாடல்களைப் பாடினார். அக்காலத்தில் பாணர்களைச் சற்றே இழிந்த குலத்தினர் என்று கருதி வந்தார்கள்; ஆதலின் அவர் கோயில் வாயிலில் நின்று பாடினார்.

அவருடைய பக்தியிலும் பாடலிலும் ஈடுபட்ட ஆலவாய்ப் பெருமான், அன்று இரவு திருக்கோயில் பணி புரியும் தொண்டர்களுக்கும் பிற சிவனடியார்களுக்கும் கனவிலே தோன்றி, யாழ்ப்பாணரைக் கோயிலுள் அழைத்துச் சென்று தரிசனம் செய்து வைக்கும்படி கட்டளை யிட்டார். மறுநாள் விடிந்தவுடன் அடியார்கள் கூடித் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரிடம் வந்து இறைவன் திருக்குறிப்பைச் சொன்னார்கள். நாயனார் இறைவன் திருவருள் இருந்தவாறு என்னே என்று உருகி அவர்கள் பின் சென்று இறைவன் சந்நிதியை அடைந்தார்.

இறைவனைத் தரிசித்து என்றும் இல்லாத இன்பம் பெற்றார். அப்பால் அங்கே அமர்ந்து யாழை மீட்டி இறைவன் இசை கூறும் பாடல்களை மெய்ம்மறந்து வாசிக்கத் தொடங்கினார்.

அப்போது அசரீரி வாக்கு ஒன்று எழுந்தது. கீழே இருந்து பாணர் பாடினால் தரையின் ஈரத்தால் யாழின் நரம்புக் கட்டுக் குலையுமாதலால் அவருக்குப் பலகை இட வேண்டுமென்று இறைவனுடைய அருளொலி கேட்டது.

உடனே தொண்டர்கள் வியந்து அவ்வாறே நாயனாருக்கு ஓர் அழகிய பீடத்தை இட்டு அதன் மேல் அமர்ந்து பாடும்படி வேண்டினார்கள். யாழ்ப்பாணர் அதன்மேல் இருந்து உள்ளமுருக உடலுருக மிகமிக இனிமையாக இறைவன் புகழை யாழிசைப் பாட்டினால் வடித்துப் பாடினார்.

திருவாலவாய்த் தரிசனத்தின்பின் இவர் வேறு பல திருப்பதிகளுக்குச் சென்று வழிபட்டுத் திருவாரூரை வந்து அடைந்தார். அங்கும் திருக்கோயில் வாயிலுக்குமுன் சென்று இறைவன் புகழைப் பாடினார். இறைவன் அருளால் தொண்டர்கள் இவர் பெருமையை நன்கு அறிந்து தனியே வடதிசையில் ஒரு புதிய வாயிலை உண்டாக்கி அதன் வழியே இவரைக் கோயிலுக்குள் அழைத்துச் சென்றார்கள். உள்ளே சென்று மூலத்தானத்து மூர்த்தியையும் அமரவிடங்கத் தியாகேசனையும் தரிசித்துப் பாடி இன்புற்றார்.

அங்கிருந்து புறப்பட்டு வேறு தலங்களுக்குச் சென்று வழிபாடு ஆற்றிச் சென்று கொண்டிருந்தார் திருநீல கண்டத்துப் பெரும்பாணர். அப்போது சீகாழியில் இறைவி தந்த ஞானப்பாலை உண்டு தெள்ளமுதத் தேவாரப் பதிகங்களை வெள்ளமெனப் பாடி வருகின்றார் திருஞான சம்பந்தர் என்ற செய்தி தமிழ்நாடெங்கும் பரந்திருந்தது அங்கங்கே உள்ளவர்கள் சீகாழிக்குச் சென்று சம்பந்தப் பெருமானைத் தரிசித்து வந்தார்கள். திருநீல கண்ட யாழ்ப்பாணரும் இந்தச் செய்தியை அறிந்து தம்முடைய மனைவியாருடன் சீகாழியை அடைந்து ஞான சம்பந்தரை வணங்கினார். சம்பந்தர் அவரை உபசரித்து அவருக்குத் தனியே இருக்கையமைத்து அதில் தங்கும்படி செய்தார். யாழ்ப்பாணர் அப்பெருமானுடன் எப்போதும் இருந்து அவருடைய திருப்பதிகங்களை யாழிலிட்டுப் பாட வேண்டும் என்ற தம்

விருப்பத்தை எடுத்துரைத்தார். சம்பந்தர் அவ்வாறே ஆகுக என்று அருள, அதுமுதல் தேவாரத் திருப்பதிகத்தை உடனிருந்து யாழிற் பொருத்தி வாசிக்கும் தொண்டைச் செய்து இன்புற்றார்.

திருப்பெருமண நல்லூரில் ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருமணத்தில் தோன்றிய சோதியுள் அப்பெருமானுடன் புக்கு இறைவன் திருவடியை அடைந்தார்.

70. சடைய நாயனார்

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருநாவலூரில் பிறந்தவர். அவரை ஈன்றெடுத்த பெரியார் சடையர் என்னும் திருநாமம் உடையவர். ஆதி சைவ குலத்தில் தோன்றிய உத்தமர். தாம் முன்னைப் பிறவியில் செய்த புண்ணியப் பயனாக நம்பி ஆரூரரைப் பெற்றெடுத்தார்.

அவர்களுக்கு ஆரூரில் உள்ள தியாகராசர் குல தெய்வ மாதலின் தம்முடைய குமாரருக்கு ஆரூரர் என்ற திருநாமத்தைச் சூட்டினார்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்டத் தொகை பாடிய காலத்தில் அவர் தகப்பனார் இறைவன் திருவடியை அடைந்துவிட்டார் என்று தெரிகிறது. திருத்தொண்டத் தொகையில், "என்னவனாம் அரனடியே அடைந்திட்ட சடையன்" என்று வருவதனால் இதனை உணரலாம். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தம்மைப் பல இடங்களில் சடையனார் புதல்வர் என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்.

"ஊரான், சடையன்றன் காதலன்"

"சடையன்றன் சிறுவன் வன்றொண்டன்"

"சடையன் திருவாரூரன்"

"நண்புடைய நன்சடையன் சிறுவன்"

"சடையன் காதலன்"

என்பனபோல வரும் இடங்களைக் காண்க. சடைய நாயனார் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவராக இன்று விளங்குகிறார்.

71. இசைஞானியார்

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் மூன்றுபேர் பெண்மணிகள். ஒருவர் காரைக்கால் அம்மையார். மற்றொருவர் மங்கையர்க்கரசியார். பின்னும் ஒருவர் இசை ஞானியார். இந்த மூவரிலும் நாயன்மார் கூட்டத்தில் சேர்ந்த கணவர்களைப் பெற்றவர் இருவர். நின்ற சீர் நெடுமாற நாயனாரைக் கணவராகப் பெற்றவர் மங்கையர்க்கரசியார்; சடையனாராகிய நாயனாரைக் கணவராகப் பெற்றவர் இசைஞானியார். இந்த இருவருள்ளும், தாம், தம் கணவர், தம் புதல்வர் என்று குடும்ப முழுவதுமே நாயன்மார்களாக உள்ள பெருமை இசைஞானியாருக்கு இருக்கிறது. அறுபது நாயன்மார்களுடன் இந்தக் குடும்பத்தினரும் சேர்ந்து அறுபத்து மூவர் ஆயினர்.

வன்றொண்டர், நாவலாரூரர், தம்பிரான் தோழர், ஆளுடைய நம்பிகள் என்று சிறப்பிக்கப் பெறும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைத் திருவயிறு வாய்க்கும் பேறு பெற்றவர் இசைஞானியார். அவருடைய திருநாமம் இயற் பெயரோ, அன்றிச் சிறப்புப் பெயரோ அறியோம். இசைக் கலையில் பெருஞானம் உடையவராதலின் யாவரும் அவரை இயற் பெயரால் சுட்டிக் கூறாமல், இசை ஞானியார் என்று

சிறப்பித்துக் கூறும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருக்கலாம். திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுடைய இயற் பெயர் இன்னதென்று சேக்கிழாரும் சொல்லவில்லை; ஞானசம்பந்தப் பெருமானும் கூறிக் கொள்ள வில்லை. ஞானப்பால் உண்டதனால் பெற்ற சிறப்புப் பெயரே உலகறிய முழங்குகிறது. அதுபோல இசைஞானச் சிறப்பினால் இசைஞானியார் என்று யாரும் குறிக்கும் வழக்கு உண்டாயிற்று என்று கொள்வதில் தவறு இல்லை.

நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும் திருத்தொண்டில் ஈடுபட்டவர் சுந்தரர். 'சொற்றமிழ் பாடுகென்றார் தூமறை பாடும் வாயார்' ஆதலால், அவனருளே துணையாகத் திருப்பதிகங்களை இசையுடன் பாடலானார்.

"மந்தம் முழவம் இயம்பும் வளவயல் நாவலா ரூரன்
சந்த மிசையொடும் வல்லார்"

"ஒலிகொள் இன்னிசைச் செந்தமிழ் பத்தும்"

"பாடல் பத்தும், உன்னி இன்னிசை பாடுவார்"

என்பவற்றில் சுந்தரர் இசையுடன் பதிகங்களைப் பாடினார் என்பது புலனாகும். அவர் இசையில் வல்லவராகத் திகழ்ந்தவர். அந்த இசையறிவு தாயாரிடமிருந்து கருவோடு வந்தது என்று கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும் அல்லவா?

சிவபெருமானிடம் பேரன்பும் அறநினைவும் உள்ள இசை ஞானியார்திருவயிற்றில் ஆலால சுந்தரர் திருவவதாரம் செய்ய வேண்டுமானால், அப்பெருமாட்டியாருடைய புண்ணியப் பயனை அளவிட்டு உரைக்க ஒண்ணுமோ? திருத்தொண்டர் புராணசாரம் பின் வருமாறு அவரைப் போற்றுகிறது.

"நாவற் றிருப்பதிக்கோர் செல்வச் சைவ
நாயகமாம் சடையனார் நயந்த இன்பப்
பூவை குலமடத்தை பொற்பார் கொம்பு
புனிதமிகு நீறணிந்து போற்றி செய்தே

ஆவிற் றிகழ்தலைவன் வலிய ஆண்ட
ஆரூரர் அவதரிக்க அருந்தவங்கள் புரிந்தார்
யாவருக்கும் எட்டாத இசைந்த இன்ப
இசைஞானி எனஞானம் எளிதாம் அன்றே."

72. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

திருஅவதாரம்

தேவர்களும் அசுரர்களும் சேர்ந்து பாற்கடலைக் கடைந்தனர். கற்பகம் வந்தது; காமதேனு வந்தது; இன்னும் பல பொருள்கள் வந்தன. இந்திரனும் பிறரும் அவற்றைத் தமக்குரிய பொருள்களாக்கிக் கொண்டனர். இன்னும் அமுது எழவில்லை. அதற்குமுன் பெரு நஞ்சு தோன்றியது; தன் காற்றுப் பட்டாலே மயங்கி விழச் செய்யும் ஆலகால விடம் தோன்றியது.

அப்பொழுது அமரர் அஞ்சி நடுங்கினர். சாவாமையைப் பெறவேண்டு மென்ற ஆசையினால் பாற்கடலைக் கடையப் போக, இப்போது உலகையே கணத்தில் முடிக்கும் நஞ்சு எழுந்ததே என்று விதிர் விதிர்த்தனர். யாவரும் சிவபெரு மானுக்கு முன் சென்று விழுந்து வணங்கித் தமக்கு வந்த இன்னலைக் கூறி முறையிட்டனர். கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான், அவர்கள் அதுகாறும், தன்னை நினை யாதிருந்த குற்றத்தை மறந்து அவர்களுக்கு அருள்புரியத் திருவுள்ளம் கொண்டான். "நஞ்சைக் கொணருங்கள். நான் அதை விழுங்குகிறேன்" என்றான்.

"நஞ்சைக் கொணர்வதா! அதன் அருகில் யார் போக முடியும்?" என்று நடுங்கிக் கூறினர் அமரர்.

இறைவன் உள்ளே சென்று நிலைக்கண்ணாடியின் முன்

நின்று தன் திருக்கோலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டான். கண்ணாடியில் தோன்றிய உருவத்திலிருந்து பேரழகனாக ஒரு மூர்த்தி தோன்றினான். சுந்தரனாகிய அவனை நோக்கி, "நீ உடனே சென்று ஆலால நஞ்சைக் கொண்டுவா" என்று ஈசன் பணித்தான். அவன் அப்படியே செய்ய, அந்த நஞ்சை இறைவன் விழுங்கி அதனைத் தன் கண்டத்திலே நிறுத்திக் கொண்டான். அமரர் தமக்கு வந்த இடையூறு அகன்று அமுதம் கடைந்து உண்டனர்.

தன் பேரழகினாலும், ஆலால நஞ்சை எடுத்து வந்த பெருமையாலும் ஆடியில் தோன்றிய அழகனுக்கு ஆலால சுந்தரன் என்ற திருநாமம் உண்டாயிற்று. அவன் சிவபிரானுடைய அணுக்கத் தொண்டனாக, இறைவனுக்கு வேண்டிய மாலை, திருநீறு முதலியவற்றை எடுத்துச் சென்று வழங்கும் பணியைப் புரிந்து வந்தான்.

ஒரு நாள் திருக்கயிலையில் உள்ள நந்தவனத்தில் தேவி கூந்தலில் அணியும் பொருட்டு, அன்னையின் தோழிகளாகிய அனிந்திதை கமலினி என்னும் இருவரும் பூக்கொய்து கொண்டிருந்தனர். அப்போது ஆலால சுந்தரன் அங்கே வந்து சேர்ந்தான். அவன் அங்கே மலர் கொய்து கொண்டிருந்த இருவரையும் கண்டான். அவன் உள்ளத்தே ஒரு கிளர்ச்சி தோன்ற அவ்விருவர்பாலும் தன் மனத்தைப் போக்கினான். அவனைக் கண்ட அவ்விரு மாதரும் அவனுடைய திருவுருவ எழிலைக் கண்டு உள்ளத்தே இருத்தினர்.

ஆலால சுந்தரன் மலர்களைக் கொய்து சென்றான். மங்கையர் இருவரும் அப்படியே மலர் கொய்து எடுத்துச் சென்று இறைவியை அடைந்தனர். சிவபெருமான் ஆலாலசுந்தரன் தன் உள்ளத்தை இரு மங்கையர்பால் போக்கிய செய்தியை உணர்ந்து கொண்டான். அவனை நோக்கி, "நீ

இருவர்பாலும் காதல் கொண்டனை. அந்தக் காதல் கனிந்து இன்பம் பெற வேண்டும்; அந்தச் செயல் நிலவுலகில்தான் நிகழ வேண்டும். ஆதலின் நீ உலகில் பிறந்து, அந்த இருமங்கையரோடு ஒன்றி இன்புற்று வாழ்ந்து, பின்பு இங்கே வருவாயாக" என்று பணித்தான்.

அதுகேட்ட ஆலால சுந்தரன் கைகளைக் கூப்பி, "எம்பெருமானே, தேவரீருடைய திருவடிக்கு அணுக்கத் தொண்டு புரியும் பேறு அடியேனுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இங்கிருந்து பிரிந்து உலகில் பிறவி எடுத்தால் நான் மயக்கமுற்று வருந்துவேனே! அந்த மையல் மானிடப் பிறவியிலே என்னை வந்து தடுத்தாட் கொண்டருள வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டான். இறைவன் அப்படியே செய்வதாக அருளினான்.

அன்று அங்கே நிகழ்ந்த இந்த அருட்செயலின் விளைவாக, மாதவம் செய்த தென்றிசை வாழ்ந்திடவும், தீதிலாத் திருப்பதிகமாகிய தொண்டத் தொகை தோன்றவும், ஆலால சுந்தரன் திருநாவலூரில் ஆதிசைவ குடும்பத்தில் நம்பியாரூரராகத் தோன்றினான். கமலினி திருவாரூரில் பரவை நாச்சியாராகவும், அனிந்திதை திருவொற்றியூரில் சங்கிலி நாச்சியாராகவும் தோன்றினர்.

வைதிகத் திருவும் மன்னவர் திருவும்

நடு நாட்டில் திருமுனைப்பாடி நாடு என்பது ஒரு பகுதி. அந்த நாட்டில் திருநாவலூர் என்னும் ஊரில் மாதொரு பாகனார்க்கு வழிவழி அடிமை செய்யும் ஆதிசைவர் குலத்தில் தோன்றிச் சிறப்புப் பெற்றார் சடையனார் என்னும் பெரியார். அவருடைய மனைவியார் இசைஞானியார். இருவருக்கும் குழந்தையாகத் திருவவதாரம் செய்தார் ஆலால சுந்தரர்.

அவருக்கு ஆரூரன் என்று திருநாமம் இட்டு அன்புடன் வளர்த்து வந்தனர்.

குழந்தை இனிது வளர்ந்து வந்தது. திருக்கோவலூரில் இருந்து திருமுனைப்பாடி நாட்டை ஆண்டுவந்த நரசிங்க முனையரையர் என்னும் மன்னர், அடிக்கடி திருநாவலூர் வந்து இறைவனைத் தரிசித்துக் கொண்டு செல்வார். ஆரூரர் பிள்ளைப் பிராய விளையாடல்களைப் பயின்று வந்தார். சிற்றில் சிதைத்தும் சிறு தேர் உருட்டியும் விளையாடினார். ஒரு நாள் தரிசனத்துக்கு வந்திருந்த நரசிங்க முனையரையர் இந்தக் குழந்தையைக் கண்டார். அழகும் ஒளியும் மிக்க அந்தத் திருவுருவம் அவர் கண்ணையும் கருத்தையும் ஈர்த்தது. அது முதல் அம்மன்னர் நாவலூர் வரும்போதெல்லாம் ஆரூரரைக் கண்டு எடுத்துத் தழுவி முத்தமிட்டுச் சீராட்டி இன்புறலானார். ஆரூரருக்கும் நரசிங்க முனையரையருக்கு மிடையே அன்பு முதிர்ந்து வந்தது. மன்னருக்கு ஆரூரரைத் தம்முடனே இருக்கச் செய்து பேணி வளர்த்துவர வேண்டுமென்ற ஆர்வம் உண்டாயிற்று. தம்முடைய கருத்தை மெல்லச் சடையனாருக்கும் இசைஞானியாருக்கும் தெரிவித்தார். மன்னருடைய பேரார்வத்தைக் கண்டு அவர்கள் உடன் பட்டனர். உடனே நரசிங்க முனையரையர், அவரைத் தம் பிள்ளையாக ஏற்று அரசிளங்குமரனைப் போலவே வளர்த்து வந்தார்.

அந்தணருக்கேற்ற பண்பும் அரசருக்கேற்ற செல்வத் திருக்கோலமும் பெற்று ஆரூரர் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்தார். உரிய காலத்தில் அவருக்கு உபநயனம் செய்து கலைகளைக் கற்பிக்கலானார் மன்னர். அரசருக்கு ஏற்ற ஆனையேற்றம் குதிரையேற்றங் களைப் பழகினார் ஆலால சுந்தரர். ஆதி சைவருக்கு ஏற்ப

மறையும் ஆகமமும் பிற கலைகளும் பயின்றார். அறிவிலே மிக்கு விளங்கித் தம்மைப் பெற்றாருக்கும் வளர்த்தவருக்கும் வியப்பையும் பெருமிதத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் அளித்தார்.

அவருக்குத் திருமணம் செய்வதற்குரிய பருவம் வந்தது. சிறந்த குலப் பெண் ஒருத்தியைத் தேர்ந்து மணம் புரிய வேண்டும் என்று சடையனார் முயன்றார். அருகே உள்ள புத்தூர் என்ற ஊரில் சடங்கவி சிவாசாரியர் என்ற ஆதி சைவருடைய திருமகளைத் தேர்ந்து, அவளைச் சுந்தரருக்குரிய இல்லக் கிழத்தியாக ஏற்றுக் கொள்ள முடிவு செய்தார்.

நரசிங்க முனையரையர் இதனை அறிந்து மகிழ்ந்து, அரசர் திருவுக்கு ஏற்ற வகையில் திருமணத்தை நடத்த வேண்டுமென்று எண்ணி அதற்கு ஆவன புரிந்தார். முகூர்த்த நாளைக் குறித்துத் திருமண ஓலையும் போக்கினார்கள்.

இந்தத் திருமணத்தைக் கண்டு களிப்பதற்காகப் பல ஊர்களிலிருந்து மக்கள் திரண்டு வந்தனர். ஆடவரும் பெண்டிரும் வந்து மொய்த்தனர்.

தடுத்தாட் கொண்ட அருள்

திருமண நாள் வந்தது. ஆரூரர் திருமஞ்சனம் செய்து கொண்டு ஆடை அணி அணிந்து திருமணக்கோலம் கொண்டார். யோகப் புரவியில் ஏறிக்கொண்டு உறவினரும் பிறரும் சூழ மங்கல வாத்தியம் முழங்கத் திருநாவலூரிலிருந்து பெண் உள்ள ஊராகிய புத்தூருக்கு வந்தார். இந்தத் திருமண ஆரவாரத்தோடு பெருங் கூட்டம் புத்தூருக்கு வந்தமையால் அன்று முதல் அவ்வூருக்கு மணம் வந்த புத்தூர் என்ற திருப்பெயர் வழங்கலாயிற்று.

புத்தூரில் உள்ளவர்கள் மாப்பிள்ளை வருவதை அறிந்து ஊரெல்லாம் அலங்கரித்திருந்தார்கள். நிறைகுடம், தூபம்,

தீபம், பாலிகைகள் ஆகியவற்றை ஏந்தினார்கள். மலரையும் அறுகையும் சுண்ணத்தையும் தூவினார்கள். பொரியை வீசினார்கள். சந்தனப் புனலைத் தெளித்தார்கள். இவ்வாறு அந்தணாளர்கள், திருமணக் கூட்டத்தை எதிர் கொள்ள வந்தார்கள்.

சுந்தரர் மணப்பந்தருக்கு அருகில் வந்து இறங்கினார். அப்பொழுது இறைவன் அப்பெருமானைத் தடுத்தாட் கொள்வதாக அருளிய செயலை நிகழ்த்தப் புக்கான். அவன் ஒரு கிழவேதியராகக் கோலம் பூண்டு எழுந்தருளி வந்தான்.

திருமணப் பந்தருக்குள் புகுந்து அம்முதியவர், "இங்குள்ள யாவரும் யான் சொல்லப் போவதைக் கேளுங்கள்" என்று சொன்னார். அங்கிருந்த அந்தணர்களும் சுந்தரரும் அந்த முதியவரை நோக்கி, "நும் வரவு நல்வரவாகுக! நீங்கள் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லுங்கள்" என்றனர்.

அந்த முதியவர் நாவலூர் நம்பியை நோக்கி, "உனக்கும் நமக்குமிடையே ஒரு வழக்கிருக்கிறது. அதை முடித்த பிறகே நீ திருமணம் செய்யப் புகவேண்டும்" என்றார்.

"உமக்கு அப்படி ஒரு வழக்கு உண்டானால் அதை முடித்த பிறகே நான் திருமணம் செய்துகொள்வேன்; சொல்லுங்கள்" என்றார் சுந்தரர்.

உடனே அந்தணர் சபையில் உள்ள அனைவரையும் நோக்கி, "இந்நாவலாரூரன் என்னுடைய அடிமை" என்று சொன்னார். அது கேட்டவர்கள், "இவர் எதற்காக இப்படிப் பேசுகிறார்?" என்று யோசித்தனர். "இது என்ன புதிய வழக்காக இருக்கிறதே!" என்று சிரித்தனர். சுந்தரர், ".இந்த அந்தணர் பேசுவது நன்றாயிருக்கிறது!" என்று கூறி சிரித்தார்.

அதுகண்ட முதியவர் தம் உத்தரீயத்தைத் தோள்மேல்

போட்டுக் கொண்டு சுந்தரருக்கு முன் சென்று, "என்ன சிரிக்கிறாய்? இதோ பார்; உன் தந்தைக்கும் தந்தை எனக்கு எழுதித் தந்த அடிமை யோலை இது. இந்தச் செய்தியைக் கேட்டு நீ சிரிக்கிறாயே!" என்று வெகுளிக் குறிப்புடன் கேட்டார்.

"அந்தணர் ஒருவர் வேறு அந்தணருக்கு அடிமையாவது வழக்கம் இல்லையே! நீர் புதியதாகச் சொல்கிறீரே! இதுவரையில் கேளாத அதிசயம் உம்முடைய வாயாலே புதிதாகக் கேட்டோம். நீர் பித்தனோ?" என்றார் சுந்தரர்.

"நான் பித்தனாகட்டும்; அல்லது பேயனே ஆகட்டும். அதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. நீ என்னை எவ்வளவு இழிவாகப் பேசினாலும் நான் நாணம் அடைய மாட்டேன். என்னை உனக்குத் தெரியாவிட்டால், நின்று வித்தகம் பேசாதே! எனக்குப் பணி செய்ய வேண்டும்; அது அடிமையின் கடமை."

சுந்தரருக்கு யோசனை படர்ந்தது; 'இவரைக் கண்டால் என் உள்ளம் அன்பு மீதூர உருகுகிறது. ஆனால் இவர் கூறும் பைத்தியக்கார வார்த்தையோ கோபத்தை எழச் செய்கிறது. அடிமை ஓலை இருக்கிறதென்கிறாரே; அதையும் பார்த்து விடுவோம்' என்று எண்ணி, "எங்கே, அந்த ஓலையைக் காட்டும்" என்றார்.

அதைக் கேட்ட அந்தணர், "நீ ஓலையைப் பார்க்கும் தகுதி உடையவனாவாயோ? சபைக்காரருக்குமுன் காட்டுவேன்! நீ ஆளாகப் பணி செய்யக் கடமைப் பட்டவன்" என்றார்.

அது கேட்ட ஆரூரருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. அவரிடம் இருந்த ஓலையைப் பறிப்பதற்கு அவரைத் தொடர்ந்தார். முதியவர் திருமணப்' பந்தரிலே ஓட, அவரைப்

பின்பற்றிச் சென்ற சுந்தரர் அவரிடமிருந்து ஓலையை வலியப்பற்றி வாங்கி, "அந்தணர் அடிமையாவதாவது! இது என்ன முறை?" என்று சொல்லி அவ்வோலையைக் கிழித்து எறிந்தார். அது கண்ட அவர், "இது என்ன அநியாயம்!" என்று முறையிட்டார்.

அருகில் இருந்தவர்கள் சுந்தரரை விலக்கி, முதியவரை நோக்கி, "நீர் சொல்லுகிற முறை உலகில் எங்கும் இல்லாத சம்பிரதாயமாக இருக்கிறதே! இதை வைத்துக் கொண்டு வழக்கிடும் நீர் யார்? எங்கே இருக்கிறீர்? சொல்லும்" என்றார்கள்.

"நான் இங்கே இருப்பவன்தான். இதோ அருகில் இருக்கிற வெண்ணெய் நல்லூர்தான் என் ஊர். அது இருக்கட்டும். வலிய என் கையிலுள்ள ஆவண ஓலையை வாங்கி இவன் கிழித்தானே; இதுவே இவன் உண்மையை மாற்றுவதற்காகச் செய்த காரியம் அல்லவா? இதிலிருந்தே இவன் அடிமை யென்பதைக் காட்டிவிட்டான்" என்று முதியவர் கூறினார்.

ஆரூரர், 'இவர் யாரோ பழைய மன்றாடிபோல் இருக்கிறார்' என்று எண்ணினார். அவர் உள்ளத்தே அவரையும் அறியாமல் அன்பு பொங்கியது. "நீர் வெண்ணெய் நல்லூர்க்காரரானால் இந்த வழக்கை அந்த ஊரில் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்; வாரும்" என்றார்.

"அப்படியே செய்யலாம். நீ வெண்ணெய் நல்லூருக்கு வந்தால், அவ்வூர்ச் சபையோரறிய நான்மறையோர் முன் என்னிடமுள்ள மூல ஓலையைக் காட்டி நீ அடிமை என்பதை நிறுவுவேன். நீ கிழித்தது படியோலைதான்" என்று சொல்லித் தடியை ஊன்றிக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

அந்த மறையவர் பின்னே காந்தத்தைச் சார்ந்து இரும்பு செல்லுவதைப் போல ஆரூரர் சென்றார். சுற்றத்தினரும், "இது

என்ன வியப்பாயிருக்கிறது!" என்று அவருடன் சென்றனர். யாவரும் வெண்ணெய் நல்லூரை அணுகி அங்குள்ள சபையை அடைந்தார்கள். அக்காலத்தில் ஊருக்கு ஊர் நல்லவர்களும் பெரியவர்களும் சேர்ந்த சபை ஒன்று இருக்கும். ஊருக்குப் பொதுவான காரியங்களை அச்சபையினர் கவனித்து நடத்துவார்கள். ஊரில் ஏதேனும் வழக்கு எழுந்ததானால் சபையினர் அதை விசாரித்து முடிவு செய்வார்கள்.

வெண்ணெய் நல்லூர்ச் சபையில் இருந்த நான்மறையோர் முன் நின்று முதிய அந்தணர், "இந்த நாவலாரூரன் என் அடிமை. அதற்குச் சான்றாக நான் காட்டிய ஓலையை இவன் கிழித்தெறிந்து விட்டான். இதோ வந்திருக்கிறான். இது என் முறைப்பாடு" என்றார்.

அவையிலிருந்த பெரியவர்கள் அதைக் கேட்டு "என்ன ஐயா, புதிய வழக்கைச் சொல்கிறீரே, இந்த மாநிலத்தில் அந்தணர் அடிமையாதல் இல்லையே!" என்றனர்.

"இது பரம்பரையாக இசைந்து வந்த வழக்கம் அல்லவா? இவன் கிழித்த ஓலை இவன் தந்தைக்குத் தந்தை எனக்கு எழுதிக் கொடுத்தது" என்றார்.

உடனே அவையினர் சுந்தரரை நோக்கி, "மனம் இசைந்து எழுதிய ஓலையை இவர் காட்டினாரானால், அதை வலிய வாங்கிக் கிழிப்பது வெற்றி யாகுமா? இந்தத் தளர்ந்த வேதியர் தம்முடைய வழக்கைச் சொன்னார். உம்முடைய எண்ணம் யாது?" என்று கேட்டனர்.

"எல்லா நூல்களையும் உணர்ந்த பெரியவர்களே, நான் ஆதி சைவன் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். என்னைத் தமக்கு அடிமை என்று இவர் சாதிக்கிறார். இது மனத்தினால் அறிவதற்கரிய மாயையாக அல்லவா இருக்கிறது? நான் என்ன

சொல்லட்டும்? எனக்கு இன்னதென்றே விளங்கவில்லை" என்றார் சுந்தரர்.

அவையினர் அந்தணர் பெருமானை நோக்கி, "இவர் உம்முடைய அடிமை என்பதை எம்முன் சான்றுடன் நிறுவவேண்டும். ஆட்சியோ ஆவணமோ பிறர் கண்ட காட்சியோ இந்த மூன்றில் ஒன்று காட்டுவீராக" என்று கூற, அவர், "முன்னே இவன் கிழித்த ஓலை படியெடுத்த ஓலை; அதற்கு மூலமாகிய ஓலை என்னிடம் வைத்திருக்கின்றேன்" என்றார். "அப்படியானால் அதைக் காட்டுக" என்று சபையினர் சொல்ல, "நான் காட்டுவேன்; ஆனால் இவன் வலிய அதனையும் பற்றிக் கிழித்தெறிந்துவிட்டால் நான் என் செய்வேன்!" என்று கூற, "அவ்வாறு செய்ய ஒட்டோம்" என்று அவையினர் உறுதி கூறவே, மறையவர் ஓலையை எடுத்துக் காட்டினார்.

அவையோரின் ஏவலின்படி அங்கிருந்த கரணத்தான் அதை வாங்கினான். பழையதாக இருந்த அதை விரித்து வாசிக்கலானான். "நாவலூரிலுள்ள ஆதிசைவ மறையோன் ஆரூரனாகிய நான், பெரிய அந்தணராகிய வெண்ணெய் நல்லூர்ப் பித்தனுக்கு எழுதிக் கொடுத்த ஓலையாவது: நானும் என்னுடைய மரபில் வருவோரும் இவருக்கு அடிமையாகித் தொண்டு புரியக் கடவேமாக! இதற்கு இவை என் எழுத்து" என்று ஓலையை வாசிக்கக் கேட்ட மறையவர்கள், மேலெழுத்திட்டவர்களின் பெயரையும் கேட்டு, அவர்கள் அவ்வெழுத்துக்களைக் கண்டு, "அவை அவர்கள் எழுத்தே" என்று ஒப்புக் கொண்டனர். பின்பு சுந்தரரைப் பார்த்து, "இந்தக் கையெழுத்து உங்கள் பாட்டனாருடைய எழுத்துத் தானா என்பதைத் தெளிவாகப் பார்த்து அறிந்து கொள்ளுங்கள்" என்றனர். அப்போது வழக்கிட வந்த

பிரானார், "இவனுடைய பாட்டனார் எழுதிய வேறு ஓலைகள் உண்டானால் அவற்றைக் கொணர்ந்து இதனோடு நன்றாக ஒப்பு நோக்கிப் பார்த்துத் தெளியுங்கள்" என்றார்.

அவையினர் அப்படியே ஆவணக் களரியில் காப்பில் இருந்த ஓலைகளை எடுத்து வரச்செய்து ஒப்பு நோக்கிய பொழுது இரண்டும் ஒத்திருந்ததைக் கண்டார்கள். உடனே "இனிப் பார்க்க வேண்டியது வேறு ஒன்றும் இல்லை. இந்த மறையவருக்கு நம்பியாரூராகிய நீர் தோற்றீர். ஆகவே ஆவணத்தில் உள்ளபடி இவருக்கு ஏவல் செய்வது உம்முடைய கடமை" என்று அவையினர் தீர்ப்பு அளித்தார்கள்.

சுந்தரர், "நீதிமுறை இதுவானால் நான் இதற்கு இசையமாட்டேன் என்று சொல்ல முடியுமோ?" என்று சொல்லி நின்றார்.

அப்போது அவையினர் முதுமறையவரை நோக்கி, "அந்தணர் பெருமானே, நீர் காட்டிய ஆவணத்தில் உமக்கு எங்கள் ஊர் என்று இருக்கிறதே! உம்முடைய வீடு இங்கே எங்கிருக்கிறது? எவ்வளவு காலமாக வாழ்கிறீர்?" என்று கேட்டனர்.

வழக்கில் வெற்றி பெற்ற புண்ணிய முனிவர், "என்னை ஒருவரும் அறிந்திலீரோ? அப்படியானால் என்னுடன் வாரும்" என்று கூறி, அவையிலுள்ள மறையவர்களும், நம்பி ஆரூரரும் பின் தொடர்ந்து செல்ல, முன் நடந்தார். திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள திருக்கோயிலாகிய திருவருட்டுறைக்குள் புகுந்தவர் மறைந்தார். பின் வந்தவர்கள் அவரைக் காணாமல் திகைத்தனர்.

"பெரியவர் இந்தக் கோயிலில் புக்கது ஏன்?" என்று எண்ணிய சுந்தரர், தனியே திருவருட்டுறைக்குள் புகுந்து

அழைக்க, இறைவன் இடபவாகனாரூடனாய்த் தோன்றி, "நீ நம்முடைய தொண்டன். நம்முடைய ஏவலாலே உலகில் பிறந்தாய். நாம் வாக்களித்தபடி இங்கே வந்து உன்னைத் தடுத்தாட் கொண்டோம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினான்.

இதனைக் கேட்ட நம்பி ஆரூரர் தாய்ப்பசுவின் கனைப்பைக் கேட்ட கன்றைப் போலக் கதறித் தலைமேல் கைகுவித்து ஆடினார்; பாடினார்; "எம்பெருமான் என்னை வலிய ஆட்கொண்ட பேரருள்தான் என்னே!" என்று விம்மினார். அப்போது இறைவன், "நீ என்னிடம் வன்மை யாகப் பேசினமையின் உனக்கு வன்றொண்டன் என்னும் பெயர் அமைவதாகுக. நமக்கு விருப்பமான அருச்சனை பாட்டே ஆகும்; ஆதலால் நீ தமிழ்ப் பாக்களால் நம்மைப் பாடுக" என்று பணித்தான். சுந்தரர் தொழுதபடியே, "வேதியனாகி வந்து வழக்கினால் வென்று ஆட்கொண்ட ஆரமுதே, குணப்பெருங்கடலே, உன்னிடம் எதை அறிந்து எப்படிப் பாடுவேன்!" என்று உருகினார். இறைவன், "முன்பு நம்மைப் பித்தன் என்று மொழிந்தாய் ஆதலின், பித்தனென்றே எடுத்துப் பாடுவாயாக" என்று அருளினான்.

அந்த அருளே துணையாக வன்றொண்டர், "பித்தா பிறை சூடி" என்று எடுத்துத் தேவாரப் பதிகத்தைப் பாடலானார்.

திருத்தில்லைக் காட்சி

இறைவன் எல்லா உயிர்களுக்கும் தாயாக இருக்கிறான். அவ்வுயிர்கள் வாழ வேண்டிய கருவிகளைப் படைத் திருக்கிறான். அவனை நாம் மறந்தாலும் நம்மை அவன் மறப்பதில்லை. நமக்கு அவனிடம் அன்பு இருக்கிறதோ இல்லையோ நம்பால் அவனுக்கு உள்ள அருளுக்கு அளவே இல்லை. தாய்க்குக் குழந்தைகளிடத்தில் பெருங்கருணை

இருக்கிறது. ஆனால் குழந்தைகள் வளர்ந்த பிறகு அன்னையிடம் அன்புடையவர்களாக இருப்பார்கள் என்று சொல்ல இயலாது. சில சமயங்களில் மிடுக்குடைய மக்கள் தாயைப் புறக்கணிப்பதும் உண்டு. அப்பொழுதும் தாய்க்குப் பிள்ளைப் பாசம் விடுவதில்லை. இதனை எண்ணியே, "பெற்ற மனம் பித்து; பிள்ளை மனம் கல்லு" என்ற பழமொழி எழுந்தது.

இறைவன் கருணையே வடிவானவன். அவனுடைய பேரருளுக்கு இணையே இல்லை. மக்களுடைய நெஞ்சமோ கல்லாக இருக்கிறது. அதனை அறிந்தும் இறைவன் உயிர்கள் வாழ வகை செய்து கொண்டே இருக்கிறான். பிள்ளைகளின் மனம் கல்லாக இருந்தாலும் இறைவனுடைய அருளுள்ளம் அவர்கள்பால் பித்துடையதாக இருக்கிறது.

இவற்றை யெல்லாம் எண்ணியே நாவலாரூரராகிய சுந்தரர் "பித்தா" என்று திருப்பதிகத்தைத் தொடங்கினார்.

பித்தாபிறை சூடிபெரு மானேஅரு ளாளா
எத்தால்மற வாதேநினைக் கின்றேன்மனத் துன்னை
வைத்தாய் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய்
நல்லூரருட் டுறையுள்
அத்தாஉனக் காளாய்இனி அல்லேன்என லாமே!

இறைவனைப் பித்தா என்றார். அதனை விளக்குபவர் போலப் பிறை சூடி என்றார். சந்திரன் தக்கயாகத்தில் இறைவனுடைய திருவடியால் தேய்க்கப் பெற்றவன். காலடியில் பட்ட பொருளைத் தலையில் தூக்கிவைத்துக் கொள்பவன் பித்தன் அல்லவா? ஆனால் பெருமான் தலைவன்; பெரியவன். அப்படித் தலையில் எடுத்து அணிந்ததற்குக் காரணம் அவனுடைய அருள்தான். அருளாளனாகிய அவன் இப்போது, "நான் அடிமை அல்ல" என்று மறுத்தும் வலியத் தடுத்தாட் கொண்டான். இப்போது சுந்தரர் அவனை மறக்கவில்லை. முன்பு மறந்தார். இனி எதனாலும் மறக்கமாட்டார்.

எத்தால்மற வாதேநினைக் கின்றேன்!

(எதனாலும் உன்னை மறவாமல் நினைக்கின்றேன்.)

சுந்தரர், "நினைக்கின்றேன்" என்று சொன்னவர் அப்படிச் சொல்வது தவறு என்று எண்ணினார். உடனே, "நானாவது, நினைப்பதாவது! நான் நினைத்த அழகுதான் தெரிந் திருக்கிறதே! இறைவனே திருவருளாலே தன்னை என் மனத்தில் நினைக்கும்படி வந்து இருந்தான். அவன் என் மனத்தில் தன்னை வைத்து நினைக்கச் செய்வதனால் நினைக்கின்றேன். இல்லையானால் அவனை நினைக்க வேண்டும் என்று எளியேனுக்குத் தோன்றுமோ, தோன் றாதோ?" என்ற எண்ணத்தினால்,

மனத்து உன்னை வைத்தாய்

என்றார்.

திருவெண்ணெய் நல்லூர் பெண்ணையாற்றங் கரையில் இருப்பது. ஆலயத்துக்கு அருட்டுறை என்று பெயர்.

வெண்ணெய் நல்லூர் அருட்டுறையில் அத்தா

இத்தகைய பெருமானுக்கு அநாதி காலமாக ஆளாக இருப்பவர் சுந்தரர். அந்த உறவை மாற்றி, பிணைப்பை முறித்து, "நான் அடிமை அல்ல" என்று சொல்வது முறையா? அது தானே பேதைமை? பைத்தியக்காரத்தனம்?

அத்தா உனக் காளாய், இனி அல்லேன்என லாமே!

திருப்பதிகம் முழுவதையும் பாடியருளினார் சுந்தரர். அப்போது இறைவன் அசரீரியாக, "இப்படியே உலகில் பல வேறு தலங்களில் உள்ள நம் புகழைப் பாடுவாயாக!" என்று அருளிச் செய்தான். சுந்தரர் திருநாவலூர் சென்று எம்பெருமானை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடினார்.

சுந்தரரை மணக்க இருந்த பெண், பின்பு கன்னியாகவே இருந்து அவரையே தியானம் செய்து வாழ்ந்து சிவலோக பதவியை அடைந்தாள்.

இறைவன் புகழ்பாடும் கடமையை மேற்கொண்ட சுந்தரர், திருத்துறையூர் சென்று பதிகம் பாடி அப்பால் வேறு சில தலங்களை வழிபட்டார். தில்லை சென்று நடம்புரியும் பெருமானை வணங்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவர்பால் எழுந்தது. பெண்ணையாற்றைக் கடந்து திருவதிகைப் புறத்தே அணைந்தார். உழவாரப் படையாளியாகிய திருநாவுக்கரசர் பலகாலம் வாழ்ந்து திருத்தொண்டு புரிந்த அத் திருப்பதியைத் தம் காலால் மிதிக்கக்கூடாது என்று அருகிலுள்ள சித்த வடமடம் என்ற இடம் சென்று திருவதிகைப் பெருமானை எண்ணியபடியே படுத்திருந்தார். அப்போது சிவபெருமான் ஒரு முதிய வேதியராக எழுந்தருளிச் சுந்தரர் தங்கிய மடத்துக்குட் புகுந்து பள்ளி கொண்டான். சுந்தரர் தலையின்மேல் தன் திருவடி படும்படி படுத்திருந்தான். அப்போது சுந்தரர், "ஐயோ, உம்முடைய அடியை என் தலையில் வைக்கிறீரே!" என்று சொன்னார். பெருமான், "திசையறியாத மயக்கம் என்னுடைய முதுமைப் பிராயத்தால் வந்துவிட்டது" என்று சொன்னான். உடனே சுந்தரர் வேறு பக்கமாகத் தலையை வைத்துப் படுத்தார். அப்போதும் அம்மறையவன் தலையின்மேல் கால் படும்படி படுத்திருக்கச் சுந்தரர், "இது என்ன? நான் எப்படிப் படுத்தாலும் என் தலைமேல் காலை வைக்கிறீரே! நீர் யார்?" என்று கேட்டார். அப்போது இறைவன், "என்னை நீ அறிந்திலையோ!" என்று சொல்லி மறைந்தருளினான்.

வந்த மறையவர் இறைவனே என்று அறிந்து மனம் உருகினார் ஆரூரர். உடனே திருவீரட்டானப் பெருமானை,

"தம்மானை அறியாத சாதியார் உளரே" என்று தொடங்கி ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார்.

பிறகு கெடில நதியில் நீராடி திருமாணிகுழியைத் தரிசித்துக் கொண்டு, திருத்தினைநகர் சென்று வழிபட்டுத் திருப்பதிகம் பாடித் திருத்தில்லை நோக்கிச் சென்றார். இசைக் கருவிகளின் கீத ஒலியும் வேத ஒலியும் இடையறாது ஒலிக்கும் தில்லையின் மருங்கே அணைந்தார். அப்பெரும்பதியின் எல்லையை வணங்கி வடக்குத் திருவாயிலின் வழியே உள்ளே புகுந்தார். அவருடைய வருகையை அறிந்த தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் அவரை எதிர்கொண்டு பணிந்து அழைத்துச் சென்றனர். சுந்தரரும் அவர்களைப் பணிந்து அம்பல வாணனை வணங்கும் பெருவிருப்பத்தோடு திருவீதியிலே புகுந்தார். வீதிவலம் வந்து திருக்கோயிலுள் புக்குத் திருச்சிற்றம்பலத்தை அடைந்து நடராசப் பெருமானை வணங்கினார்.

அப்போது அவர் அடைந்த பேரின்பத்தை என்னவென்று சொல்வது! அவருடைய ஏனைய புலன்கள் உணர்விழந்து போகக் கண்கள் மட்டும் ஆடும் பெருமான் திருக்கோலத்தில் ஒன்றிவிட்டன. அந்தக்கரணங்கள் நான்கினுள் ஏனையவை ஒடுங்கி நிற்க, சித்தம் ஒன்று மட்டும் எம்பெருமான் தியானத்தில் தனிநின்று ஒன்றியது. சத்துவகுணம் மேலோங்கி நிற்க, மற்றவை அடங்கின. இந்த நிலையில் நின்றார் அவர். இறைவன் திருக்கூத்துத் தரிசனம் அவருக்குக் கண்ணின் வழியே பேரானந்தக் கடலைப் புகுத்தியது. இந்த நிலையைச் சேக்கிழார் பெருமான் மிக அருமையாகப் பாடுகிறார்.

"ஐந்துபேர் அறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும்

சிந்தையே ஆகக் குணம்ஒரு மூன்றும்
திருந்துசாத் துவிகமே ஆக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும்ஆ னந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்."

"இந்தத் திவ்யதரிசனம் பெறக்கிடைத்த இப்பிறவியே தூய பிறப்பு" என்று சுந்தரர் உருகினார். திருப்பதிகம் பாடினார். அப்போது வானில், "ஆரூருக்கு வருவாயாக" என்று ஓர் ஒலி எழுந்தது.

திருமணமும் தொண்டத் தொகை உதயமும்

"திருவாரூருக்கு வருக" என்ற ஒலியைக் கேட்டு இறைவனை இறைஞ்சித் தில்லையை விட்டுப் புறப்பட்டார் சுந்தரர். தென்றிசை வாயில் வழியே புறம்போந்து கொள்ளிட நதியைக் கடந்து சீகாழியை அணுகினார். அது திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் திருவவதாரம் செய்த தலமாதலின், அதனுள்ளே மிதிக்கக் கூடாது என்று புறத்தே நின்று வணங்கினார். அப்போது பிரமபுரீசர் அவருக்குக் காட்சி கொடுத்தருளினார். அங்கே திருப்பதிகம் பாடித் திருக்கோலக்கா, திருப்புன்கூர், மயிலாடுதுறை, அம்பர் மாகாளம், திருப்புகலூர் முதலிய தலங்களையெல்லாம் தரிசித்துக் கொண்டு திருவாரூரை அடைந்தார்.

"நாம் அழைக்க நம்பி ஆரூரன் இங்கே வருகின்றான். அவனை எதிர்கொள்வீர்களாக" என்று திருவாரூரில் உள்ளாருக்கு எம்பெருமான் கனவில் அறிவித்தருளினான். "சிவபெருமானுடைய அருள் பெற்ற ஆரூரர் நமக்குத் தலைவர்" என்ற அன்பு மீதூர, அவரை வரவேற்பதற்கு ஏற்ற வகையில் அவ்வூரினர் நகரை அலங்கரிக்கலாயினர். மாளிகை

யிலும் மண்டபங்களிலும் பெருங் கொடிகளை நாட்டினர். தோரணங்களைக் கட்டினர். கமுகும் வாழையும் நட்டனர். நிறை குடமும் விளக்குகளும் வைத்தனர். திண்ணைகளை மெழுகிச் சுண்ணமும் முத்தும் பரப்பிக் கோலம் இழைத்து மாலைகளை வரிசை வரிசையாகத் தொங்க விட்டனர். அங்கங்கே பந்தர்களை அமைத்தனர். வீதிகளில் பனிநீர் தெளித்தனர்.

மங்கலக் கருவிகள் முழங்கப் பாடல்கள் ஒலிக்க அணங்கினர் நடம்பயில எங்கும் ஒரே மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் மிக்கது.அடியார்கள் குழுமித் திரண்டு நகரத்தின் வாயிலில் நாவலாரூரரை எதிர்நோக்கி நின்றிருந்தார்கள்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வந்தவுடன் அவரை யாவரும் வணங்க, அவர் அஞ்சலி கூப்பித் திருவீதியூடே செல்லலானார். போகும்போது, "எந்தை இருப்பதும் ஆரூர், அவர் எம்மையும் ஆள்வரோ கேளீர்" என வரும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். திருக்கோயில் சென்று திருவாயிலில் வணங்கிப் புகுந்து புற்றிடங் கொண்ட பெருமான் சந்நிதியிலே சென்று வழிபட்டார். அவருடைய உள்ளம் இன்பத்தால் நிறைந்து பொங்கியது. திருப்பதிகம் பாடினார். அப்போது வானில் ஓரொலி எழுந்தது. "நாம் உனக்குத் தோழரானோம். நீ நாம் தடுத்தாட்கொண்டபோது கொண்டிருந்த திருமணக் கோலத்தைப் புனைந்து எப்போதும் மகிழ்ச்சியோடு இருப்பாயாக" என்று இறைவன் அருளிச் செய்தான். அதனைக் கேட்ட வன்றொண்டர், "எம்பெருமானே! உன் கருணை இருந்தவாறு என்னே!" என்று உருகிப் பல முறை வணங்கிப் பின்பு வீதிவிடங்கராகிய தியாகராசர் சந்நிதி சென்று வணங்கினார். அதுமுதல் திருவாரூரே பதியாக வாழலானார். அவருக்குத் தம்பிரான் தோழர் என்ற புதிய பெயரும் அமைந்தது.

இந்தத் திருவவதாரத்துக்கு முன்புள்ள மூல மூர்த்திக்குரிய திருநாமம் ஆலால சுந்தரர்; அதனைக் கருதியே சுந்தரர், சுந்தரமூர்த்தி என்று அப்பெருமானை வழங்கினர். தாய் தந்தையர் வைத்தபிள்ளைத் திருநாமம் ஆரூரர் என்பது. திருநாவலூரில் பிறந்தமையால் நாவல் ஆரூரர் என்றும், நாவலர் கோமான் என்றும், ஆதிசைவராதலின் நம்பியாரூரர் என்றும் பெயர் பெற்ற இவர், தம்மை ஊரன் என்றும் சொல்லிக் கொள்வார். இறைவன் அளித்த வன்றொண்டர், தம்பிரான் தோழர் என்ற திருநாமங்களும் இவருக்கு அமைந்தன.

நாள்தோறும் சுந்தரமூர்த்தியார் இறைவன் திருக்கோயில் சென்று புற்றிடங் கொண்டாரை வழிபட்டு அவ்வப்போது தமிழ் மாலைகள் சாத்தி வந்தார்.

திருக்கயிலாயத்தில் இருந்த கமலினி என்னும் அணங்கு, திருவாரூரில் பதியிலாராகிய உருத்திர கணிகையர் குலத்தில் பிறந்த பரவையார் என்னும் நாமம் பெற்று வளர்ந்து வந்தார். எம்பெருமானுடைய திருக்கோயில் தொண்டு செய்துகொண்டு சிவபக்தியில் சிறந்து விளங்கினார்.

ஒரு நாள் சுந்தரர் அப் பெருமாட்டியைத் திருக்கோயிலிற் கண்டார். அவருடைய அழகு நாயனாருடைய உள்ளத்தை ஈர்த்தது. இறைவனிடம் ஈடுபட்ட தம் உள்ளத்தை இழுக்கும் அம்மட மங்கையர் இறைவன் திருவருளால்தான் தம் பார்வைக்கு இலக்கானார் என்று அவர் நினைத்தார். அப்படியே, யாரையும் ஏறிட்டுப் பாராத பண்புடைய பரவையாரும் சுந்தரரைக் கண்டு அவர் மேல் மனம் போக்கினார்.

இதனை உணர்ந்த சிவபெருமான் திருவாரூரில் உள்ள அடியவர்களது கனவில் தோன்றி, "சுந்தரனுக்கும் பரவைக்கும்

திருமணம் செய்து வையுங்கள்" என்று அருளினான். அவர்கள் அவ்வாறே மிகச் சிறப்பாகத் திருமணத்தை நடத்தி வைத்தார்கள்.

அது முதல் சுந்தரர் தம் வாழ்க்கைத் துணையாகிய பரவையாருடன் ஒன்றி, அறமும் அடியார் வழிபாடும் சிவநெறி படரும் யோகமும் இணைந்து நடத்துவாராயினார்.

ஒரு நாள் திருக்கோயிலுக்குள்ளே சுந்தரர் புகுந்தார். திருத்தொண்டர்கள் குழுமியிருக்கும் தேவாசிரயன் என்னும் மண்டபத்தைக் கடந்து செல்லும்போது, "இந்தப் பெரியவர் களுக்கு அடியனாகும் பேறு எப்போது கிடைக்குமோ!" என்ற எண்ணம் உதயமாயிற்று. இறைவன் திருமுன் சென்று வணங்கினார். அப்போது இறைவன் அடியார்களுடைய நிலைகளை அவர் உணரும்படி அருளினான். பின்பு, "நீ தொண்டர்களைப் பாடுவாயாக" என்று பணித்தான். அப்போது தம்பிரான் தோழர், "எம்பெருமானே, இன்னவாறு பாட வேண்டுமென்னும் நெறியறியாத எளியேனுக்குப் பாடும் பரிசை அருள வேண்டும்" என்று வேண்ட இறைவன், "தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்று திருப்பதிகத்தின் முதலை எடுத்துக் கொடுத்தருளினான். அது கேட்டு மகிழ்ந்து இறைவனை வணங்கித் தேவாசிரயனை அடைந்து, அங்குள்ள தொண்டர்களைத் தூரத்திருந்து தொழுது, அருகு சென்று எம்பெருமான் எடுத்துக் கொடுத்ததை முதலாக வைத்துத் திருத்தொண்டத் தொகை என்னும் திருப்பதிகத்தை அருளினார். அதைப் பாடி மீட்டும் அடியார்களை வணங்கினார்.

அப்போது அவர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையே பின்பு சேக்கிழார் பெரிய புராணம் பாடுவதற்கு வித்தாக

அமைந்தது. இதனைச் சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் சொல்கிறார்.

"உம்பர்நா யகர்அடியார் பேருவகை நாம்எய்த
நம்பியா ரூரர்திருக் கூட்டத்தின் நடுவணைந்தார்;
தம்பிரான் தோழரவர் தாம்மொழிந்த தமிழ்முறையே
எம்பிரான் தமர்கள்திருத் தொண்டேத்த லுறுகின்றேன்."

நெல்லும் பொன்னும்

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவாரூரில் இருந்து எம்பெருமானை வழிபட்டு இனிது வாழ்ந்திருந்தார். குண்டையூர் என்னும் ஊரில் இருந்த வேளாளர் ஒருவர் அவருக்கு வேண்டிய நெல், பருப்பு, வெல்லம் முதலியவற்றைப் பரவையார் திருமாளிகையிற் கொண்டு வந்து சேர்த்து வந்தார். அம்மாளிகையில் இடையறாமல் தொண்டர் கூட்டத்துக்கு விருந்தளித்து; வழிபடும் அறம் நடந்து கொண்டே இருந்தது.

மழையின்மையால் நிலத்தில் விளைவு குன்றவே, போதிய அளவு நெல் முதலியவற்றைப் பரவையார் திருமாளிகைக்கு அனுப்ப முடியாத நிலை வந்தது. அதை நினைந்து வருந்திய குண்டையூர் கிழார் துயிலும்போது, அவர் கனவில் இறைவன் எழுந்தருளி, "ஆரூரனுக்காக உன்பால் நெல் தந்தோம்" என்று கூறி மறைந்தான். விடிந்தவுடன் அவர் எழுந்து பார்க்கும்போது தம்முடைய வீட்டைச் சுற்றிலும் ஊர் முழுதும் நெல் மலைபோலக் குவிந்திருப்பதைக் கண்டார். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் பெருமையை எண்ணி வியந்தார். அத்தனை நெல்லையும் திருவாரூருக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கக் கணக்கற்ற ஆட்கள் வேண்டுமே! என் செய்வது?

குண்டையூர் கிழார் திருவாரூர் சென்று நம்பியாரூரரிடம் நெல்மலை குவிந்துள்ள செய்தியைச் சொல்லி, அவற்றை

எடுத்துவரப் போதிய ஆள் இன்மையையும் சொன்னார். சுந்தரர் குண்டையூர் சென்று நெற்குவியல்களைக் கண்டு, "இறைவன் உம்முடைய வேண்டுகோளுக்காகவே வழங்கி யிருக்கிறான்" என்று குண்டையூர் கிழாரைப் பாராட்டினார். அப்பால் ஒரு திருப்பதிகம் பாடி, "இறைவனே, இந்த நெல்லைத் திருவாரூருக்கு எடுத்துச் செல்ல ஆள் இல்லை; எப்படியாவது இதனை அங்கே சேர்ப்பித்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டினார்.

அன்று இரவே பூதகணங்களை அனுப்பி அந்த நெல் முழுவதையும் திருவாரூருக்குக் கொண்டு சேர்க்கச் செய்தான் எம்பெருமான். காலையில் எழுந்து பார்க்கும்போது பரவையார் திருமாளிகை முன்றிலில் நெல் மலை குவிந் திருந்தது. வீதியெல்லாம் நெற்குவியல். ஊர் முழுதும் நெற்குன்றங்கள். இறைவன் திருவருட் பெருமையைச் சிந்தித்து வந்தித்த பரவையார், தம்முடைய வீட்டில் நிரம்பு மளவுக்கு நெல்லைச் சேமித்தார். அங்கங்கே இருந்த நெல்லை அருகிலுள்ள வீட்டுக்காரர்கள் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று முரசறையச் செய்தார். இந்த அருட்செயலால் ஆரூரில் உள்ளார் அனைவரும் பயன் பெற்றார்கள்.

ஒரு நாள் சுந்தரர் திருநாட்டியத்தான்குடி என்ற தலத்தை அடைந்தார். அங்கே சோழனுடைய சேனாபதியாகிய கோட்புலி நாயனார் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் சுந்தரரை எதிர் கொண்டழைக்க, அவர் திருமாளிகைக்குச் சென்றார். கோட்புலியார் சுந்தரருக்குச் சிறப்பு செய்து வழிபட்டார். தம்முடைய பெண்களாகிய சிங்கடி, வனப்பகை என்னும் இருவரையும் அவர் திருவடியில் விழச் செய்து, "இவர்களை அடிமைகளாக ஏற்றருள வேண்டும்" என்று வேண்டினார். நம்பியாரூரர், "இவர்கள் என் புதல்வியராகி விட்டார்கள்"

என்று சொல்லி அவர்களை உச்சி மோந்து அன்பு செய்தார். இறைவன் திருக்கோயில் சென்று பதிகம் பாடி அதில் தம்மைச் சிங்கடியப்பன் என்று சொல்லிக் கொண்டார்.

திருவாரூரில் இருந்தபோது, பங்குனி உத்தரத் திருவிழா நெருங்கியது. பல ஊர்களிலிருந்து சிவனடியார்கள் வந்து கூடும் விழா அது. பரவையார் மாளிகையில் ஆயிரக்கணக்கான அடியவர்களுக்கு அமுதூட்டி உபசரிப்பார்கள். அதற்குப் பொன் வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு சுந்தரர் திருப் புகலூரை அடைந்தார். இறைவனை வழிபட்டுத் திருக் கோயிலில் அமர்ந்திருந்தபோது சற்றே அயர்ச்சியாக இருந்தமையால், திருப்பணிக்காக வந்திருந்த செங்கற்களை எடுத்துத் தலைக்கு உயரமாக வைத்து உத்தரீயத்தை விரித்துப் படுத்துத் துயின்றார். துயில்நீங்கி எழுந்து பார்க்கையில் தலைமாட்டில் இருந்த அத்தனை செங்கற்களும் பொன் கற்களாக மாறியிருப்பதைக் கண்டு சிவபெருமான் திருவருளை வாழ்த்தினார். "தம்மையே புகழ்ந்து" என்ற திருப்பதிகம் பாடிப் போற்றினார். அந்தப் பொற்குவையை ஆரூருக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பித்தார். பங்குனி உத்தரவிழா மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

பிறகு நம்பியாரூரர் பல தலங்களை வழிபட்டுப் பதிகம் பாடித் திருவாலம்பொழில் என்ற திருப்பதியில் வந்து தங்கினார். அப்போது கனவில் எம்பெருமான் எழுந்தருளி, "மழபாடிக்கு வர மறந்தனையோ?" என்று கேட்டான். துயிலுணர்ந்த நாயனார் இறைவன் அருட்கட்டளையை ஏற்றுத் திருமழபாடி சென்று, அங்குள்ள வச்சிரத் தம்பேசுவரரை வணங்கிப் பதிகம் பாடினார்.

அப்பால் வேறு சில தலங்களுக்குச் சென்று பணிந்து திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தை அடைந்தார். இறைவனை

வணங்கித் தமக்குப் பொருள் வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிக்க, பெருமான் ஒன்றும் வழங்காமல் இருந்தான். அது கண்டு, தம்பிரான் தோழர் என்ற நட்புரிமையை மேற்கொண்டு, "இவரலாது இல்லையோ பிரானார்?" என்று கேட்டு ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார். இறைவன் விழுநிதிக்குவை அளித்தருளவே, சில நாட்கள் அப்பதியில் தங்கினார்.

அவ்வூரை விட்டு அவர் சிவத்தலங்கள் பலவற்றிற்குச் சென்று வழிபட்டுக் கூடலையாற்றூர் என்ற தலத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார். அப்போது இறைவன் ஓர் அந்தணர் வடிவங்கொண்டு அங்கே வந்தான். அவ்வந்தணரை நோக்கி, "திருமுதுகுன்றத்துக்குப் போகும் வழி யாது?" என்று ஆளுடைய நம்பி கேட்க, "கூடலையாற்றூர் போக இததான் வழி" என்று கூறிச் சிறிது தூரம் தொடர்ந்து மறைந்தார். இறைவன் அருட்பெருக்கை எண்ணி உருகிய சுந்தரர், "வடிவுடைய மழுவேந்தி" என்று தொடங்கி, கூடலை யாற்றூர்ப் பெருமானைத் துதித்து, "அடிகள் இவ்வழி போந்த அதிசயம் அறியேனே!" என்று பாடினார். பின்பு கூடலை யாற்றூர் சென்று இறைவனை வணங்கி அங்கிருந்து திருமுது குன்றத்தை அடைந்தார்.

திருக்கோபுரத்தைக் கண்டு பணிந்து எழுந்து கோயிலி னுள்ளே புக்கு இறைஞ்சி, பழமலை நாதனைப் பதிகம் பாடிப் பரவினார். பொருள் வேட்கையோடு பின்னும் வணங்கி "மெய்யை முற்றப் பொடி பூசியோர் நம்பி" என்ற பதிகத்தைப் பாடினார். இறைவன் திருவுள்ளம் மகிழ்ந்து பன்னிரண் டாயிரம் பொன் அருளினான். அதனைப் பெற்று மகிழ்ந்த நாயனார் இறைவனிடம், "எம்பெருமானே, இவற்றை நான் எங்ஙனம் எடுத்துச் செல்வேன்? இப்பொன் முழுதும் ஆரூருக்கு வரும்படி அருள் செய்ய வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துக்

கொண்டார். அப்போது இறைவன் அசரீரியாக, "இந்தப் பொன்னை இங்குள்ள திருமணி முத்தாற்றில் இட்டுவிடு; திருவாரூர் சென்று அங்குள்ள குளத்தில் எடுத்துக் கொள்ளலாம்" என்று பணித்தான். தம்பிரான் தோழர் அந்தப் பொன்னில் ஒரு பகுதியை மச்சமாக வெட்டி எடுத்துக் கொண்டு எஞ்சியதை மணிமுத்தாற்றில் இட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

அங்கிருந்து தில்லை சென்று நடராசப் பெருமானை வணங்கிப் பேரானந்த வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்தார். வழியிலுள்ள தலங்களைப் பணிந்து திருவாரூரை நண்ணினார். இறைவனைத் தரிசித்துக் கொண்டு பரவையார் திருமாளிகையைச் சார்ந்தார்.

ஒரு நாள் பரவையாரிடம், "திருமுதுகுன்றத்து எம் பெருமான் நமக்குப் பெருநிதியம் அளித்தருளினான். அதை மணிமுத்தாற்றில் இட்டு இவ்வூர்க் குளத்திலே எடுத்துக் கொள்ளும்படி பணித்தான். அவ்வாறே பன்னிரண்டாயிரம் பொன்னையும் ஆற்றிலிட்டு வந்தேன். இன்று போய்க் கமலாலயத் திருக்குளத்தில் எடுத்துக் கொண்டு வரலாம். வா" என்று கூறி அழைத்தார். அதைக் கேட்ட பரவையார், "இது என்ன அதிசயம்? இப்படியும் ஒருவர் செய்வாரா?" என்று புன்முறுவல் பூக்க, "எம்பிரான் அருளால் ஆற்றிலிட்ட பொன்னைக் குளத்தில் எடுத்து நிச்சயமாகத் தருவேன்" என்று உறுதி கூறி, அப் பெருமாட்டியாரை அழைத்துக் கொண்டு திருக்கோயில் சென்று இறைவனை வணங்கித் திருக் குளக்கரையை அடைந்தார். குளத்தில் இறங்கி முன்பு இட்ட பொருளைத் தேடுபவரைப் போலக் காலால் துழாவத் தொடங்கினார்.

இறைவன் அவருடைய பாட்டுக்கு ஆசைப்பட்டுப் பொன்னை அங்கே காட்டாமல் இருந்தான். கரையில் நின்ற

பரவையார், "நீங்கள் செய்த காரியம் நன்றாயிருக்கிறது! ஆற்றிலிட்டுக் குளத்தில் தேடினால் கிடைக்குமா?" என்று முறுவலுடன் மொழிந்தார். அதனைப் பொறாத சுந்தரர், "சுவாமி, இந்தப் பரவைக்கு முன் என் மானத்தை வாங்குகிறீரே! என் அவமானம் தீரப் பொன்னைத் தந்தருள வேண்டும்" என்று ஒரு திருப்பதிகத்தைப் பாடினார்.

பொன்செய்த மேனியினீர்,
புலித் தோலை அரைக்கசைத்தீர்,
முன்செய்த மூவெயிலும்
எரித் தீர்முது குன்றமர்ந்தீர்,
மின்செய்த நுண்ணிடையாள்
பர வையிவள் தன்முகப்பே
என்செய்த வாறடிகேள்
அடி யேன்இட்ட ளங்கெடவே!

என்பது அப்பதிகத்தின் முதற்பாட்டு. எட்டுப் பாட்டுக்கள் பாடியும் பொன் தட்டுப்படவில்லை. அதனால் மனம் வருந்திய சுந்தரர்,

ஏத்தா திருந்தறியேன்
இமை யோர்தனி நாயகனே,
மூத்தா யுலகுக்கெல்லாம்
முது குன்றம் அமர்ந்தவனே,
பூத்தா ருங்குழலாள்
பர வையிவள் தன்முகப்பே
கூத்தா தந்தருளாய்
கொடி யேனிட்ட ளம்கெடவே

என்ற ஒன்பதாம் பாட்டைப் பாடியவுடன் அவருக்குப் பொன் தட்டுப்பட்டது. அதை எடுத்துக் கரைக்குக் கொண்டு வந்தார். அங்கே இருந்தவர் யாவரும் அதிசயித்தார்கள். பொன்னை உரைத்துப் பார்த்தபோது, இறைவன் மறுபடியும் அவர் பாட்டை விரும்பிச் சற்றே மாற்றுத் தாழும்படி

காட்டுவித்தான். சுந்தரர் மறுபடியும் இறைவனை வழுத்த, அவருடைய பாட்டை உவந்து ஆனந்தக் கூத்தையும் உவந்த பெருமான் தக்க மாற்றுடைய பொன்னாக்கிக் காட்டினான். அதனைக் கணக்கிட்டு நிறை குறையாமல் இருப்பதைக் கண்டு மனங் குளிர்ந்தார் நாவலாரூரர். பொன்னைத் திருமாளிகைக்குக் கொண்டு சென்றனர். பரவையாருடன் இறைவனைத் தொழுது உருகினார்.

சோறு அளித்த கருணை

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவாரூரில் இருந்தபடியே சுற்றிலுமுள்ள பல தலங்களுக்குச் சென்று சிவபெருமானை வழிபட்டு வந்தார். திருநள்ளாறு, திருக்கடவூர் வீரட்டம், திருக்கடவூர் மயானம், திருவலம்புரம், திருச்சாய்க்காடு, திருவெண்காடு, திருநனிபள்ளி, திருச்செம்பொன்பள்ளி, திருநின்றியூர் ஆகிய தலங்களுக்குச் சென்று தரிசித்தார். திருநின்றியூரிலிருந்து புறப்பட்டுச் சீகாழியை நோக்கிச் செல்பவர், இடையில் உள்ள நீடூரைப் பணியாமல் போனார். இடையிலே அப்பதியின் நினைவு எழவே, மீண்டும் அத் தலத்தை நாடிச் சென்றார். இறைவனைப் பணிந்து, "நீடூரில் எழுந்தருளி யிருக்கும் பரமனைப் பணியாமல் விடலாமா?" என்ற வினா, ஒவ்வொரு பாடலிலும் அமைந்த திருப் பதிகத்தைப் பாடினார். அதன் முதற் பாசுரம் வருமாறு.

ஊர்வ தோர்விடை ஒன்றுடை யானை
ஒண்ணு தல்தனிக் கண்ணுத லானைக்
கார தார்கறை மாமிடற் றானைக்
கருத லார்புரம் மூன்றெரித் தானை
நீரில் வாளை வரால்குதி கொள்ளும்
நிறைபு னற்கழ னிச்செல்வம் நீடூர்ப்
பாரு ளார்பர வித்தொழ நின்ற
பரம னைப்பணி யாவிட லாமே?

திருநீடூரினின்றும் புறப்பட்டுச் சில தலங்களைப் பணிந்து, சீகாழியை வலமாக வந்து இறைஞ்சித் திருக்குருகாவூர் என்னும் பதியை அடையச் சென்றார். அப்போது அவருக்குப் பசியும் தாகமும் மிகுதியாக இருந்தன. அதனை உணர்ந்த இறைவன் அவர் வரும் வழியில் தண்ணீரும் பொதிசோறும் கொண்டு சென்றான். ஒருபால் குளிர்ந்த பந்தலை அமைத்து, ஒரு வேதியரைப் போன்ற திருக்கோலத்தை மேற்கொண்டு அங்கே தங்கியிருந்தான்.

திருக்குருகாவூர் இறைவன் இவ்வாறு சுந்தரர் வரவு பார்த்து இருக்க, தம்பிரான் தோழர் பல தொண்டர்களுடன் அவ்வழியே வந்தவர், அந்தப் பந்தருக்குள் நுழைந்து ஆர்வத்துடன் அங்கிருந்த வேதியருடன் பேசினார். அப்போது வேதியராக வந்திருந்த இறைவன், "நீங்கள் மிகவும் பசித்திருக்கிறீர்கள். அது தீரும்படி நான் கொண்டு வந்திருக்கும் கட்டமுதைத் தருகிறேன். காலம் தாழ்த்தாமல் அதை உண்டு, குளிர்ந்த தண்ணீரையும் குடித்து இளைப்பாருங்கள்" என்றான்.

அது கேட்ட சுந்தரர் அதற்கு இசைந்து, பெருமான் தந்த கட்டமுதைப் பெற்று உடன் வந்த தொண்டருடன் இருந்து பசியாற உண்டார். அவருடன் வந்த பல தொண்டர்களும் உண்டு, மேலும் அங்கே பசியுடன் வந்தவர்களும் உண்ணும் அளவுக்கு அந்தக் கட்டுச் சோறு நிரம்ப இருந்தது. உணவு கொண்டு இனிய தண்ணீரையும் பருகிய சுந்தரர், அயர்ச்சியினால் அந்தப் பந்தலிலேயே துயிலலானார். அருகில் இருந்த யாவரும் துயில் கொண்டார்கள். அப்போது சிவபெருமான் தான் உண்டாக்கிய பந்தலோடு தானும் மறைந்தருளினான்.

துயின்ற நாவலூரர் எழுந்து பார்க்கும்போது தண்ணீர்ப்

பந்தலையும் காணவில்லை; வேதியரையும் காணவில்லை. இறைவன்தான் இவ்வாறு செய்தான் என்று உணர்ந்து விம்மிதமுற்று,

இத்தனையாம் ஆற்றை அறிந்திலேன் எம்பெருமான்
பித்தரே என்றும்மைப் பேசுவார் பிறரெல்லாம்
முத்தினை மணிதன்னை மாணிக்கம் முளைத்தெழுந்த
வித்தனே குருகாவூர் வெள்ளடை நீயன்றே.

எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். பாடிய படியே திருக்குருகாவூர் சென்று திருக்கோயிலை அடைந்து சிவபெருமானைப் பணிந்து இன்புற்றார். அங்கே சில நாள் தங்கிப் பிறகு திருக்கழிப்பாலையைத் தரிசித்துக் கொண்டு தில்லையை அடைந்தார்.

அங்கே திருவீதியைப் பணிந்து புகுந்து, மன்றுள் எடுத்த சேவடியை இறைஞ்சிச் சிலநாள் அங்கே தங்கினார். அப்பால் திருத்தினைநகர் சென்று இறைவனை வணங்கித் திருநாவலூரை அடைந்தார்.

சுந்தரர் வருகையை அறிந்து அவ்வூரினர் ஊரை அலங்கரித்து எதிர்கொண்டு வந்து அழைத்துச் சென்றனர். நாயனார் திருக்கோயிலுக்குள் சென்று பரமனை வணங்கிப் பதிகம் பாடினார்; அங்கே சிலநாள் தங்கி இறைவன்பால் அருள் பெற்றுத் தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகளைத் தொழும் ஆர்வம் உடையவராகிப் புறப்பட்டார்.

இடையில் உள்ள பல இடங்களைக் கடந்து திருக்கழுக்குன்றை எய்தி, இறைவனை வணங்கித் திருப்பதிகம் பாடினார். அங்கிருந்து திருக்கச்சூர் என்னும் தலத்தை அணைந்தார். அங்குள்ள கோயிலுக்கு ஆலக்கோயில் என்று பெயர். அத்திருக்கோயிலுக்குள் சென்று சிவபெருமானை வணங்கிப் புறத்தே வந்தார். அப்போது உணவு கொள்வ

தற்குரிய சமயமாக இருந்தது. சுந்தரருடன் அமுது சமைப்ப தற்காக வரும் பரிசனங்கள் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. ஆகையால் பசியினால் வருந்திய அவர் கோயிலின் மதிற்புறத்தே அமர்ந்திருந்தார்.

அவர் பசித்திருப்பதைப் பொறாத இறைவன் ஓர் அந்தணக் கோலம் கொண்டு, கையில் ஒரு வெற்றோட்டை ஏந்தியபடி வந்தான். சுந்தரரை அவன் அணுகி நோக்கி, "நீர் பசியினால் மிகவும் சோர்வுற்றிருக்கிறீர். நான் இப்போது இவ்வூரில் அன்னப்பிட்சை எடுத்து வந்து உமக்கு அளிக்கிறேன். வேறு எங்கும் போகாமல் சிறிது நேரம் இங்கே இரும்" என்று சொல்லிப் பிட்சை வாங்கப் புறப்பட்டான். வீதியில் உள்ள வீடுதோறும் சென்று பிட்சை வாங்கிக் கொண்டு வந்து சுந்தரருக்கு வழங்கினான். வந்த மறையவரைத் தொழுது, அவர் தந்த உணவைச் சுந்தரர் உண்டு மகிழ்ந்தார். அப்போது இறைவன் அவர் அறியாதபடி மறைந்தருளினான்.

வந்த மறையவர் இறைவனே என்பதை அறிந்து, "எளியேன் பொருட்டாகத் தன் சேவடி வருந்த எழுந்தருளி வீடுதோறும் இரந்து உணவு அருந்திய இறைவன் பெருங்கருணை இருந்தவாறு என்னே!" என்று உருகி ஒரு திருப்பதிகம் பாடத் தொடங்கினார்.

முதுவாய் ஓரி கதற முதுகாட்
டெரிகொண் டாடல் முயல்வானே
மதுவார் கொன்றைப் புதுவீ சூடும்
மலையான் மகள்தன் மணவாளா
கதுவாய்த் தலையில் பலிநீ கொள்ளக்
கண்டால் அடியார் கவலாரே?
அதுவே யாமா றிதுவோ கச்சூர்
ஆலக் கோயில் அம்மானே?

திருக்கச்சூரிலிருந்து காஞ்சீபுரம் சென்று ஏகம்பனை

வணங்கி, அங்குள்ள வேறு பல கோயில்களையும் வழிபட்டுப் பின்பு வன்பார்த்தான் பனங்காட்டூர், திருமாற்பேறு, திருவல்லம் என்னும் தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு திருக்காளத்தியை அடைந்தார். கண்ணப்பருக்கு அருளிய காளத்தியப்பரை வணங்கிச் சில நாள் அங்கே தங்கினார். அங்கிருந்தபடியே ஸ்ரீ சைலமாகிய திருப்பருப்பதத்தையும், திருக்கேதாரத்தையும் மனத்தால் இறைஞ்சித் திருப்பதிகம் பாடினார். சிலநாள் கழித்து அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருவொற்றியூரைச் சென்று அடைந்தார்.

கண் இழந்து மீளப் பெறுதல்

திருவொற்றியூரை அடைந்த சுந்தரர் திருக்கோயில் சென்று எழுத்தறியும் பெருமானை வணங்கிப் பதிகம் பாடினார். அந்தத் தலத்தில் தங்கி அவ்வப்போது இறைவனைத் தரிசித்து இன்புற்று வந்தார்.

திருவொற்றியூருக்கு அருகில் ஞாயிறு என்ற ஊரில் ஒரு வேளாண் செல்வர் இருந்தார். அவரை யாவரும் ஞாயிறுகிழார் என்று அழைப்பர். திருக்கயிலையில் உமாதேவியாருக்குத் தொண்டுபுரியும் மங்கையர் இருவரில் ஒருவர் திருவாரூரில் பரவையாராகப் பிறந்து சுந்தரரை மணந்தார் என்பதை முன்பு கண்டோம். மற்றொருவராகிய அநிந்திதையார் ஞாயிறு கிழாரின் புதல்வியாகத் தோன்றி வளர்ந்து வந்தார். அழகும் பண்பும் தெய்வப் பொலிவும் பெற்று விளங்கிய அவர் மணப் பருவத்தை அடைந்தார். அதுகண்டு தாய் தந்தையர், “இவளுக்கு ஏற்ற கணவனைத் தேட வேண்டும்” என்று பேசிக் கொண்டனர். அதை அறிந்த புதல்வியாகிய சங்கிலியார், “சிவ பெருமானுடைய அருள் பெற்ற ஒருவரையன்றி வேறு யாரையும் நான் மணம் புரிந்து கொள்ளேன்” என்று

சொல்லிவிட்டார். அதுமுதல் தாய்தந்தையர் தாமாக எந்த முயற்சியும் செய்வதை விட்டு விட்டார்கள். இந்தச் செய்தி வேறு யாருக்கும் தெரியாது.

யாரோ ஒருவன், சில உறவினரை மணம் பேசும்படி ஞாயிறுகிழாரிடம் அனுப்பினான். வந்தவர்களிடம் அவர் பக்குவமாகச் சொல்லி அவர்களுக்கு இணங்காமையைக் குறிப்பால் தெரிவித்து அனுப்பிவிட்டார். மணம் பேச வந்தவர்கள் திரும்பிப் போனபோது, அவர்களை விடுத்தவன் இறந்தான். 'இந்தப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்ள நினைப்பவருக்குத் தீங்கு நேரும்' என்ற எண்ணம் இந்த நிகழ்ச்சியால் யாவருக்கும் உண்டாகிவிட்டது. சங்கிலியார், "நான் ஒற்றியூர் இறைவன் திருத்தொண்டு புரிந்து காலம் கழிப்பேன்" என்றார்.

தாய் தந்தையர் சங்கிலியாரின் விருப்பப்படியே திருவொற்றியூரில் ஒரு கன்னிமாடம் கட்டுவித்து, அங்கே அவரை உறையும்படி செய்தனர். வேண்டிய வசதிகளையெல்லாம் அமைத்து, அவருடன் சில தோழிமாரையும் இருக்கச் செய்தனர். சங்கிலியார் திருவொற்றியூர்க் கோயிலில் மலர் தொடுக்கும் மண்டபத்தில் திரை இட்டுக் கொண்டு, மாலை தொடுத்து எம்பெருமானுக்கு வழங்கி வந்தார். பஞ்சாட்சர ஜபம் செய்து கொண்டே மாலை தொடுத்து வந்தார்.

ஒரு நாள் சங்கிலியார் மாலை தொடுத்து அதனை இறைவனுக்கு அணியும்படி கொடுப்பதற்குத் திரையை விலக்கி வெளியே வந்தார். அப்போது அங்கே வந்த வன்றொண்டர் சங்கிலியாரைக் கண்டார். முன்பு இறைவன் பணித்த விதியினால், சுந்தரமூர்த்தியின் உள்ளம் அந்த மங்கை நல்லார்பால் சென்று பதிந்தது. அவர் தம் திருப்பணியை

நிறைவேற்றிக் கன்னிமாடம் புகுந்தார்.

சங்கிலியார் இன்னார் என்பதை விசாரித்து அறிந்த சுந்தரருக்கு, அவர்மேல் காதல் முதிர்ந்தது. திருவொற்றியூர்ப் பெருமான்முன் சென்று வணங்கி, "எம்பெருமானே, ஒருபால் உமாதேவியாரை வைத்து மகிழ்கின்றது போதாமல், மணிமுடியின்மேல் கங்கையை மறைத்து வைத்திருக்கும் நாதரே, தேவரீருக்கு மாலை கட்டி என் உள்ளத் திண்மையைக் கட்டுக்குலைத்த சங்கிலியை எனக்கு அருளி என் துன்பத்தைப் போக்கி யருள வேண்டும்" என்று விண்ணபபித்துக் கொண்டார்.

இறைவன் அவருக்கு அவ்வாறே செய்வதாக அருளினான். பிறகு சங்கிலியார் கனவிலே தோன்றி, "தவம் மிக்க சங்கிலியே, என்னிடம் மிக்க அன்புடையவனும், மேருவைப் போன்ற தவமுடையவனும், வெண்ணெய் நல்லூரில் நம்மால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவனும் ஆகிய நாவலாரூரன் உன்னை அளிக்க வேண்டும் என்று நம்மை இரந்தான். நீ அவனை மணந்து கொள்வாயாக" என்று வாய் மலர்ந்தான். சங்கிலியார் இறைவனைத் தொழுது, "எம்பிரானே, தேவரீர் அருளிச் செய்த அவருக்கு உரியவளாக ஆவேன். ஆனால் ஒரு செய்தியை அடியேன் விண்ணப்பம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன். அந்தத் தொண்டர் தலைவர் திருவாரூரிலே மகிழ்ந்து தங்குபவர் என்பதைத் தேவரீர் அறிவீர்களே!" என்று நாணத்துடன் கூறினார். இறைவன், "உன்னை விட்டு நீங்கமாட்டேன் என்ற சபதத்தை அவன் செய்யும்படி செய்கிறேன்" என்று கூறி மறைந்தான்.

சுந்தரர்பால் சென்று, "உன்னை மணம் புரிந்து கொள்ளும்படி சங்கிலியிடம் சொன்னோம். அவள் உன்னால் ஒரு காரியம் ஆகவேண்டும் என்று சொன்னாள்" என்று

இறைவன் கூறினான். "நான் செய்ய வேண்டியது யாது?" என்று சுந்தரர் கேட்க, "இன்று இரவே அவள் முன்பு, உன்னைவிட்டு நீங்கமாட்டேன் என்று ஒரு சபதம் செய்து தரவேண்டும்" என்று இறைவன் திருவாய் மலர்ந்தான்.

அது கேட்ட சுந்தரர் சற்றே மயங்கினார். 'எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயில்களுக் கெல்லாம் செல்ல வேண்டும் என்ற என் விருப்பத்துக்கு இது ஒரு தடையாக இருக்கும்போல் இருக்கிறதே!' என்று எண்ணிக் கவன்றவர், பின்பு இதற்கு ஒரு தந்திரம் செய்யலாம் என்று துணிந்தார். இறைவனை நோக்கி, "எம்பெருமானே, தேவரீருடைய சந்நிதியில் அவளுடன் வந்து சபதம் செய்கிறேன். ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் தேவரீர் கோயிலில் உள்ள மகிழ மரத்துக்குச் சென்று எழுந்தருளியிருக்க வேண்டும்" என்று விண்ணப் பித்துக் கொண்டார். இறைவன் அவ்வாறே செய்வதாக ஒப்புக் கொண்டான்.

ஆனால் மீண்டும் அப்பெருமான் சங்கிலியாரிடம் சென்று, "நாவலாரூரன் நம்முடைய சந்நிதியில் சபதம் செய்து தருகிறேன் என்பான். நீ அதற்கு இசையாமல் மகிழ மரத்தின் அடியில் செய்து தரச்சொல்" என்று அருளி மறைந்தான். சங்கிலியார் தாம் கனவிலே கண்டவற்றை யெல்லாம் தோழிமாரிடம் சொல்ல, அவர்கள் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் கொண்டார்கள்.

புலரும் பொழுது ஆயினமையின் சங்கிலியார் திருக்கோயிலுக்குத் தோழிமாருடன் செல்ல, சுந்தரரும் அப்போது அங்கே வந்து சேர்ந்தார். அவர் சங்கிலியாரை அணுகி இறைவன் அருளியதைச் சொல்ல, நாணத்துடன் நின்ற அம் மங்கை நல்லார் கோயிலுள்ளே புக, அவருடன் சுந்தரரும் உட்புகுந்தார். "நான் உன்னைப் பிரியமாட்டேன் என்ற

உறுதிமொழியை இறைவன் திருமுன் மொழிய எண்ணு கிறேன்; அங்கே வருக" என்று சுந்தரர் கூற, சங்கிலியாருடைய கனவைக் கேட்டிருந்த தோழிமார், "இதன் பொருட்டு இறைவன் முன்போய்ச் சபதம் செய்வது தகாது; மகிழமரத்தின் கீழே இருந்து செய்தால் போதும்" என்று சொன்னார்கள். சுந்தரர், நாம் மறுத்தால் நமக்குப் பழியாகும் என்று எண்ணி அவ்வாறே செய்வதாக இசைந்தார்.

யாவரும் மகிழமரத்தை அடைந்தார்கள். தம்பிரான் தோழர் அந்த மரத்தை மூன்று முறை வலம் வந்து, "உன்னை நான் பிரியேன்" என்று சபதம் செய்து கொடுத்தார். சங்கிலியார் தம் தொண்டிலே ஈடுபட்டார். சுந்தரர் இறைவன் முன் சென்று அவனுடைய திருவருளை எண்ணி வாழ்த்தினார்.

அன்று இரவே, இறைவன் சிவனடியார்களுடைய கனவில் தோன்றி "நம்பியாரூரனுக்கு நங்கை சங்கிலியை நம்முடைய ஏவலினால் மணம் புரிவிப்பீர்களாக!" என்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் விடிந்து எழுந்து ஒருவருக்கு ஒருவர் தாம் கண்ட கனவைச் சொல்லிக் கொண்டு, சுந்தரரை அணுகிப் பணிந்து இறைவன் இட்ட கட்டளையைச் சொன்னார்கள். பின்பு அவர்கள் சுந்தர மூர்த்தியாருக்கும் சங்கிலியாருக்கும் சிறப்பாகத் திருமணத்தை நிறை வேற்றினார்கள். அவ்விருவரும் இறைவன் திருவருளில் மனம் ஒன்றி இணைந்து வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

சில நாட்கள் சென்றன. அப்பால் வசந்தமென்னும் இளவேனிற் பருவம் வந்தது. அக் காலத்தில் மிகச் சிறப்பாகத் திருவாரூரில் திருவிழா நடைபெறும். வீதிவிடங்கப் பெருமானுடைய திருவோலக்கத்தில் பரவையார் ஆடலும் பாடலும் நடைபெறும். இவை இப்போது சுந்தரமூர்த்தியார் நினைவில் வந்து தோன்றின. 'திருவாரூர்ப் பெருமானை மறந்து

இங்கே இருந்துவிட்டேனே' என்ற வருத்தம் உண்டாயிற்று. திருவாரூர் சென்று எம்பெருமானைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் நாளுக்கு நாள் முதிர்ந்து வந்தது. ஒருநாள் திருவொற்றியூர்த் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று வணங்கி எழுந்து திருவாரூருக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார்.

சபதத்தை முறித்துவிட்டதனால் திருவொற்றியூர் எல்லையைக் கடந்தவுடனே அவருடைய கண்கள் இரண்டும் குருடாகிவிட்டன. 'சங்கிலியைப் பிரிந்து செல்ல மாட்டேன் என்று சபதம் செய்துவிட்டு இப்போது பிரிந்து வருவதனால் இந்தத் துன்பம் வந்தது. இது நீங்கும் பொருட்டு ஒற்றியூர்ப் பெருமானைப் பாடுவேன்' என்று எண்ணி, மனம் உருகி, கண் தர வேண்டும் என்று ஒரு பதிகம் பாடினார். பாடியும் கண் தெரியவில்லை. திருவாரூரை நோக்கிச் சென்ற அவர், வழியிலே செல்பவர்கள் வழிகாட்ட மெல்ல மெல்லப் போனார். திருமுல்லைவாயிலு சென்று இறைவனை வழிபட்டுப் பதிகம் பாடினார். பின்பு வெண்பாக்கம் என்ற தலத்தை அடைந்தார். அங்கே இறைவனை வருந்தி, "நீர் கோயிலில் உள்ளீரோ?" என்று பாட, அவன் ஊன்றுகோல் ஒன்று அருளி, அயலாரைப் போல, "உளோம், போகீர்" என்று அருளி அனுப்பிவிட்டான்.

சத்தியம் பிறழ்ந்தவர்கள் எவ்வளவு சிறந்தவர்களானாலும் துன்புறுவார்கள் என்ற உண்மையை இறைவன் சுந்தர மூர்த்தியார் வாயிலாக உலகுக்கு அறிவிக்க எண்ணினான் போலும்! வெண்பாக்கத்திலும் தம் விண்ணப்பம் பலிக்காமல் போனதை அறிந்து வருந்தி, மேலும் தம் யாத்திரையைத் தொடர்ந்தார் வன்றொண்டர். திருவாலங்காட்டையும் திருவூறலையும் பணிந்து காஞ்சீபுரம் சென்று அடைந்தார். அங்கே ஏகம்பநாதனை வணங்கி உருகி நிற்கும்போது,

அவருக்கு இடக்கண் பார்வை தெரிந்தது. நன்றியறிவுடன் ஏகம்பனைப் பாடி அங்கே சில காலம் தங்கினார். அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் பல தலங்களை அடைந்து பணிந்து, சோழ நாட்டில் உள்ள திருத்துருத்தியை வழிபட்டார். அங்கே அவர் மேனிமேல் இருந்த பிணி நீங்கியது. ஒற்றைக் கண்ணுடன் திருவாரூரை நோக்கிச் சென்றார்.

திருவாரூர் அணுகியது. நெடுந்தூரத்தில் அதைக் கண்டவுடன் கீழே விழுந்து பணிந்து எழுந்தார். அதன் முழு அழகையும் ஒற்றைக் கண்ணால் காணமுடியாமல் தவித்தார். திருவாரூருக்குள்ளே புகுந்து பரவையுண்மண்டளி என்னும் திருக்கோயிலைப் பணிந்து, வன்மீகநாதர் கோயிலை அடைந்து, புற்றிடங்கொண்ட புராதனரை ஆராக் காதல் மீதூரப் பணிந்தார். வலக்கண் பார்வையையும் தர வேண்டுமென்று கரைந்து புலம்பிப் பாடினார்.

கருணாநிதியாகிய இறைவன் அவருடைய வேதனைக்கு இரங்கி, மற்றக் கண்ணையும் கொடுத்தருளினான். இரு கண் பார்வையும் தெளிவாகப் பெற்ற நம்பியாரூரர் பரவசமாக நின்றார்; விழுந்தார்; எழுந்தார்; பாடினார். பின்பு கோயிலை வலமாக வந்தார்; அடியார்கள் கூடியிருந்த தேவாசிரய மண்டபத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

பரவைபால் தூது

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பரவையாரைப் பிரிந்து சென்ற பிறகு அவருடைய பிரிவினால் பரவையார் மிக வருந்தினார். அவர் திருவொற்றியூரை அடைந்து சங்கிலியாரை மணந்து கொண்டு வாழ்கிறார் என்ற செய்தியை உணர்ந்து அப்பிராட்டியார் சினம் கொண்டார். அதனைப் பொறாமல் நெஞ்சம் தளர்ந்தார். இரவு சயனத்தில் படுத்துத் துயிலுவ

தில்லை. விழிப்போடு இருந்தாலும் அமைதி பெறுவதில்லை. ஏதேனும் ஆதனத்தில் சிறிது நேரம் பொருந்தி இருப்பதில்லை. ஒரே நிலையில் நிற்பதும் இல்லை. வெளியில் செல்வதும் இல்லை. சுந்தரமூர்த்தியாரை மறக்கவும் முடியவில்லை; நினைக்கவும் முடியவில்லை. வாய்விட்டுத் தம் துயரத்தைச் சொல்லவும் இயலவில்லை. அவருக்கு உண்டான புலவியும் பிரிவுத் துன்பமும் அவருடைய என்பூடு நின்று உருக்கின.

இந்த நிலையில் பரவையார் இருக்க, தேவாசிரய மண்டபத்தை அணுகிய சுந்தரர் பரவையாரிடம் பரிசனங்களை அனுப்பினார். அவர்கள் வழக்கம்போல் பரவையார் திருமாளிகையுட் புக்ப் போகும்போது அவர்களால் உள்ளே போகமுடியவில்லை; வெளியில் நின்றார்கள். அவரில் சிலர் நாயனாரை அடைந்து, "திருவொற்றியூரில் நிகழ்ந்தவற்றை யெல்லாம் அறிந்து அங்குள்ளார் எங்களை உள்ளே விடவில்லை" என்று தெரிவித்தார்கள்.

அதனைக் கேட்ட சுந்தரர் மனம் வருந்தி அதற்கு என்ன செய்வது என்று ஏங்கினார். அப்பால் சிறந்த உலகியலறிஞர் சிலரைப் பரவையாரிடம் அனுப்பிச் சமாதானம் செய்யச் சொன்னார். அவர்கள் பரவையாரிடம் போய்ப் பல நியாயங்களை எடுத்துரைத்து அவர் சினத்தை மாற்ற முயன்றார்கள். அவரோ சிறிதும் மனம் இசையாமல், "அவர் திறத்தில் இனி நீங்கள் ஏதாவது பரிந்து பேசினால் என் உயிர் நீங்கும்" என்று சொல்லவே, போனவர்கள் அதனைக் கேட்டு அஞ்சி வந்துவிட்டார்கள். நிகழ்ந்ததை அவர்கள் நாவலூர் நம்பியிடம் சொல்ல, அவர் மிகவும் சோர்வுற்று வருந்தினார். உள்ளத்தில் மிக்க கவலையோடு நள்ளிரவில் துயிலின்றித் துன்புற்றார். அருகில் உள்ளவர் யாவரும் துயிலில் ஆழ, அவர் மட்டும் தனியே இருந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.

'முன்னை வினையால் இந்தப்பிறவிக்கு மூலமானவளிடம் நான் சார்வதற்கு நீ திருவுள்ளம் கொண்டருள வேண்டும். எம்பெருமானே, இந்த இரவில் அவளிடம் நீ சென்று அவருடைய புலவியை நீக்கினால் நான் உய்வேன்; வேறு செயல் இல்லை' என்று அவர் இறைவனை எண்ணித் துதித்து மறுகினார்.

தன்னுடைய தோழருடைய வருத்தத்தைக் காணச் சகியாத எம்பெருமான், அடிகள் நிலத்தில் தோயச் சுந்தரர் முன் எழுந்தருளினான். சுந்தரர் தாங்க இயலாத மகிழ்ச்சியோடு, உடம்பெல்லாம் புளகம் போர்ப்ப, கையைத் தலைமேற் குவித்துப் பின் இறைவன் அடித்தாமரையில் விழுந்தார்; எழுந்தார்.

அவ்வன்பரைப் பார்த்து இறைவன், "உனக்கு வந்த துன்பம் யாது?" என்று கேட்க, "எம்பெருமானே, அடியேன் புரிந்த குற்றத்தினிடையே அடியேனே ஆழ்ந்து துன்புறுகிறேன். தேவரீரே என்னை எடுத்து ஆட்கொள்ள வேண்டும். தேவரீருடைய திருவருளால் திருவொற்றியூரில் சங்கிலியை மணம் புரிந்து கொண்டேன். அதனைப் பரவை அறிந்து தன்பால் நான் வந்தால் உயிர்விடுவேன் என்று சொல்லிக் கோபத்தோடு இருக்கிறாள். நான் தேவரீருக்கு அடியேன் அல்லவா? எனக்குத் தாயைவிடச் சிறந்த தோழர் நீர் அல்லவா? அறிவையும் இழந்து வருந்தும் எனக்கு இவ்விரவே தேவரீர் சென்று பரவையின் ஊடலைத் தீர்த்தருள வேண்டும்" என்று உருகி வேண்டினார் சுந்தரர்.

"நீ துன்பத்தை விடு. இப்பொழுதே உனக்குத் தூதனாகப் பரவையிடம் போகின்றோம்" என்று வாய் மலர்ந்தான் இறைவன்.

சுந்தரர் மீட்டும் இறைவனை வணங்கினார். உடனே,

எம்பெருமான் பரவையார் திருமாளிகையை நோக்கிப் புறப்பட்டான். அப்பெருமானுடன் கணநாதரும் தேவர்களும் செல்லத் திருவாரூர்த் திருவீதி சிவலோகம் போல விளங்கியது.

பரவையார் திருமாளிகையை அடைந்தபோது உடன் வந்தவர்கள் புறம்பே நிற்க, எம்பெருமான் திருவாரூர்க் கோயில் அர்ச்சகரைப் போல உருக்கொண்டு தனியே உட்புகுந்தான். புகுந்து அடைத்திருந்த கதவைத் தட்டினான். உள்ளே துயிலின்றிக் கிடந்த பரவையார் குரலிலிருந்து, 'நம்மை உடைய எம்பெருமானைப் பூசிக்கும் மறையவர் போலும்!' என்று எண்ணி, 'பாதி இரவில் இவர் இங்கே வருவதற்கு என்ன காரணம்?' என்று அஞ்சி எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்தார். எதிரே நின்றவரைக் கண்டு, "பெரியீர், இப்போது இங்கே எழுந்தருளக் காரணம் யாது?" என்று கேட்டார்.

மறையவர், "நான் கேட்பதை மறுக்காமல் செய்வதானால் சொல்கிறேன்" என்றார்.

பரவையார், "அதைச் சொல்லுங்கள்; என்னால் இயலுமானால் செய்கிறேன்" என்றார்.

உடனே அவர், "நாவலூர் நம்பி இங்கே வந்து முன்போல் வாழ வேண்டும்" என்றார்.

அதுகேட்ட பரவையார், "நன்றாக இருக்கிறது நீங்கள் சொல்வது! என்னைப் பிரிந்து சென்று திருவொற்றியூரை அடைந்து சங்கிலியால் பிணிப்புண்டவருக்கு இங்கே ஒரு தொடர்பு உண்டாகுமோ? இரவில் வந்து நீங்கள் சொன்ன காரியம் அழகாயிருக்கிறது!" என்றார்.

"நங்காய், நம்பி செய்த குற்றங்களையெல்லாம் மறந்து உன் கோபம் ஆறி அவரை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதற்குத்தானே நான் உன்னை வேண்டிக் கொண்டேன்?

ஆதலின் நீ மறுக்கக் கூடாது'' என்று மீண்டும் மறைவர் வற்புறுத்தினார்.

பரவையாருக்கு வெகுளி மூண்டது; "இதற்காக நீர் இந்த வீட்டுக்கு வருவது உம் பெருமைக்கு ஏற்றதன்று. திருவொற்றியூரில் பற்றுடையவர் இங்கே வருவதற்கு இசையமாட்டேன். உமக்கும் இங்கே இனி வேலை இல்லை; போம்'' என்று மறுத்துச் சொன்னார்.

இறைவன் தனக்குட் சிரித்துக் கொண்டான். தன்னுடைய உண்மைக் கோலத்தை உணர்த்தவில்லை. சுந்தரருடைய வேட்கையைத் தூண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கும் திருவிளையாடலை மேற்கொண்டு மீண்டான்.

இங்கே சுந்தரர், 'எம்பெருமானை அறிவில்லா நாயேன் பரவையின் ஊடலை நீக்கும் பொருட்டு அனுப்பினேனே! என்ன பேதைமை!' என்று வருந்தி, எப்படியும் எம்பெருமான் அவள் புலவியைத் தீர்த்து வருவான் என்ற நம்பிக்கையோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நேரம் ஆக ஆக அவருடைய ஆவல் மீதூர, பலவகை எண்ணங்கள் எழுந்தன.

இறைவன் மீண்டும் வந்தது கண்டு, அணைகடந்த வெள்ளம் போல ஓடிச் சென்று அவனை வரவேற்றார். எம்பெருமான் புன்முறுவல் பூண்ட முகத்தோடு வருவதைக் கண்டு, 'போன காரியம் வெற்றி' என்று எண்ணிக் கொண்டு, "எம்பெருமானே, அன்று என்னை ஆண்டு கொண்ட உரிமையை மறவாமல், அதற்கு ஏற்ப இன்று எழுந்தருளி அவளுடைய வெகுளியைத் தீர்த்து நலஞ்செய்தீரே!'' என்று களிப்புடன் கூறினார். இறைவன், "உன்னுடைய விருப்பப் படியே பரவையின் இல்லம் நண்ணி, உன் செய்தி யெல்லாம் கூறினேன். அவள் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் கொடுமை சொன்னாள். நான் எத்தனை வேண்டிக் கொண்டாலும் மறுத்துவிட்டாள்'' என்றான்.

சுந்தரர் இதனைக் கேட்டுத் துணுக்குற்றார்; "எம்பெருமானே, தேவரீர் அருளிச் செய்யப் பரவையோ மறுப்பவள்? நாங்கள் வேறு யாருடைய அடிமை என்று எண்ணி இதைச் சொன்னீர்கள்? இன்று என் திறத்தில் அன்பின்றி நலம் செய்யாவிட்டால் அன்று வலிய வந்து தடுத்தாட் கொண்டது எதற்கு? நான் படுகின்ற வருத்தத்தை நீர் நன்கு அறிவீர். பரவையிடம் சென்று அவள் கோபத்தைத் தணித்து என்னை அவளுடன் சேர்க்காவிட்டால் என் உயிர் நில்லாது" என்று புலம்பி வீழ்ந்தார்.

அது கண்ட இறைவன் அருளுடன் பார்த்து, "இன்னும் ஒருமுறை அவளிடம் சென்று நீ அவளை அடையும் வழியைச் செய்கின்றோம். உன்னுடைய துயரத்தை ஒழிக" என்று கூறிப் புறப்பட்டான். சுந்தரர் உடன் சென்று வணங்கி வழியனுப்பி வந்தார்.

பரவையார், மறையவராகி வந்த இறைவன் மீண்ட பின்பு, சில குறிப்புகளால் இறைவனே மறையவர் கோலத்தில் எழுந்தருளினான் என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். "அந்தோ, நான் என்ன காரியம் செய்தேன்; எம்பிரான் கூறியதை மறுத்தேனே!" என்று வருந்தினார். இரவு துயிலாமல் வாயிலைப் பார்த்தபடியே இருந்தார்.

இந்த முறை இறைவன் தன் இயல்பான திருவுருவத்தோடு சென்றான். கணநாதர் சித்தர் இயக்கர் முதலியவர்களும் உடன் சென்றார்கள். யாவரும் பரவையார் திருமாளிகையுள் புகுந்தபோது, பரவையார் உடல் நடுக்கத்தோடும் மேலெழுந்து பொங்கும் மகிழ்ச்சியோடும், இறைவனை எதிர்கொண்டு சென்று பணிந்தார். அப்போது எம்பெருமான் அவரை நோக்கி, "என்பால் உள்ள உரிமையால் நாவலாரூரன் ஏவ மீண்டும் உன்பால் வந்தோம்; இன்னும் முன்போல் நீ

மறுக்காதே. நின் பிரிவால் அவன் மிக வருந்தினான். அவன் இங்கு வருவதானால் நீ அவனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்" என்றான்.

பரவையார் தம் சிரத்தின்மேல் கைகளைக் குவித்து உளம் நடுங்கி வருந்த, "எம்பெருமானே, முன்பு மறையவர் கோலத்தில் யான் செய்த தவப்பயனாக வந்தவர் தேவரீர் தாமா?" என்று வியந்து, கண்ணீர் வார, "தேவரீருடைய சேவடி வருந்த ஓர் இரவு முழுதும் இங்கும் அங்குமாக எழுந்தருளி எளிவந்து கருணை பாலிக்கும்போது அடியேன் இசையாமல் என் செய்வது?" என்றார்.

"நின் பண்புக்கு ஏற்றவாறே நல்லதே பேசினாய்" என்று கூறி, இறைவன் அங்கிருந்தும் அகன்று சுந்தரரை அடைந்தான். சுந்தரர், "என் உயிரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் போன பெருமான் என்ன செய்து மீள்வாரோ?" என்று கவலையுடன் ஏங்கி வழிபார்த்து நின்றார். இறைவன் வரவு கண்டு எதிர்சென்று வணங்க, "எம்பெருமானே, என் உயிரைக் காவாமல் துன்புறுத்தும் பெண்மணியினிடமிருந்து என்ன செய்தி கொண்டு வந்தீர்கள்?" என்று கேட்க, "அவளுடைய கோபத்தை ஆற்றிவிட்டோம். இனி நீ அவள்பாற் போய்ச் சேர்" என்று அருளினான்.

சுந்தரர் மிக்க களிப்படைந்து, "எந்தாய், எம்பிரானே, பந்தமும் வீடும் தருபவர் தேவரீர். அதன்படியே இங்கே துன்பமும் பின்பு விடுதலையும் அருளினீர்கள். இனி எனக்குத் துன்பம் ஏது?" என்று கூறி அவனுடைய திருவடியில் வீழ்ந்தார். இறைவன், "நீ பரவையினிடம் சென்று இன்புற்று வாழ்வாயாக" என்று வாழ்த்தி மறைந்தருளினான்.

உடனே சுந்தரர் தம் பரிசனங்களுடன் பரவையார் மாளிகையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். விடிந்து விட்டமையின்

தொண்டர்களும் எழுந்து சந்தனம், மலர்மாலை, கஸ்தூரி, கர்ப்பூரம், குங்குமம் முதலிய மங்கலப் பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு உடன் சென்றனர். பரவையார் சுந்தரரை வரவேற்பதற்கு ஏற்ற வகையில் விளக்கு, தூபம், நிறைகுடம் முதலியன வைத்துக் காத்திருந்தார். தோழியர் சூழ மாமணி வாயிலில் நின்ற அவர், சுந்தரர் வந்தவுடன் நாணமும் அச்சமும் மீதூர, அவரை வணங்கினார். நாயனார் பரவையாருடைய தளிர்ச் செங்கையைப் பற்றிக் கொண்டு திருமாளிகையுள் புகுந்தார்.

அப்பால் இருவரும் இறைவன் செய்த திருவிளை யாடலையும், அவன் கருணைத் திறத்தையும் போற்றி மகிழ்ந்து, மனம் ஒன்றி இன்ப வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து ஒன்றுபட்டனர்.

சேரமான் தோழமை

காவிரியின் வடகரையில் பெருமங்கலம் என்ற ஊரில் சோழ மன்னர்களின் சேனைத் தலைவராவார் குடியாகிய ஏயர் குடியில் கலிக்காமர் என்னும் அன்பர் ஒருவர் பிறந்தார். அவர் சிவனடியார்பால் மிக்க அன்புடையவராகி வாழ்ந்தார். சுந்தரர் இறைவனைப் பரவையார்பால் தூதுவிட்டார் என்ற செய்தி அவர் காதில் விழுந்தது. அதுகேட்டு, "எம்பெருமானை இவர் ஏவியது நன்றாயிருக்கிறது!" என்று கோபமும் அதிசயமும் கொண்டார். "எம் பெருமான்தான் அடியவருக்கு எளியனாயினால் இந்த மனிதன் ஒரு பெண் பிள்ளையிடம் இரவில் தூது அனுப்புவதாவது! அந்த மனிதரைக் கண்டால் என்ன செய்வேனோ?" என்று கோபம் மிக்க உள்ளத்தினராகி இருந்தார்.

இந்தச் செய்தியை அறிந்த சுந்தரர் தாம் பிழை செய்ததை ஒப்புக் கொண்டு, "இதற்குத் தேவரீரே ஏதேனும் பரிகாரம்

செய்தருள வேண்டும்" என்று இறைவனை வேண்டினார்.

இறைவன் அவ்விருவரையும் நட்பாக்க வேண்டும் என்று திருவுள்ளங் கொண்டு ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனாருக்குச் சூலைநோயை உண்டாக்கினான். அதனால் அவர் மிக வருந்தியபோது இறைவன் அவர்பால் சென்று, "சுந்தரன் வந்து இதனைத் தீர்ப்பான்" என்று அருளினான். "எம்பெருமானை ஏவல் கொண்ட அவர் வந்து தீர்ப்பதை விட நான் இந்த நோயால் வருந்துவதே நன்று" என்று மறுத்தார் அவர். இறைவன் மறைந்தருளிச் சுந்தரரிடம் சென்று, "நீ போய்க் கலிக்காமனுடைய சூலை நோயைத் தீர்த்து வா" என்று பணித்தான்.

சுந்தரர் கலிக்காம நாயனாரிடம் செல்லப் புறப்பட்டு, தாம் வருவதை முன் கூட்டியே சொல்லி யனுப்பினார். அது கேட்ட ஏயர்கோன், 'இவர் கையால் நோய் தீர்வதைவிட நான் சாவதே நன்று' என்று எண்ணித் தம் உடைவாளால் குத்திக்கொண்டு உயிர் நீத்தார். அவருடைய மனைவி சுந்தரர் வருவதை அறிந்து, ஏயர்கோன் உடம்பை அலங்கரித்துப் படுக்கையில் விடச்செய்து, "யாரும் அழாதீர்கள். நம்பியாரூரரை வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்து எதிர் கொள்ளுங்கள்" என்றாள். அப்படியே அவர்கள் எதிர்கொள்ள, "ஏயர்கோன் உடல் நலம் எப்படி இருக்கிறது?" என்று சுந்தரர் கேட்டார். "அவர் படுக்கையில் படுத்துள்ளார்; நோய் இல்லை" என்றார்கள். அதுகேட்ட சுந்தரர், "நான் அவரைப் பார்க்க வேண்டும்" என்று சொல்ல அவர்கள் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

சுந்தரர் அவர் நிலையைக் கண்டு, "நானும் என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வேன்" என்று குற்றுடை வாளை எடுத்தார். இறைவன் திருவருளால், பிணமாகக் கிடந்த ஏயர்கோன் உயிர்பெற்று எழுந்து, சுந்தரர் செய்கையைத் தடுத்து,

உடைவாளை வாங்கிக் கொண்டார். சுந்தரர் உடனே ஏயர் கோனைப் பணிய அவரும் சுந்தரரைப் பணிந்தார். இருவரும் எம்பெருமான் பெருங்கருணைச் சிறப்பை எண்ணிப் போற்றினர். அன்று முதல் இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களாயினர்.

சேரநாட்டில் திருவஞ்சைக் களத்தில் இருந்து அரசாண்டு வந்தார் சேரமான் பெருமாள் நாயனார். அவர் ஒவ்வொரு நாளும் சிவபெருமானைப் பூசை செய்து முடித்தவுடன் இறைவனுடைய பாதச் சிலம்பொலி கேட்கும். அதனால் மன நிறைவு பெறுவார். ஒரு நாள் பூசை முடிந்தும் சிலம்பொலி கேட்கவில்லை. அதனால் வருந்திய பொழுது சிறிது நேரம் கழித்து அவ்வொலி கேட்டது. அதோடு, "தில்லையில் வன்றொண்டன் நம்மைத் தரிசிக்க வந்தான். அதனால் தாமதமாயிற்று" என்று இறைவன் அருளினான். அதுகேட்ட சேரமான், "அத்தகைய அடியாரைத் தரிசித்து இன்புறவேண்டும்" என்ற ஆர்வம் உடையவரானார்.

தம் நாட்டினின்றும் நீங்கித் திருத்தில்லை சென்று நடராசப் பெருமானைத் தரிசித்துக் கொண்டு, சுந்தரர் திருவாரூரில் எழுந்தருளியிருப்பதை அறிந்து அங்கே சென்றார். சுந்தரர் அவர் வரவை யறிந்து வரவேற்கச் சேரமானும் சுந்தரரும் நண்பர்களாயினர். தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரர் இப்போது சேரமான் தோழரும் ஆனார்.

அப்பால் இருவரும் திருவாரூர்ப் பூங்கோயில் சென்று இறைவனை வழிபட்டார்கள்.

பாண்டிநாடும் சேரநாடும் சென்று வருதல்

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் திருவாலவாயைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற தம் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கச்

சுந்தரர் அவருடன் புறப்பட்டார். சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள் சிலவற்றைத் தரிசித்துக் கொண்டு அவ்விருவரும் மதுரையை அடைந்தார்கள். அவர்கள் வரவை அறிந்த பாண்டிய மன்னன் தக்க வகையில் பெருஞ் சிறப்புடன் வரவேற்றான். பாண்டியன் பெண்ணை மணந்து கொண்ட சோழ மன்னனும் அப்போது அங்கே வந்திருந்தான். ஆகவே முடிபுனை வேந்தர் மூவரும் ஒன்று கூடினர்; சுந்தரரை வணங்கினர். யாவரும் மதுரைத் திருக்கோயில் சென்று இறைவனை வணங்கினர். சுந்தர மூர்த்தியார் திருப்பதிகங்களைப் பாடியருளினார்.

பிறகு தோழர்கள் இருவரும் பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள் பலவற்றுக்கும் சென்று வழிபட்டுத் திருச்சுழியலை அடைந்தார்கள். அங்கே இறைவனைப் பணிந்து இரவு தங்கிய பொழுது, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கனவில் இறைவன் ஒரு புதிய திருக்கோலத்துடன் எழுந்தருளிக் காட்சி அளித்தான். காளைப் பருவமுடைய திருமேனியுடன் தலையில் கொண்டையும் கையில் பொன்னாலாகிய செண்டாயுதமும் உடைய கோலத்தைக் காட்டினான். "நாம் இருப்பது திருக்கானப்பேர்" என்று அருளிய உடனே மறைந்து விட்டான். அருகிலுள்ள கானப்பேரில் உள்ள பெருமானுக்குக் காளைப் பெருமான் என்பது திருநாமம். அதனால் அத்தலத்துக்குக் காளையார் கோயில் என்ற பெயர் வழங்கும். அத்தலத்துக்குத் தம்மை இறைவன் அழைத்த குறிப்பு அக்கனவு என்பதை உணர்ந்த சுந்தரர், சேர மன்னருடன் அத்தலம் சென்று, இறைவனை வணங்கிப் பதிகம் பாடிச் சில நாட்கள் அங்கே தங்கியிருந்தார்.

பிறகு வேறு சில தலங்களைப் பணிந்து திருவாரூர் வந்தடைந்தனர் இருவரும். பரவையார் செய்த உபசாரத்தாலும் அளித்த விருந்தினாலும் மனம் மகிழ்ந்து இரண்டு நண்பர்களும் சில நாள் அங்கே தங்கி அளவளாவினார்கள்.

ஒரு நாள் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் சுந்தர மூர்த்தியாரை வணங்கி, "தேவரீர் மலைநாட்டுக்கு அடியே னுடன் எழுந்தருள வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். அவர் விருப்பத்தை நிறைவேற்றத் துணிந்த சுந்தரர் அவருடன் புறப்பட்டார்.

திருவாரூரினின்றும் புறப்பட்ட அவர்கள் திருக் கண்டியூர் என்னும் தலத்தை அடைந்து வழிபட்டார்கள். அது அட்ட வீரட்டங்களில் ஒன்று. அதற்கு எதிரே வடகரையில் திருவை யாறு உள்ளது. திருக்கண்டியூரில் நின்று பார்த்தபோது திருவையாறு அக்கரையில் தோன்றியது. சேரமன்னர் அத்தலத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற தம் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். அப்போது காவிரியில் பெருவெள்ளம் சென்று கொண்டிருந்தது. ஓடங்கூடச் செல்ல முடியாத வகையில் வேகமாகப் பெருக்கெடுத்தோடியது.

சுந்தரர் காவிரிக் கரையை அணுகி ஒரு திருப்பதிகத்தை பாடினார். உடனே மேற்கிருந்து வரும் நீர் பளிங்கினால் அணைபோட்டது போல நின்றுவிட, இடையிலே மணல் தோன்றி ஒரு வழி உண்டாயிற்று. இறைவனைப் பணிந்தபடியே இரண்டு திருத்தொண்டரும் அதன் வழியே சென்று திருவையாறு புகுந்து இறைவனைத் தரிசித்து வழிபட்டனர். பிறகு மீட்டும் பழையபடியே இடையில் வழிவிட்ட ஆற்றின் நடுவே கடந்து வந்து தென் கரையை அடைந்தார்கள். அடைந்தவுடன் பழையபடி காவிரிநீர் ஓடத் தொடங்கியது. இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு சேரமானும் பிறரும் சுந்தரர் பெருமையை நினைந்து பாராட்டி வணங்கினார்கள்.

அப்பால் சேரமான் பெருமாள் சுந்தரரைச் சேர நாட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். திருவஞ்சைக்களத்தில் சுந்தரரை மிகச் சிறப்பாக வரவேற்று உபசரித்தார். தம்முடைய அரண்

மனைக்கு அழைத்துச் சென்று அவர் திருவடிக்குப் பூசை செய்து உபசரித்து விருந்து செய்தார். அங்கே எழுந்தருளி இருக்கும் சிவபிரானைத் தரிசித்துச் சுந்தரர் திருப்பதிகம் பாடினார்.

சேர மன்னருடன் அளவளாவிச் சிலநாட்கள் சுந்தரர் திருவஞ்சைக்களத்தில் தங்கினார். அவருக்குத் திருவாரூர்ப் பெருமானைப் பிரிந்திருக்கப் பொறுக்கவில்லை. அப் பெருமானைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற ஆராமை மிகுதி யாயிற்று. ஆகவே, சேர மன்னரிடம் விடைபெற்றார். சுந்தரருடைய பிரிவைப் பொறாமல் சேரமான் பெருமாள் வருந்தினார். "எம்பெருமான் திருவருள் நலத்தால் இங்கே இருந்து இனிதாக அரசாட்சி செய்து கொண்டிரும்" என்று சுந்தரர் ஆறுதல் கூறினார். அப்பெருமானுக்குத் திருவாரூருக்குப் போக வேண்டும் என்று இருக்கும் பேரார்வத்தை உணர்ந்த சேரர் அவரை வணங்கி வழி யனுப்பலானார். பல வகையான பண்டங்களையும் பொன்னையும் அளித்து விடை கொடுத்தார்.

சேரமானிடம் பெற்ற பொருள்களுடன் சுந்தரர் திருவாரூரை நோக்கிப் புறப்பட்டவர் கொங்கு நாட்டின் வழியே வந்தார். திருமுருகன்பூண்டிக்கு அருகில் அவர் வந்து கொண்டிருந்தார். சுந்தரர் இதுவரைக்கும் பெற்றவை எல்லாம் சிவபெருமான் அளித்தவை. அவர் வேறு யாரிடமிருந்தும் ஏதும் பெறவில்லை. இப்போது சேரமான் வழங்கிய பொருள்களோடு வந்தார். 'இந்தப் பொருள்களைப் பறித்து நம் கையாலே தருவோம்' என்று இறைவன் எண்ணினான் போலும்! சிவகணங்களை அழைத்து, "நீங்கள் வேடுவர்களாகச் சென்று நம்பியாரூரன் கொண்டு செல்லும் பொருள்களைப் பறித்து வாருங்கள்" என்று ஏவினான்.

அப்படியே அவர்கள் வேடுவர்களைப் போல உரு வெடுத்துச் சுந்தரரை வழிமறித்து, "எல்லாப் பொருள்களையும் இப்படியே வையும்; இல்லையானால் கொன்றுவிடுவோம்" என்று அச்சுறுத்தி, அவற்றைப் பறித்துக் கொண்டு ஓடினர். பொருளைப் பறிகொடுத்த சுந்தரர் அருகில் ஆலயம் தெரிவதைக் கண்டு அங்கே சென்றார். "சுவாமி, வேடுவர்கள் கொள்ளையிடும் இந்த இடத்தில் ஏன் இருந்தீர்?" என்று வருந்தி, "கொடுகு வெஞ்சிலை" என்ற திருப்பதிகம் பாடினார். அப்போது இறைவன் அருளால் கோயில் முற்றத்தில் சுந்தரர் இழந்த பொருள்கள் யாவும் குவியலாக வந்து கிடந்தன. 'இறைவன் திருவருளால் நிகழ்ந்தது இது' என்பதை உணர்ந்த நம்பி ஆரூரர் மீட்டும் இறைவனை வணங்கி அப்பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டார். உடன் வந்த ஏவலர்களிடம் அவற்றை அளித்து முன்னே போகச் செய்து, மிக்க காதலுடன் திருவாரூர் சென்று அடைந்தார்.

நிறைவு

திருவாரூரில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இருந்தபோது மீண்டும் திருவஞ்சைக்களம் சென்று சேரமான் பெருமாளைப் பார்த்து வரவேண்டும் என்ற விருப்பம் எழுந்தது. அதனால் திருவாரூரினின்றும் புறப்பட்டு, இடையில் உள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு கொங்கு நாட்டில் உள்ள திருப்புக் கொளியூர் அவிநாசி என்னும் திருப்பதியை அடைந்தார். இப்போது அவிநாசி என்றே அவ்வூர் வழங்குகிறது.

மறையோர் வாழும் வீதியின் மருங்கே அவர் வந்து கொண்டிருந்தபோது, அங்கே ஒரு வீட்டில் மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன; அவ்வீட்டு வாயிலில் தோரணம், வாழை முதலியவற்றைக் கட்டி

யிருந்தார்கள். அதற்கு எதிர் வீட்டில் அழுகை யொலி கேட்டது. இவற்றைக் கவனித்த சுந்தரர் அருகிலுள்ளோரை, "ஏன் இப்படி இரு வேறு வீடுகளிலும் இரு வேறு ஒலிகள் கேட்கின்றன?" என்று வினவினார்.

"சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த இரண்டு வீடுகளிலும் இருந்த இரண்டு பிள்ளைகள் இவ்வூர்ப் பொய்கைக்கு நீராடச் சென்றார்கள். அப்போது அவர்களுக்கு ஐந்து பிராயம். நீராடியபோது ஒரு பிள்ளையை மடுவில் இருந்த முதலை விழுங்கிவிட்டது. பிழைத்து வந்த பிள்ளைக்கு இன்று உபநயனம் நடக்கிறது. அந்த வீட்டு மேளவாத்தியம் அதைக் காட்டுகிறது. இந்த வீட்டில் உள்ளவர்கள், 'நம் பிள்ளை உயிரோடிருந்தால் அவனுக்கும் இப்படி உபநயனம் செய்து களிக்கலாமே; அது இல்லாமற் போயிற்றே!' என்று வருந்தி அழுகிறார்கள்" என்று அவர் காரணத்தை விளக்கினார்.

இதைக் கேட்ட சுந்தரர் மிக இரக்கம் கொண்டார். பிள்ளையை இழந்த வீட்டுக்காரர்கள் அவரைக் கண்டு தம் வருத்தத்தை மறைத்துக் கொண்டு வந்து அவருடைய திருத்தாளை இறைஞ்சினார்கள். அவர்களைக் கண்ட சுந்தரர், "நீங்கள் உங்கள் மைந்தனை இழந்து விட்டீர்களோ?" என்று கேட்க, "அது முன்னே நிகழ்ந்த செய்தி; இப்போது தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளப்பெறும் பேறு எங்களுக்குக் கிடைத்தது" என்று கூறித் தொழுதார்கள்.

'நாம் வந்த இதற்கு மகிழ்ந்து, தம் துயரத்தையும் மறந்து நிற்கும் இவர்களுடைய மைந்தனை இறைவன் திருவருளால் மீண்டும் வருவித்துக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று ஆளுடை நம்பி திருவுள்ளம் கொண்டார். "முதலை பிள்ளையை விழுங்கிய மடு எங்கே?" என்று கேட்க, அவர்கள் அங்கே அவரை அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கே நின்று அவிநாசி

யப்பரை எண்ணி, "எற்றான் மறக்கேன்" என்று ஒரு திருப்பதிகம் பாடத் தொடங்கினார். மூன்று பாடல்கள் பாடி நான்காவது பாட்டையும் பாடலானார்.

உரைப்பார் உரையுகந் துள்கவல் லார்தங்கள் உச்சியாய்
அரைக்கா டரவா ஆதியும் அந்தமும் ஆயினாய்
புடைக்காடு சோலைப் புக்கொளியூர் அவி நாசியே
கரைக்கால் முதலையைப் பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே

என்ற பாட்டு வெளியாயிற்று. இந்தப் பாட்டு முடிவதற்குள் ஒரு முதலை கரையருகே வந்து பிள்ளையைக் கக்கியது. அதுவரையில் அந்தப் பிள்ளை உலகில் வாழ்ந்திருந்தால் எவ்வளவு வளர்ந்திருப்பானோ அவ்வளவு வளர்ச்சியுடன் அவன் இருந்தான். பிள்ளையைக் கண்ட தாய் ஓடி எடுத்து வந்து சுந்தரர் காலில் கிடத்தித் தானும் விழுந்தாள்; அவளுடைய கணவரும் விழுந்தார். வானவர் பூமாரி பொழிந்தனர். மண்ணவர் அதிசயித்தார்கள். யாவரும் திருக்கோயில் சென்று இறைவனைப் பணிந்தார்கள்.

அப்பால் முதலை வாயினின்றும் மீண்ட பிள்ளைக்கு அன்றே உபநயனம் செய்யச் செய்து உடனிருந்து ஆசி கூறிய சுந்தரர், யாவரிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு சேரமான் பெருமாளை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

இடையில் உள்ள தலங்களைத் தரிசித்து மலைகளையும் ஆறுகளையும் கடந்து மலைநாட்டை அடைந்தார். "முதலை வாயிற் புகுந்த பிள்ளையை மீண்டும் வருவித்து அளித்துச் சுந்தரர் வஞ்சிமா நகரத்தை நோக்கி வருகின்றார்" என்பதை அடியவர்கள் ஓடிவந்து முன்னதாகவே சேரமான் பெருமாளிடம் தெரிவித்தார்கள். சேர மன்னர் களிக்கடலில் மூழ்கித் திணறினார். அவருடைய வரவை முரசறைந்து எங்கும் தெரிவிக்கச் செய்தார். நகரத்தை நன்றாக அலங்கரிக்கச்

சொன்னார். யானையை அணிசெய்து எதிர்கொண்டு அழைத்துவரப் புறப்பட்டார். நகரில் புகுந்த சுந்தரரைச் சேரமான் வணங்க, மன்னரை நாவல் ஆரூரரும் பணிந்து நலம் விசாரித்தனர். நட்பிலே சிறந்த அவ்விருவரும் அளவளாவினர். சேரமான் சுந்தரரை யானையில்மேல் ஏற்றித் தாமும் பின் ஏறி அவருக்குக் குடைபிடித்தார். நகரை வலம்வரச் செய்து வஞ்சிமாநகர் அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.. சுந்தரர் சில நாட்கள் அங்கே பல வகை உபசாரங்களையும் பெற்றுத் தங்கியிருந்தார்.

ஒரு நாள் திருவஞ்சைக்களத் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனைத் தரிசனம் செய்யத் தொடங்கினார் நாயனார். அப்போது அவருக்கு இறைவனோடு ஒன்றவேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. இந்த வாழ்க்கையினின்றும் நீங்கிச் செல்ல வேண்டும் எனக் கருதினார். "தலைக்குத் தலைமாலை அணிந்த தென்னே" என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடலானார். எட்டாவது திருப்பாட்டில், "வெறுத்தேன் மனைவாழ்க்கையை விட்டொழித்தேன்; விளங்கும் குழைக்காதுடை வேதியனே" என்பதில் தம் கருத்தைக் குறிப்பித்தார்.

சுந்தரருடைய உள்ளக் கிடக்கையை உணர்ந்த சிவ பெருமான் பழையபடியே அவரைத் தன்னுடைய அணுக்கத் தொண்டராக்கிக் கொள்ளத் திருவுள்ளம் பூண்டான். பிரமன் முதலிய தேவர்களை அழைத்து, "நாவலாரூரனை வெள்ளை யானையின்மேல் ஏற்றிக் கொண்டு இங்கே அழைத்து வாருங்கள்" என்று ஏவினான். அவர்கள் அவ்வாறே திருவஞ்சைக்களம் சென்று கோயில் வாயிலில் காத்து நிற்கப் புறத்தே சுந்தரர் வந்த போது, "எம்பெருமான் அருளிப்பாடு இது" என்று தெரிவித்தார்கள். உடனே அந்த யானையின்மேல்

ஏறித் தேவர் புடைசூழச் சுந்தரர் கைலையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

அப்போது அவர் தம் தோழராகிய சேரமான் பெருமாளை நினைத்துக் கொண்டு சென்றார். அதனை உணர்ந்த சேரர் ஒரு குதிரையில் ஏறித் திருவஞ்சைக்கள ஆலயத்துக்கு வந்தார். வெள்ளை யானையின் மேல் செல்லும் சுந்தரரைக் கண்டார். உடனே குதிரையின் காதில் பஞ்சாட்சரத்தை ஓதவே, அது வானின்மீது பாய்ந்து செல்லத் தொடங்கியது. சுந்தரர் ஊர்ந்து சென்ற யானையை வலங்கொண்டு அதற்கும் முன்னாக அது வேகமாகச் சென்றது.

யானையின் மேல் சென்ற சுந்தரர் இறைவன் திருவருளை எண்ணி வியந்து ஒரு திருப்பதிகத்தைப் பாடினார்.

> தான்எனை முன்படைத்தான் அதறிந்துதன் பொன்னடிக்கே
> நான்எனப் பாடல்அந்தோ நாயினேனைப் பொருட்படுத்து
> வான்எனை வந்தெதிர் கொள்ள மத்தயானை அருள்புரிந்து
> ஊனுயிர் வேறு செய்தான் நொடித்தான்மலை உத்தமனே

என்பது அப்பதிகத்தின் முதற் பாடல்.

திருக்கயிலையில் தென்திசைத் திருவாயிலை அடைந்தார் சுந்தரர். அங்கே சுந்தரரும் சேரமானும் முறையே யானை யினின்றும் குதிரையினின்றும் இறங்கிப் பல வாயில்களைக் கடந்து திரு அணுக்கன் திருவாயிலை அடைந்தார்கள். சுந்தரர் உள்ளே புகுந்தார். ஆனால் சேரமான் உள்ளே புகமுடியாமல் தடையுண்டு நின்றார்.

உள்ளே சென்ற சுந்தரர் சிவபெருமானை ஆராத காதலுடன் தரிசித்துக் கீழே விழுந்து புளகம் போர்ப்ப நின்றார். இறைவன் அவரைப் பார்த்து, "ஊரனே, வந்தாயா?" என்று அன்புடன் வினவினான். "அடியேனை ஆட்கொண்டு அடியேன் பிழையைப் பொறுத்து முடிவிலாத நெறியிலே

ஈடுபடுத்திய தேவரீர் பெருங்கருணை எளியேனால் சொல்லும் தரத்ததோ!'' என்று சொல்லி உருகி நின்றார் சுந்தரர். பிறகு, "வாயிற் புறத்தில் சேரமான் பெருமாள் நிற்கின்றார்'' என்று சொல்ல, எம்பெருமான் திருநந்திதேவரைக் கொண்டு அவரை அழைத்து வரச் செய்தான்.

சேரமான் பெருமாள் இறைவன் திருமுன்பு வந்து வணங்கி நிற்க இறைவன் புன்முறுவல் பூத்தவனாய், "நாம் அழையாமலே நீ ஏன் வந்தாய்?'' எனக் கேட்டான். சேர மன்னர் அஞ்சலி செய்து, "எம்பெருமானே, அடியேன் ஆரூரர் கழலைப் போற்றி அவருடைய யானைக்கு முன்னே சேவித்தபடி வந்தேன். தேவரீருடைய கருணை வெள்ளம் இங்கே அழைத்து வந்தது. அதனால் திருமுன் வந்தேன். அடியேன் செய்து கொள்ளும் விண்ணப்பம் ஒன்று உண்டு'' என்றார். இறைவன், "என்ன?'' என்று கேட்க, "எம் பெருமானே, அடியேன் திருக்கயிலையைப் பற்றி ஓர் உலாவைப் பாடியுள்ளேன்; அதைத் திருச்செவியில் சாத்தியருள வேண்டும். என்னுடைய பாசம் நீங்க இந்த வன்றொண்டருடைய நட்பை எனக்கு அருளிய பெருமான் அல்லவா?'' என்றார்.

சிவபெருமான், அதனைச் சொல்லுக என்று பணிக்கவே, அங்கே சேரர் ஆதியுலாவை விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். கேட்டு மகிழ்ந்த எம்பெருமான், "நீங்கள் இருவரும் நம்முடைய கணநாதராக இருங்கள்'' என்று அருள் செய்தான்.

அது முதல் வன்றொண்டர் பழையபடியே ஆலால சுந்தரராகித் தொண்டு செய்து வரலானார். சேரமான் பெருமாள் ஒரு கணநாதராக அங்கே இருந்து இறைவனுக்குரிய பணிகளை ஆற்றிவரத் தொடங்கினார்.

பரவையார் சங்கிலியார் என்னும் இருவரும் பாசத் தொடக்கறுத்து, இறைவியின் திருவருளால் மீண்டும்

கமலினியாராகவும் அநிந்திதையாராகவும் வந்த சேர்ந்தனர்.

சுந்தரர் பாடிய, "தானெனை முன் படைத்தான்" என்ற பதிகத்தை அவர் வருணனாகிய ஆழிவேந்தனிடம் அளிக்க, அவன் அதைத் திருவஞ்சைக்களத்துக்குக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பித்தான். ஆதியுலாவைக் கைலையில் கேட்ட சாத்தனார் திருப்பிடவூர் என்னும் ஊரில் வந்து வெளிப்படுத்தினார்.

இவ்வாறு உலகம் உய்யவும் திருத்தொண்டத் தொகையினால் நாயன்மார்கள் புகழ் பரவவும் திருவவதாரம் செய்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சைவசமயாசாரியரில் ஒருவராக நின்று யாவரும் புகழ்ந்து போற்றும் சிறப்போடு நிலவுகிறார்.

மனுநீதிச் சோழன்

திருவாரூரின் சிறப்பைப் பெரிய புராணத்தில் சேக்கிழார் சொல்கிறார். பெரிய புராணத்தில் பல நாயன்மார்களுடைய கதைகள் வருகின்றன. அதனைக் காப்பிய வடிவத்தில் அமைக்கப் புகுந்த சேக்கிழார், அதற்குக் கதாநாயகராகச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை அமைத்துக் கொண்டார். அவர் திருத்தொண்டத் தொகை அருளினார் என்று கூறி, அந்தத் திருப்பதிகத்திற் கண்ட நாயன்மார்களின் வரலாறு களைச் சொல்லுகிறேன் என்று தொடங்கி அவற்றைப் பாடுகிறார். சுந்தரர் திருவாரூரில் தங்கிப் பரவையாரை மணம் செய்து கொண்டு வாழ்ந்தார். ஆதலின் இந்தக் காப்பியத்துக் குரிய நாட்டுச் சிறப்பை அமைக்க எண்ணிய சேக்கிழார், சுந்தரர் வாழ்ந்த திருவாரூர் எந்த நாட்டில் உள்ளதோ அந்த நாடாகிய சோழநாட்டையே நாட்டுச் சிறப்பில் வருணித்தார். அப்படியே காப்பியத்துக்குரிய நகரச் சிறப்பை அமைக்கும்போது திருவாரூர்ச் சிறப்பையே எடுத்துச் சொன்னார். அதன்

சிறப்பைச் சொல்லும்போது அங்கே அரசாண்ட மனுநீதிச் சோழனுடைய வரலாற்றை விரிவாகப் பாடினார்.

* * *

சோழ நாட்டில் தொன்மையில் மிக்கதும், திருமகள் வழிபட்டுப் பேறு பெற்றதுமான திருப்பதி திருவாரூர். அங்கே வேத ஓசையும் வீணையின் ஓசையும் தெய்வங்களைத் துதிசெய்வோர் புரியும் தோத்திர ஓசையும் மாதர்களின் நடனத்தில் முழங்கும் முழவின் ஓசையும் வேறு வகையான கீத ஓசைகளும் மலிந்திருக்கும். ஒருபால் தேரோடும் ஒலியும், ஒருபால் யானையின் முழக்கமும், ஒருபால் குதிரையின் ஒலியும் எழும். மாட மாளிகைகளும் மண்டபங்களும் நிரம்பிய அந்நகரில் ஆடல் மகளிர் சிலம்பொலி எங்கும் கேட்கும். அப்படி உள்ள மாளிகைகளில் ஒன்றில்தான் பரவையார் அவதாரம் செய்தார்.

சிவபெருமான் சுந்தரருக்காகப் பரவை நாச்சியாரிடம் தூது சென்றமையின் அவ்வூர்த் திருவீதி அப்பெருமானுடைய செந்தாமரைத் திருவடியின் மணம் வீசும். அங்குள்ள மக்கள் தேவாரப் பதிகங்களைப் பக்தியுடன் ஓதுவார்கள். அவற்றைக் கிளிகள் கேட்டுத் தாமும் கற்றுக் கொண்டு சொல்ல, பூவைகள் அவற்றைக் கேட்கும். ஆவண வீதிகளும் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் வாழும் வீதிகளும் அணியணியாக விளங்கும்.

சோழ மன்னர்கள் திருமுடி சூட்டிக்கொள்ளும் நகரங்களில் ஒன்று அது. அங்கே சோழ அரசர்கள் இருந்து அரசாட்சி புரிந்ததும் உண்டு.

பழங்காலத்தில் மனுச் சோழன் என்னும் வேந்தன் அந்த நகரத்தில் இருந்து அரசாண்டு வந்தான். உயிர்களுக்குக் கண்ணைப் போலவும் ஆவியைப் போலவும் விளங்கிய அம்

மன்னன் பல வேள்விகளைச் செய்தான். மனுநீதியின் வழியே செங்கோல் ஓச்சி வந்தான். திருவாரூரில் எழுந்தருளியுள்ள புற்றிடங்கொண்ட நாயகருக்குப் பலவகை நிவந்தங்களை வழங்கி, ஆகம முறைப்படியே பூசையும் விழாக்களும் நன்கு நடந்து வரும்படி செய்தான்.

அவ்வரசனுக்குச் சிங்கக் குட்டி போல ஒரு மைந்தன் பிறந்தான். அவன் கலைகள் பல ஓதி,யானையேற்றம் குதிரையேற்றம் முதலியவற்றையும் கற்றுக் கொண்டு, இளவரசுப் பட்டம் பெறுவதற்கு ஏற்ற பருவத்தை அடைந்தான்.

ஒரு நாள் அவ்வரச குமாரன் பிற இளங்குமரர்கள் சூழவும் சேனைகள் சூழவும் அரச வீதியில் தேரில் ஏறிச்சென்றான். அப்போது அங்கே வந்து பசுவின் இளங்கன்று ஒன்று அவன் சென்ற தேர்க்காலில் அகப்பட்டு இறந்துவிட்டது. அதைக் கண்ட தாய்ப்பசு உருகி அலறி அலமந்து சோர்ந்து வீழ்ந்தது.

அதைக் கண்ட அரசிளங்குமரன், "ஐயோ! இத்தகைய அபாயம் வந்துவிட்டதே!" என்று அஞ்சித் தேரினின்று இறங்கி விழுந்தான். அலறுகின்ற பசுவைப் பார்த்து உயிர் பதைத்தான். இறந்துகிடந்த கன்றைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டான். "இவ்வுலகத்தைக் காக்கும் என் தந்தைக்கு இப் பழியை உண்டாக்கும் மைந்தனாக நான் பிறந்தேனே!" என்று புலம்பினான். "இந்தப் பழியைப் போக்கிக் கொள்வதற்கு வேத சாஸ்திரங்களில் ஏதேனும் பரிகாரம் உண்டானால் அதை எந்தையார் அறிவதற்கு முன்பே நான் செய்வேன்" என்று கூறி அந்தணர்களை நோக்கிச் சென்றான்.

கன்றை இழந்த பசுவோ பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு முகத்தில் கண்ணீர் வார அரண்மனை வாயிலுக்குச் சென்று, அங்கே தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஆராய்ச்சி மணியைத் தன்

கொம்பினால் அடித்தது. பலகாலமாக அந்த மணியின் ஓசையைக் கேட்டறியாத மன்னன், அதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டான். அவன் சிங்காதனத்திலிருந்து இறங்கி வந்து விசாரித்தபோது, வாயிற் காவலர், "ஒரு பசு இங்கே வந்து வாயில்மணியைக் கொம்பால் அடித்தது" என்று சொன்னார்கள்.

பசுவைக் கண்டு வருந்திய மன்னன் அருகிலிருந்த அமைச்சர்களை நோக்கி, "இதற்கு என்ன துன்பம் வந்தது?" என்று கேட்க, முதிய அமைச்சன் ஒருவன் சொல்லலானான்; "சோழமன்னனே, உன்னுடைய மகன் மணிகள் கட்டியதும் நெடுந்தூரத்தில் வரும்போதே தெரியும் உயரம் உடையது மாகிய ஒரு தேரின்மேல் ஏறி, அரசர்கள் உலாவரும் வீதியில் போனான். அளவில்லாத தேரும் படைகளும் அத்தேரைச் சூழ்ந்து சென்றன. அப்போது ஓர் இளம் பசுங்கன்று அந்தத் தேர்க்காலில் புகுந்து இறந்துவிட்டது. அதனால் தளர்வுற்ற தாய்ப்பசு இவ்வாறு செய்தது" என்றான்.

அது கேட்ட மன்னன் அந்தப் பசுமாட்டுக்கு உண்டானது போன்ற துயரத்தை அடைந்து, "இந்தப் பாவம் சம்பவித்து விட்டதே!" என்று வருந்தினான்; "என் செங்கோல் முறை அழகிது!" என்று பொருமினான்; "என்ன செய்தால் இது தீரும்?" என்று யோசித்தான். அவனுடைய நிலையைக் கண்ட மந்திரிமார் அவனை அடி வணங்கி, "இதற்காகச் சிந்தை தளரவேண்டாம். முன்பு இவ்வாறு பசுஹத்தி செய்தவர் களுக்குப் பிராயச்சித்தம் விதித்திருக்கிறார்கள். அதன்படி மைந்தனைக் கொண்டு செய்விப்பதே அறம்" என்றார்கள்.

அது கேட்டு மன்னன், "முன்னை வழக்கின்படி பரிகாரம் செய்யலாம் என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். அவ்வாறு செய்தால் தன் கன்றை இழந்து அலறும் பசுவுக்கு அது மாற்றாக உதவுமா?

என் மைந்தனை இழக்கக் கூடாது என்ற எண்ணத்தால் நீங்கள் பரிகாரம் சொன்னால், தருமம் பிறழ்ந்து விடாதோ? உலகத்தைக் காக்கும் மன்னவன் உயிர்க் கூட்டங்களை ஐந்து விதமான அச்சத்தினின்றும் பாதுகாக்க வேண்டும். தன்னாலும் தன் சுற்றத்தாராலும் பகைவராலும் கள்வராலும் பிற உயிர்களாலும் உண்டாகும் தீங்குகளைப் போக்குவது அவன் கடன். என் மகன் செய்த கொலைக்குப் பரிகாரம் செய்துவிட்டு, வேறு ஒருவன் உயிர்க் கொலை செய்யும்போது அவனைக் கொல்வேனானால், பழைய மனுநீதியானது இந்தப் புதிய மனுவினால் அழிந்துவிட்டது என்னும் பழியல்லவா என்னை வந்து சாரும்? இத்தகைய யோசனையைச் சொன்னீர்களே!" என்று இகழ்ந்துரைத்தான்.

அமைச்சரோ பின்னும், "இதுபோல் முன்பும் நிகழ்ந்தது உண்டு. இதற்காக மைந்தனைக் கொல்லுதல் முறையன்று. வேதம் சொன்னபடி பரிகாரம் செய்தல், பழங்கால முதல் வந்து கொண்டிருக்கும் நெறியல்லவா?" என்று எடுத்துக் கூறினர். மனு வேந்தன் கோபம் கொண்டு, "நீங்கள் முறையற்றதைச் சொல்கிறீர்கள். இதுபோல் பழங்காலத்தில் நிகழ்ந்ததுண்டு என்கிறீர்களே. அப்படியானால், எந்த உலகத்தில் எந்தப் பசு இத்தகைய துன்பத்தை அடைந்து ஆராய்ச்சி மணியை அடித்து விழுந்தது? சொல்லுங்கள், பார்க்கலாம்" என்றான். மீண்டும், "சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவாரூரில் பிறந்த உயிர்கள் யாவுமே புனிதமானவை. அத்தகைய உயிரை அவன் கொன்றுவிட்டான். ஆதலின் கொலை செய்தவனைக் கொல்வதே தக்கது. இதுதான் இதற்குரிய தீர்ப்பு. இந்தப் பசு தன் கன்றை இழந்து வருந்துவது போல நானும் என் மகனை இழந்து வருந்துவதுதான் எனக்கு ஏற்றது" என்று உறுதியாகக் கூறினான். அதற்குமேல் பேச அஞ்சினார்கள் அமைச்சர்கள்.

உடனே மன்னவன் தன் மகனை வருவித்து, ஒரு மந்திரியிடம் அவனை ஒப்பித்து, "அவ்வீதியில் இவனைத் தேர்க்காலில் இட்டு ஊர்ந்து வருவாயாக" என்று பணித்தான். அமைச்சன் அது செய்ய விரும்பாமல் தன் உயிரைப் போக்கிக் கொண்டான். அது கண்ட அரசன் தானே தன் மைந்தனை அழைத்துக் கொண்டு வீதிக்கு வந்தான்.

வழி வழியே நாட்டை ஆளும் உரிமையும் கடமையும் படைத்த சோழ குலம் தொடர்ந்து ஆளும் வகையில் மனுவேந்தனுக்கு அம் மைந்தன் ஒருவனே இருந்தான். தன் குலத்துக்கு ஒரு மைந்தனே இருக்கின்றான் என்ற உண்மையை வேந்தன் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. அறம் தன் வழியில் இடர்ப்படாமல் செல்ல வேண்டும் என்ற ஒன்றையே குறிக்கொண்டு தன் மைந்தன் மார்பில் சக்கரம் பதியும்படி மனுவேந்தன் தன் தேரைச் செலுத்தினான். இவ்வாறு அறத்தைப் பாதுகாக்கும் செங்கோன்மையை வேறு யாரிடம் காண முடியும்?

"ஒருமைந்தன் தன்குலத்துக்கு
உள்ளான்என் பதும்உணரான்;
தருமம்தன் வழிச்செல்கை
கடன்என்று தன்மைந்தன்
மருமம்தன் தேர்ஆழி
உறஊர்ந்தான்;மனுவேந்தன்
அருமந்த அரசாட்சி
அரிதோ,மற் றெளிதோதான்!"

என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார்.

அரசன் செய்கையைக் கண்டு மண்ணுலகத்தவர் கண் மாரி பொழிந்தனர். வானவர் பூமாரி பொழிந்தனர். அப்போது அங்கே திருவீதியில் சிவபெருமான் மழவிடைமேல் வீதிவிடங்கப் பெருமானாக எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுத்தான்.

அரசன் இறைவனைத் தரிசித்துப் போற்றினான்.

எம்பெருமானுடைய திருவருளால், உயிர் பிரிந்த ஆன்கன்று உயிர் பெற்றுத் துள்ளி எழுந்தது; அரச குமாரனாகிய கன்றும் எழுந்து அரசனை அடிபணிந்தான்; உயிர் நீத்த மந்திரியும் உயிர் பெற்று எழுந்தான். அடி பணிந்த மகனை மன்னன் தழுவிக் கொண்டான். தாய்ப் பசுவின் மடியிலே சுரந்த இனிய பாலை உண்டு மகிழ்ந்தது இளங்கன்று. யாவரும் அதிசயித்து இறைவனைப் போற்றினர். இறைவன் மன்னனுக்கு அருள் சுரந்து மறைந்தருளினான்.

இவ்வாறு மனு நீதியின்படி மனுச் சோழன் அரசாண்டது திருவாரூர். எம்பெருமான் பல அடியார்களுக்கு அருள் வழங்கிப் பூங்கோயிலில் எழுந்தருளி விளங்குவது அந்தத் தெய்வத் திருநகரம்.

திருமுறை கண்ட வரலாறு

சிவபெருமானுடைய பெருமையைச் சொல்வன சைவத் திருமுறைகள். அவற்றைத் தொகுத்தவர் நம்பியாண்டார் நம்பிகள். தொகுப்பதற்கு வேண்டியவற்றைச் செய்தவன் இராசராசசோழன். அந்த வரலாறு வருமாறு.

* * *

தஞ்சாவூரில் இருந்து செங்கோலோச்சி வந்தான் இராசராச சோழன். அவன் சிவபக்திச் செல்வம் மிக்கவன்; சிவபாதசேகரன் என்ற சிறப்புப் பெயர் உள்ளவன். அக் காலத்தில் மூவர் பாடிய தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் தொகுக்கப் பெறவில்லை. யாராவது அன்பர் தமக்குத் தெரிந்த பதிகம் ஒன்றைச் சொல்வார். தம் தம் ஊரைப் பற்றிய பதிகத்தை இப்படிப் பல அன்பர்கள் பாடுவதைக் கேட்டு அரசன்

உருகினான். 'இந்தத் திருப்பதிகங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே பெற்றுக் கேட்பது எப்போது?' என்ற ஏக்கம் அவனுக்கு உண்டாயிற்று.

அக்காலத்தில் சிதம்பரத்தை அடுத்த திருநாரையூர் என்னும் திருத்தலத்தில் கோயில் பூசை புரிந்து வந்த ஆதிசைவருக்கு இறைவன் திருவருளால் மணியைப் போல் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்து வளர்ந்து வந்தான். அச்சிறுவனுக்குத் தந்தை உபநயனம் செய்து வைத்தார். ஒருநாள் தந்தை வெளியூருக்குப் போனார். அவர் சொல்லிச் சென்றபடி அங்குள்ள பொல்லாப் பிள்ளையாருக்கு அந்த இளைஞனே பூசை செய்யச் சென்றான். திருமஞ்சனம் செய்து அர்ச்சனையும் புரிந்து பிறகு நிவேதனத்தை முன்னாலே வைத்தான். "எம்பெருமானே, அமுது செய்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டினான். பிள்ளையார் அதை உண்ணுவார் என்று அந்த இளம்பிள்ளை எண்ணியிருந்தான் போலும்! விநாயகர் அதை உண்ணவில்லை. அது கண்ட அவன், 'நாம் ஏதோ தவறு செய்திருக்கிறோம். அதனால்தான் இப்பெருமான் நிவேதனத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை' என்று எண்ணி வருந்தினான். அந்த வருத்தம் தாங்காமல் தன் தலையைக் கல்லில் மோதிக் கொள்ளச் சென்றான். அப்போது விநாயகர், "நம்பி, பொறு" என்று சொல்லி அங்கே வைத்திருந்த நிவேதனம் முழுவதையும் உண்டருளினார். உடனே நம்பி, "எம்பெருமானே, நான் பள்ளிக்கூடம் செல்ல நேரம் தாழ்ந்து விட்டது. பள்ளிக்குச் சென்றால் எங்கள் வாத்தியார் அடிப்பார். ஆகையால் நீயே எனக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும்" என்றான். அப்படியே விநாயகர் அப்பிள்ளைக்குக் கல்வி கற்பிக்கலானார்.

மறு நாளும் இப்படியே நடைபெற்றது. தொடர்ந்து அந்த

நம்பியாண்டார் நம்பியே விநாயகரைப் பூசித்து வந்தார். ஒவ்வொரு நாளும் பொல்லாப் பிள்ளையார் நம்பி அளிக்கும் திருவமுதை உண்டு அவருக்குக் கல்வி கற்பித்து வந்தார். இந்த அதிசயச் செய்தி நாடு முழுவதும் பரந்தது.

இராசராச சோழன் இந்தச் செய்தியைக் கேட்டான். உடனே பல வகைப் பழங்களையும் அவல், அப்பம், எள்ளுருண்டை முதலியவற்றையும் வண்டி வண்டியாக நாரையூருக்குக் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்து அங்கே சென்றான். பழங்களும் பிற பண்டங்களும் நாரையூரில் நிரம்பின. அங்கே, இடம் போதாமல் ஊரின் எல்லை கடந்தும் அவற்றைக் குவித்தார்கள்.

சோழ மன்னன் நம்பியாண்டார் நம்பியை அடிபணிந்து, "இவற்றைப் பிள்ளையாருக்கு நிவேதனம் செய்ய வேண்டும்" என்றான். நம்பியும் விநாயகர் அடி பணிந்து வேண்டிக் கொள்ள, அவர் அங்கிருந்த எல்லாவற்றையும் அமுது செய்தருளினார். அது கண்டு விம்மிதமுற்ற அரசன் மெய் புளகம் போர்ப்பக் கண்ணீர் வார நம்பியாண்டார் நம்பி திருவடியில் வீழ்ந்து பணிந்து, "அடியேனுக்கு நெடுங்காலமாக ஒரு குறை உண்டு. அதனைத் தேவரீரிடம் விண்ணப்பம் செய்கிறேன்; கேட்டருள வேண்டும். மூவர் அருளிச் செய்த தேவாரங்களும் நாயன்மார்கள் வரலாறும் இப்போது தெளிவாகக் கிடைக்கவில்லை. அவை யாரும் அறிய விளக்கம் பெற வேண்டும். இதுவே அடியேனது நெடு நாளைய ஆசை" என்றான்.

நம்பியாண்டார் நம்பி, "விநாயகப் பெருமானிடம் கேட்டுத்தான் இதைத் தெளிய வேண்டும்" என்று சொல்லி, அப்பெருமானுடைய சந்நிதியை அடைந்து வணங்கினார். பிறகு எழுந்து கண்ணில் நீர் வழிய நெஞ்சுருகி,

“எம்பெருமானே, மூவர் தமிழ் இருக்கும் இடம் இன்னது என்பதையும், திருத்தொண்டர்களின் இயல்புகளையும் அருளிச் செய்ய வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். அப்போது விநாயகர், “மூவர் தமிழும் திருச்சிற்றம்பலத்தில் நடராசர் சந்நிதிக்குப் புறத்தே உள்ள வாயிலுக்கு அருகில் மூவர் கைகளின் அடையாளம் உள்ள இடத்தில் உள்ளன” என்று அருளி, தொண்டர்களைப் பற்றிய விவரங்களையும் அருளினார். அவற்றை அறிந்த நம்பிகள் அரசனிடம் வந்து யாவற்றையும் உரைத்தார். “திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் ‘தோடுடைய செவியன்’ என்று தொடங்கியது முதல் ‘கல்லூர்ப் பெருமணம்’ என்பது வரையில் பதினாறாயிரம் பதிகங்கள் பாடியுள்ளார். திருநாவுக்கரசர் நாற்பத் தொன்பதினாயிரம் பதிகம் பாடினார். திருவாரூர் நம்பியாகிய சுந்தரர் பதினெண்ணாயிரம் பதிகம் பாடினார். அவற்றைத் தம் கை இலச்சினைகளுடன் தில்லையில் வைத்திருக்கிறார்கள்” என்று விரிவாகச் சொன்னார்.

உடனே மன்னன் நம்பியாண்டார் நம்பியை அழைத்துக் கொண்டு தில்லை சென்று, அங்குள்ள தில்லைவாழ் அந்தணர், காவலாளர் முதலியவர்களிடம் விநாயகப் பெருமான் அருளியது இது என்று சொன்னான். அவர்கள், “தமிழை வைத்த மூவரும் வந்தால் அந்த அறையைத் திறந்து பார்க்கலாம்” என்றார்கள். அரசன் நடராசப் பெருமானுக்குத் திருவிழாச் செய்து மூவர்களையும் திருவீதியில் உலாவாக எழுந்தருளுவித்துக் கோயிலை வலமாக வரச் செய்து, குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு எடுத்து வரச் செய்தான். அவ்விடத்தே பார்க்கும்போது கை இலச்சினை இருந்தது. அதைக் கண்டு யாவரும் வியப்படைந்தார்கள். அங்குள்ள மூடியை அகற்றி உள்ளே இருந்த அறையைப் பார்த்தபோது புற்று மண்டிக் கிடந்ததைக் கண்டார்கள்.

அது கண்டு சிந்தை நொந்த அரசன் மேலே மூடியிருந்த மண்மலையைத் தள்ளிக் குடம் குடமாக எண்ணெயைக் கொண்டு வந்து ஊற்றச் செய்தான். கீழே இருந்த ஏடுகளை எடுத்துப் பார்த்தபோது பல ஏடுகள் பழுதாகிவிட்டதை அறிந்து, மிகவும் வருந்திக் கண்ணீர் சோர நின்றான். அப்போது இறைவன் அசரீரி வாக்காக, "மூவர் பாடலில் வேண்டுவனவற்றை வைத்து, மற்றவற்றை மண் மூடச் செய்தோம்" என்று அருளினான்.

இறைவன் திருவுள்ளக் குறிப்பை அறிந்த மன்னன் ஆறுதல் பெற்று ஆடினான், பாடினான்; நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருவடியில் விழுந்து பணிந்தான்; அடியவர்களுக் கெல்லாம் பொன்னை வீசினான். பிறகு அந்தத் தேவாரங்களை ஒழுங்குபடுத்தத் தொடங்கினான். நம்பியாண்டார் நம்பியின் உதவி கொண்டு சம்பந்தர் அருளிய திருப்பதிகங்களை முதல் மூன்று திருமுறைகளாகவும், திருநாவுக்கரசர் பாடல்களை அப்பால் மூன்று திருமுறைகளாகவும், சுந்தரர் திருவாக்கை ஏழாந் திருமுறையாகவும் வகுத்தார்கள். அப்பால் மணிவாசகர் வாக்கை எட்டாந் திருமுறையாகவும், திருவிசைப்பாவை ஒன்பதாந் திருமுறையாகவும், திருமந்திரமாலையைப் பத்தாந் திருமுறையாகவும் அமைத்தார்கள். பிறகு சிவபெருமான் அருளிய திருமுகப் பாசுரத்தையும் காரைக்கால் அம்மையார் முதலியவர்கள் பாடிய திருப்பதிகங்களையும் பதினோராம் திருமுறையாக வகுத்தார்கள். நம்பியாண்டார் நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியைப் பாடினார். அவர் பாடிய அதுவும் பிற பாடல்களும் மன்னனுடைய வேண்டுகோளால் பதினோராந் திருமுறையில் சேர்க்கப் பெற்றன.

பிறகு இறைவன் அருட்குறிப்பை உணர்ந்து தேவாரத்துக்குப் பண்களை அமைக்க எண்ணினார்கள்.

இறைவன், "திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் மரபில் வந்த ஒரு பெண்மணிக்கு இவற்றின் பண்களை அறியும் ஆற்றலை வழங்கியிருக்கிறோம்" என்று அருள, அவர்கள் திரு எருக்கத் தம்புலியூர் சென்று அப் பெண்மணியைக் கண்டார்கள். அப்பெருமாட்டியைத் திருத்தில்லைக்கு அழைத்து வந்து அம்பலவாணர் சந்நிதியில் இசை வகுக்கும்படி வேண்டினார்கள். அப்பெருமாட்டி காட்டியபடியே பண்களை அடைவாக வகுத்தார்கள்.

அது முதல் மீண்டும் தேவாரப் பதிகங்களை அவற்றிற்குரிய பண்ணோடு பாடும் வழக்கம் உண்டாயிற்று. அறுபத்து மூவருடைய பெருமையையும் மக்கள் எண்ணி வழிபட்டனர். திருமுறைகளைத் தொகுப்பதற்குக் காரணமாக இருந்த முதல் இராசராசனைத் திருமுறை கண்ட சோழன் என்று அறிஞர் பாராட்டுவர். அவன் வாழ்ந்த காலம் கி.பி. 956 முதல் கி.பி. 1012 வரை ஆகும்.

சேக்கிழார்

தொண்டை நாட்டில் உள்ள குன்றத்தூரில் வேளாளர் குலத்தில் சேக்கிழார் என்னும் பெயரையுடைய குடியில் இன்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் உதித்தவர் சேக்கிழார். அவருக்குத் தாய் தந்தையர் அருண்மொழித் தேவர் என்று பெயர் வைத்தனர். அவருக்குப் பாலறா வாயர் என்ற தம்பி ஒருவரும் பிறந்தார்.

அருண்மொழித் தேவர் கல்வியறிவிற் சிறந்தவராக இருப்பதை அறிந்த இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன் அவரைத் தன்னுடைய முதல் மந்திரியாகக் கொண்டு, உத்தம சோழப் பல்லவன் என்னும் சிறப்புப் பெயரை வழங்கினான்.

அரசனுக்குக் கண்போன்று விளங்கி, அமைச்சனுக்குரிய இலக்கணங்கள் நிரம்ப, யாரும் புகழும் வகையில் திகழ்ந்தார் சேக்கிழார். சோழநாட்டில் உள்ள திருநாகேசுவரம் என்னும் தலத்தில் அவருக்கு ஈடுபாடு உண்டாயிற்று. அடிக்கடி அங்கே சென்று தரிசித்து வந்தார். தம்முடைய ஊராகிய குன்றத்தூரில் ஒரு சிவாலயம் எடுப்பித்து அதற்குத் திருநாகேசுவரம் என்ற திருநாமம் அமைத்து வழிபட்டு வந்தார். இப்போது அக்கோயிலுள்ள பகுதிக்குத் திருநாகேசுவரம் என்ற பெயர் வழங்குகிறது.

திருமுறை கண்ட சோழனாகிய முதலாம் இராசராச சோழன் காலத்துக்குப் பிறகு, தேவாரப் பதிகங்கள் தமிழ்நாட்டில் எங்கும் பரவி வழங்கலாயின. மக்களுக்குத் தல வழிபாட்டிலும், சைவ சமய ஆசாரியர்களுடைய வழிபாட்டிலும் ஈடுபாடு அதிகமாயிற்று. சேக்கிழார் அமைச்சராதலினால் அடிக்கடி பல ஊர்களுக்குப் போய் வருவார். அங்கங்கே உள்ள கோயில்களைத் தரிசித்து அவற்றின் பெருமையை விசாரித்து அறிவார். நாயன்மார்கள் அவதரித்த தலங்களுக்குச் சென்று, அவர்களைப் பற்றிய செய்திகளைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வார்.

இவ்வாறு இருக்கையில், சோழ மன்னன் தண்டமிழ்ச் சுவை தேரும் இயல்பினனாதலின் சீவகசிந்தாமணியைப் படித்து இன்புற்றான். அதில் அவன் மனம் ஆழ்ந்தது. சேக்கிழார் ஒரு நாள் மன்னனோடு பேசிக் கொண் டிருக்கையில், அவன் சிந்தாமணியின் பெருமையை எடுத்துச் சொன்னான். சேக்கிழார், "தமிழ் நயம் உள்ள காவியந்தான் அது. ஆயினும், சமயத்துறையில் அது வேறு பட்டது" என்றார். அரசன், "சைவ சமயத்தைச் சார்ந்த காவியம் என்ன இருக்கிறது?" என்று கேட்டான். "காவியம் இப்போது இல்லை.

ஆனால், காவியத்துக்குரிய பொருள் பல உண்டு. திருவருள் கூட்டுவித்தால் திருத்தொண்டர்களின் வரலாற்றை நானே காவியமாகப் பாடலாம் என்று எண்ணியிருக்கிறேன்" என்றார்.

அது கேட்ட மன்னன் அளவற்ற மகிழ்ச்சியை அடைந்தான்; "நீங்கள் அது செய்து முடித்தால் தமிழ் நாட்டுக்கே பெருமை உண்டாகும்" என்று சொல்லி அவரை ஊக்கினான். சேக்கிழார், அந்தக் காவியத்தில் முழுமனத்தையும் வைத்து இயற்ற வேண்டும் என்றும், தில்லையில் சென்று தங்கிக் காவியம் பாட வேண்டும் என்ற விருப்பம் உள்ளதென்றும் சொன்னார். மன்னன் அவரிடமுள்ள அமைச்சியற் பொறுப்பைத் தக்கவரிடம் ஒப்பிக்கச் செய்து, வேண்டிய வசதிகளுடன் தில்லையில் இருந்து திருத்தொண்டர் புராணத்தைப் பாடும்படி ஏற்பாடுகளைச் செய்தான்.

சேக்கிழார் தில்லைவாசி ஆனார். இறைவன் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று வணங்கினார். அப்போது அசரீரியாக, "உலகெலாம்" என்ற ஒலி எழுந்தது. அதையே முதலாகக் கொண்டு புராணம் பாடத் தொடங்கினார்.

இறைவன் இன்னருளால் புராணம் பாடி நிறைவேறியது. அரசனே வந்து சேக்கிழாரை வணங்கிப் போற்றி அரங்கேற்றத்துக்கு வேண்டியன செய்வித்தான். சித்திரை மாதம் திருவாதிரையன்று தில்லைத் திருக்கோயில் நடராசப் பெருமான் சந்நிதியில் சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணத்துக்கு உரை விரிக்கத் தொடங்கினார். அடுத்த ஆண்டு சித்திரைத் திருவாதிரைவரை அரங்கேற்றம் நடைபெற்றது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான அன்பர்களும், புலவர்களும், மடாதிபதிகளும் வந்து கேட்டு இன்புற்றனர்.

அரங்கேற்றம் முடிந்தவுடன் தொண்டர் புராணம் எழுதிய ஏட்டையும் சேக்கிழாரையும் யானையின் மேல் ஏற்றிப்

பவனிவரச் செய்து விழாக் கொண்டாடினர். அப்போது சோழ அரசன் யானையின் மேல் அமர்ந்து தன் இரு கையினாலும் சேக்கிழாருக்குக் கவரி வீசினான். சேக்கிழாருக்குத் தொண்டர்சீர் பரவுவார் என்ற திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.

அப்பால் சேக்கிழார் தில்லையிலே தங்கித் தவம்புரிந்து வந்தார். அவருடைய தம்பியாகிய பாலறாவாயருக்கு அரசன் சேக்கிழார் ஏற்றிருந்த பொறுப்பை அளித்து அமைச்சர் ஆக்கினான்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையே திருத்தொண்டர் புராணத்துக்கு முதல் நூல். திருத்தொண்டத் தொகையைச் சற்றே விரித்து நம்பி யாண்டார் நம்பிகள் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி பாடினார். அது வழி நூல். திருத்தொண்டர் புராணம் சார்பு நூல். திருத்தொண்டத் தொகை தொகைநூல்; திருத் தொண்டர் திருவந்தாதி வகை நூல்; திருத்தொண்டர் புராணம் விரிநூல் என்றும் ஒரு வகையில் சொல்லலாம்.

"தொன்று சீர்த்திருத் தொண்டத் தொகைவிரி
இன்றென் ஆதர வாலிங் கியம்புகேன்"

என்று சேக்கிழாரே பாடுகிறார். சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணம் என்றே இந்நூலுக்குப் பெயர் வைத்தார். நாளடைவில் இது மிக்க பெருமையைப் பெற்றுப் பெரிய புராணம் என்ற பெயரை உடையதாயிற்று; இன்று யாவரும் பெரிய புராணம் என்றே வழங்கி வருகிறார்கள்.

அது பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகச் சோழ அரசனால் சேக்கப்பெற்றது. அது முதல் பதினொன்றாக இருந்த சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டாயின.

கி.வா.ஜ. நூற்றாண்டு வெளியீடுகள்

1. நவக்கிரகங்கள்
2. கி.வா.ஜ. பதில்கள் - 3 பாகங்கள்
3. பெரிய புராண விளக்கம் - 10 பகுதிகள்
4. எல்லாம் தமிழ்
5. இலங்கைக் காட்சிகள்
6. நாயன்மார் கதை - 2 பாகங்கள்
7. முந்நீர் விழா
8. தமிழ் நூல் அறிமுகம்
9. நல்ல சேனாதிபதி
10. கரிகால் வளவன்
11. கற்பக மலர்
12. காவியமும் ஓவியமும்
13. குமரியின் மூக்குத்தி
14. பயப்படாதீர்கள்
15. அன்பு மாலை
16. திரு அம்மானை
17. பவள மல்லிகை
18. சுதந்திரமா!
19. சிலம்பு பிறந்த கதை
20. சகல கலா வல்லி
21. புகழ் மாலை
22. பேசாத பேச்சு
23. பெரும் பெயர் முருகன்
24. சங்க நூற் காட்சிகள் - 2 பாகங்கள்
25. அற்புதத் திருவந்தாதி
26. வளைச் செட்டி
27. வீரர் உலகம்
28. புது டைரி
29. திருவெம்பாவை
30. கந்தரலங்காரச் சொற்பொழிவுகள் - 7 பாகங்கள்
31. திருமுறை மலர்கள்–3 பாகங்கள்
32. விளையும் பயிர்
33. அழியா அழகு
34. நாடோடி இலக்கியம்
35. அப்பர் தேவார அமுது
36. பல்வகைப் பாடல்கள்
37. கதை சொல்கிறார் கி.வா.ஜ.
38. அதிசயப் பெண்
39. கந்தவேள் கதையமுதம்
40. கதிர்காம யாத்திரை
41. ஏற்றப் பாடல்களும் தொழிற் பாடல்களும்
42. முருகன் பெருமை
43. புது மெருகு
44. வாழும் தமிழ்
45. தமிழ்க் காப்பியங்கள்
46. கண்டறியாதன கண்டேன்
47. நல்ல பிள்ளையார்
48. கஞ்சியிலும் இன்பம்
49. முல்லை மணம்
50. மச்சு வீடு
51. குழந்தை உலகம்
52. கலைஞன் தியாகம்
53. ஞான மாலை
54. வாழ்க்கை சூழல்
55. வழிகாட்டி
56. கி.வா.ஜ. பேசுகிறார்
57. மனிதப் பறவை
58. மருமகள் (அ) மன்மதன் காதலி
59. சித்திர மேகலை
60. கலைச் செல்வி
61. தமிழ் நாவல்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
62. அறுந்த தந்தி
63. திருமுருகாற்றுப் படை விளக்கம்
64. அபிராமி அந்தாதி (மூலமும் உரையும்)
65. அபிராமி அந்தாதி - 4 தொகுதிகள்
66. வாருங்கள் பார்க்கலாம்
67. நாம் அறிந்த கி.வா.ஜ. (அனந்தன்)
68. கிராமியப் பாடல்கள்
69. கன்னித் தமிழ்
70. கோவூர்க் கிழார்
71. தமிழின் வெற்றி
72. பாரிவேள்
73. அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி
74. தமிழ் வையை
75. ஆலைக் கரும்பு
76. தமிழ்ப் பழமொழிகள் - 4 பாகங்கள்
77. நாயன்மார் கதை - 2 பாகங்கள்
78. அநுபூதி விளக்கம் - 2 பகுதிகள்

கலா நிலையம், மயிலாப்பூர் சென்னை 4

கி.வா. ஜகந்நாதன் பிறப்பு : விசுவாவசு வருடம், பங்குனி மாதம், சனிக்கிழமை, 29-ஆம் தேதி (11.04.1906); தந்தையார் - வாசு தேவ ஐயர்; தாயார் - பார்வதி அம்மாள். பிறந்த ஊர் கிருஷ்ண ராயபுரம் (திருச்சி மாவட்டம்); படித்த இடங்கள் - கிருஷ்ணராய புரம், மோகனூர், குளித்தலை, சென்னை; படிப்பு - வித்துவான், எம்.ஏ. (தமிழ்); திருமணம்- 1932; (பெற்ற பட்டங்கள் - ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகள் வழங்கிய 'திருமுருகாற்றுப் படை அரசு', 'வாகீச கலாநிதி', சிருங்கேரி சங்கராசார்யர் அவர்கள் வழங்கிய 'தமிழ்க்கவி பூஷணம்', புஷ்பகிரி சங்கராசார்யர் வழங் கிய 'உபந்நியாச கேசரி', மதுரை ஞானசம்பந்தர் மடாதிபதி வழங் கிய 'திருநெறித்தவமணி'. மற்ற பட்டங்கள் - 'கந்தர் அலங்காரச் செம்மல்', 'தமிழ் முனிவர்', 'செந்தமிழ்ச் செல்வர்' முதலியன.

பரிசுகள் : திருப்பனந்தாள் மடத்தில் வித்துவான் பரீட்சை யில் முதல்வராகத் தேர்ச்சி பெற்றவருக்குத் தரும் பரிசு ரூ.100/-, சாகித்திய அகாடமியார் 'வீரர் உலகம்' என்ற புத்தகத்திற்கு அளித்த பரிசு ரூ. 5000/-, திருச்சி தமிழ் சங்கத்தினர் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களின் பரம்பரையில் வந்தவர்களுக்கு அளிக்கும் பரிசு ரூ. 5000/-

எழுதிய புத்தகங்கள் : சிறுகதைத் தொகுதிகள் - 10 நூல்கள், கவிதை நூல்கள் - 8, கந்தர் அலங்கார விளக்கம் - 20 நூல்கள் (தற் போது 6 பகுதிகள்), திருமுறை மலர்கள் - 12 பகுதிகள் (தற்போது 3 பகுதிகள்), அபிராமி அந்தாதி - மூலமும் உரையும் ஒரு நூல்; விளக்க உரை - நாவல்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் - ஒன்று, முருகனைப் பற்றிய கட்டுரைத் தொகுதிகள் - 4 நூல்கள், பதிப்பு : திருக்குறள் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம், பதினோராம் திருமுறை, திருவாசகம் முதலியன மொத்தப் புத்த கங்கள் 200க்கும் மேல்.

புதல்வர்கள் மூவர், பெண் ஒருத்தி.

பிரயாணங்கள் : பாரிஸ், லண்டன், ரோம், கோலாலம்பூர், பர்மா, இலங்கை, இந்தியாவில் பல இடங்கள்.
